

Đông, Phong, Hạ, Vũ

Contents

Đông, Phong, Hạ, Vũ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 1	24
12. Chương 2	25
13. Chương 3	27
14. Chương 4	29
15. Chương 5	32
16. Chương 6	34
17. Chương 7	36
18. Chương 8	38
19. Chương 9	41
20. Chương 10	43

Đông, Phong, Hạ, Vũ

Giới thiệu

Đông, Phong, Hạ, Vũ là bộ tứ bạn thân từ nhỏ với những tính cách khác biệt, câu chuyện muốn tái h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phong-ha-vu>

1. Chương 1

Quyết định

Sân trường một chiều nắng hè oi bức. Có một đứa trẻ mồ hôi ướt mát mồ hôi trên sân tập thể dục.

- Hey, uống nước cho đỡ mệt đi mày.

Một đứa trẻ khác bước tới, tung chai nước về phía đứa kia. Chúng nó đích thực là những đứa trẻ mà, những đứa trẻ to xác, có lớn nhưng chưa có khôn, cao lớn, thích chơi thể thao và thích những cuộc phiêu lưu.

- Vũ, tao định sẽ thi đại học trong miền Nam.

- Mày điên à Phong, sao tự nhiên lại nam niếc gì ở đây.

- Sao câu mở đầu mỗi khi tao tâm sự tình cảm với mày luôn là “mày điên à” thế. Bộ mày thì không điên hả, chuyên Anh không đi du học lại đi thi sư phạm.

- Tao thi sư phạm Anh cơ mà. Còn mày, đang yên đang lành, tự nhiên vào miền Nam làm gì?

- À thì, tao thấy con gái miền Nam xinh với dễ thương lắm, vào đây vừa học lại vừa có người yêu cũng nên. Hé hé - thằng bé cười khoái chí.

- Nhìn cái điệu bộ của mày, tao thấy phí chai nước khi này quá – Vũ cầu nhàu.

- Đây trả ày, sướng nhá, tao lượn đây, đến giờ học thêm rồi.

Phong ù té chạy, bỏ lại Vũ với chai nước rỗng và cái đầu trống không chẳng kém. Cứ lần nào có sự vụ gì nghiêm trọng, Phong cũng thông báo dùng một cái, rồi dùng một cái bỏ đi, y như một cơn gió vậy... Vũ chep miệng, làm bạn thân với nhau được 10 năm có lẽ, thế mà nó vẫn không thể chấp nhận được cái bộ dạng phớt đời và từng tưng của thằng bạn. Đây, như năm ngoái chẳng hạn, thi thành phố vòng hai chọn đội tuyển vật lý quốc gia, thế mà thằng bạn nó đến muộn hẳn nửa tiếng, với lý do đêm qua em mãi đá Pes nên... ngủ quên ạ.

Thầy giám thị đứng hình, cô giáo chủ nhiệm nghe tin thì đứng tim, còn Vũ thì đứng đờ người khi gặp Phong tại cổng trường thì lúc ra về:

- Tao đến thi muộn nửa tiếng mày ạ, hề hề - Phong gãi đầu.

- Tao đã dặn mày bao lần rồi, rằng... - Vũ nhăn nhó.

- Rằng học là cả quá trình, trước đêm thi không nên ôn luyện gì chứ gì. Câu tử năm mà mày chả có tí sáng tạo gì cả, mà tao có học đâu, tao mãi đá pes muộn quá nên ngủ dậy trễ ý.

Vũ há hốc mồm, tròn tròn mắt, đang định tổng xỉ vả thằng bạn một trận thì đã bị bác bảo vệ xua đi, lấy chỗ cho xe ra khỏi trường.

- Nào nào, nhanh lên, đưa vé xe đây. Này, đừng có xô đẩy. Cậu béo kia, đi nhanh lên, lạch bạch như vịt.

- Cô kia mắt lác à, nhìn đường vào, đi với chả đứng - Bác bảo vệ vẫn giọng điệu quen thuộc mỗi giờ tan học, một mình bác ngồi yên trên cái ghế nhưng tay chân mắt miệng hoạt động liên tục, đề phòng bọn quỷ sứ mất vé trốn thoát, hoặc mấy đứa cà kê buôn chuyện làm ách tắc giao thông tại cái cổng trường bé tí này.

Vũ đưa vé cho bác bảo vệ, nhanh chóng dắt xe ra khỏi trường. Bỗng có tiếng gọi vọng từ sau:

- Vũ ơi Vũ, đợi tớ với!

Vũ quay lại. Đó là Hạ, cô bạn thân trong nhóm của nó và Phong. Hạ rất xinh, không phải kiểu xinh dễ thương đáng yêu nhàn nhạt như mấy em hotgirl bây giờ, cũng chẳng giả nai, giả ngây ngô, giả nũng nịu như mấy bé 9x (haiz, bọn nó cũng là 9x đấy thôi). Hạ có đôi mắt hí như hai sợi chỉ, cái miệng rộng ngoác không khác gì Julia Roberts, hai má lúm đồng tiền cực duyên, da trắng hồng, mái tóc tém lúc nào cũng cột cao. Mà bố mẹ Hạ cũng khéo thật, đặt tên trùng phóc, bởi vì mỗi khi cô bạn ấy cười, người ta có thể thấy ánh nắng ấm rạng rỡ đang lan tỏa khắp trái tim, tươi tắn và đầy sức sống như hoa hướng dương. Hạ nhỏ người, dáng đi thì nhanh, hơi xiêu một chút, như luôn gấp gáp chuyện gì đó. Lần này cũng thế:

- Hic, đông quá, bon chen mãi mới đuổi kịp cậu - Hạ thở hắt hắt.
 - Tớ tưởng chuyện Toán học sáng mà, sao lại về chiều thế này. Mà có chuyện gì gọi tớ thế.
 - Ủ, hôm nay cô phụ đạo ấy chuyên đề, nên bọn tớ ở lại chiều học tiếp. Có chuyện này, nhưng ra chỗ vỉa hè gần trường đi, tớ không muốn là trung tâm ách tắc giao thông đâu hihi. Hạ cười tí, nhanh nhẩu kéo xe đạp của Vũ lôi đi.
- Hai đứa đang ở vỉa hè của trường, Vũ dựng xe chạy ra mua 2 xiên nem chua rán:
- Cầm lấy ăn cho đỡ đói đi, ngất xỉu ra đây tớ không bế đi bệnh viện đâu. Cậu hơi không gây. Hehe.

2. Chương 2

- Đúng là Vũ mà. Vừa tinh ý lại vừa chu đáo. Tớ hơi không gây vì tớ rất gây, nên sẽ được bồi dưỡng thường xuyên, đúng hem? - Hạ tinh nghịch
- Thôi ăn đi, đồ béo ú - Vũ cũng chẳng vừa “Mà thực ra cô bé hạt tiêu này ăn mãi có béo lên đâu cơ chứ”. Vũ nghĩ thầm.
- Ăn thì ăn, ăn 20 cái mình cũng chẳng nhích lên lạng nào - Hạ lăm bắm vui vẻ.

Thực ra thì, trong nhóm bạn thân của nó, Vũ là ít nổi bật nhất. Vũ là một người bình thường. À không, cũng có thể là khác thường, vì chẳng có ai có thể bình thường được như thế. Học hành không nổi, ăn chơi không nổi, phong cách không nổi, ngoại hình không nổi, gia thế không nổi.

Tóm lại, Vũ là một người bình thường, mà phải cỡ bình thường nhất quả đất cũng nên, hoặc do từ bé đến lớn Hạ toàn quen và chơi với những người kỳ cục, ví như Phong chẳng hạn. Phong học giỏi, chơi thể thao giỏi, bố là giám đốc, mẹ là bác sỹ, tóm lại gia thế khá ổn, thế mà chưa yêu ai, cũng chẳng ai yêu, tất cả là tại cứ bạn con gái nào đến gần nó có ý định “không trong sáng và khá đen tối” - trích nguyên văn lời Phong, nó sẽ trợn trừng mắt như thể ăn tươi nuốt sống bạn ý vậy, kèm thêm hành động lạ lùng là úp mặt xuống bàn ngủ hoặc ngồi vẽ quần siêu nhân hay vẽ... shit, vì nó cho rằng vẽ shit là cách từ chối nhanh nhất, và các bạn nữ thì chẳng phải là bé Arale trong Dr.Slump.

Hừm, thế đấy, các bạn trong khối trong trường đồn rằng Phong bị dở hơi, có đứa ác miệng còn bảo là có dấu hiệu tâm thần.

Nhưng mà tóm lại, khi có chuyện, nó sẽ tìm đến Vũ, an tâm và rất tin cậy, còn Phong thì cứ lông ba lông bông, lượn vèo vèo chóng mặt. Cũng có thể, khi người ta có điều cần sẻ chia, một đám mây để chui vào sẽ tốt hơn là một cơn gió lốc, dù gió sẽ có khả năng cuốn nổi buồn đi nhanh hơn...

Hạ ngẩn ngơ nghĩ ngợi đến mức lem hết cả tương ớt ra miệng, môi đỏ chót giống mấy em bé mẫu giáo đi thi vẽ nghệ, Vũ liền trêu:

- Êu mèò, ăn vụng không chùi mép kìa.
- Ôe, xấu hổ quá xấu hổ quá. Mà đây là tại cái nem chua rán, không phải tớ.
- Ô, tự làm tự chịu, kêu la gì đấy. Ờ mà, cậu có chuyện gì muốn nói thế. Tớ đang nghe đây.

Hạ toan định mè nheo thêm mấy cái nem chua, nghe Vũ nói mới nhớ chủ đề chính. Thực ra chuyện vẫn chỉ loanh quanh chọn trường để thi, mà sao lại đau đầu đến thế. Đây, đau đầu thì cần có bác sỹ, mà theo nó Vũ là bác sỹ tâm lý số 1 của cái trường chuyên cấp ba này. Thế là nó kể một mạch, liến thoắng lia lịa như sợ ai cướp mất lời, mà nào có ai dám cướp lời Hạ đâu, nó tự nhận mình chẳng hiền lành cam chịu, ai động đến lợi ích hay làm điều trái với “luân thường đạo lý” là nó nói thẳng mặt luôn, không kiêng nể tuổi tác, mà mới ma cũ gì hết.

Nó cứ kể, Vũ cứ gật gật gù gù như một ông già từng trải, lại khiến nó bối rối hơn. Rốt cuộc Vũ có hiểu không vậy ta, kể một lèo Vũ lại bảo nó kể lại chắc té xỉu luôn mất.

- Đã hiểu. Chuyện cậu chốt lại là phân vân giữa Kiến Trúc với Khoa học tự nhiên chứ gì?

- Ủ. Đấy, tớ cứ tưởng chuyện đơn giản như đan rổ thôi, thế mà lùm tùm khó chịu quá đi mất. Mấy hôm nay ăn không ngon ngủ không yên, ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa, chỉ cảm tức... - Hạ lại bắt đầu huyền thuyên.

- Chỉ cảm tức sao hai cái trường nó không gộp quách làm một thôi chứ gì? - Vũ cắt lời, cô bé này lúc nào cũng nói nhiều, lại còn nói linh tinh, chả đúng trọng tâm gì cả.

- Đúng! Chuẩn quá.- Hạ hồ hởi ra mặt, giá mà nó có anh trai như Vũ có phải tốt không, bố mẹ lại sinh mỗi mình nó. Hic.

- Hê, thế tớ ước tất cả các trường gộp làm một, cả nhóm học chung luôn. Mà không, tốt nhất đừng thi đại học nữa.

- Đúng, cứ dúp mãi cũng được, chúng mình cứ yêu nhau như bây giờ, Vũ nhỉ - Hạ cười khoái chí, mắt tít lại, má đỏ hồng trông đến là yêu.

- Ờ ờ, hội bốn người yêu nhau, cùng tiến cùng lùi, cùng ế chổng ế chơ.

Cả hai đứa cùng cười vang. Thích quá, cứ gặp Vũ kể lể là vui, dù chuyện chưa giải quyết được thì nó vẫn thoải mái. Vũ thật sự là một người bạn biết lắng nghe, biết an ủi động viên, xốc lại tinh thần cho người khác. Nó tạm biệt Vũ, thông dong đạp xe về nhà. Cái nắng gắt gỏng ban chiều đã tắt, không khí như đông lại, trong ra, và cơ mặt nó cũng dần dần, chẳng nhận nhớ như mấy ngày trước nữa. Gì thì gì, chuyện bé chuyện to trời cũng không sập được, không phải xoắn. Mà á, còn có hội bạn thân chí cốt quân sự quạt mo cho nó cơ mà. Nhất định là như vậy.

Vũ về nhà, ném ba lô xuống sàn, nằm nhoài ra giường. Mười tám tuổi đầu, sao bọn nó không được ăn chơi, làm những điều mình đam mê, mà cứ phải tham gia vào cái kỳ thi làm trẻ con già đi mấy tuổi nhỉ. Lại thật, có đôi khi nó không hiểu mình cố gắng vì cái gì. Lại thật, nó cảm giác như tội trẻ con như bọn nó không có quyền tự quyết, bố mẹ nó cũng không thể quyết, mà là xã hội quyết. Nên lũ học trò mới đổ xô nhau vào mấy trường top trên, toàn là kinh tế cả, hoặc là đổ xô đi du học cho có môi trường. Với nó, tập làm người lớn là rất khó, bon chen là rất mệt mỏi.

Nó thấy cuộc đời không đơn giản như những trận đá bóng của nó với Phong, chẳng có tỷ số, chẳng biết được đích xác ai thắng ai thua, chẳng có trọng tài, và điều quan trọng nhất, người ta chỉ mảy may nghĩ đến quyền lợi cá nhân, chơi fair play có khi sẽ bị kỳ thị. Ồm, nó nghĩ thế, nên nó muốn thi Sư phạm, làm nhà giáo, để dạy dỗ bọn trẻ con những điều chân thật, đáng quý trong xã hội đảo điên này.

Nó chợt nghĩ tới Đông. May mà trong nhóm còn có Đông, lúc nào cũng điềm đạm, nhẹ nhàng, Nó có cảm tưởng, khi mà đứa nào cũng rối như tơ vò, sẽ có Đông đến gỡ rối, rồi an ủi, khuyên nhủ, động viên. Một cô bạn bình thường, nhưng lại rất đặc biệt, đặc biệt như chính tên cô ấy vậy.

Đông tên là Đông vì cô bé sinh vào mùa cuối cùng của năm. Cũng lạ, cả bốn đứa đều sinh vào mùa đông, nhưng chỉ có Đông là có tính chất đúng mùa nhất. Nghĩa là bề ngoài lạnh lạnh, ít nói, ít biểu cảm, trầm trầm, nhưng đã nói thì rất có giá trị, và khi trêu đùa cũng chẳng phải tay vừa. Có gì đó vừa hiền dịu lại vừa cá tính. Phức tạp thật, Đông giống như một bức tranh ít màu, nhưng toàn màu cơ bản, và nét nào cũng đậm, cũng rõ ràng, cũng sắc nét. Đông không chạy theo xu hướng, thời cuộc, đám đông, cứ an bình mà sống, nhưng chẳng ai dám bảo Đông lặng lẽ hay mờ nhạt. Vì Đông đã làm là làm đến cùng, và cái gì cũng ra tằm ra món, có danh hiệu, có tiếng vang, có sự ngưỡng mộ của bè bạn, chứ chẳng bình bình như Vũ, dở dang như Phong.

Hồi năm lớp mười, Vũ có tỏ tình với Đông. Vũ thích mái tóc dài lúc nào cũng tết gọn gàng, giọng nói nhẹ nhàng nhưng không yếu đuối, nụ cười hiền và cả biệt tài làm đồ handmade siêu khéo của cô bạn. Nhưng Vũ bị từ chối. Hồi đó, Vũ rất trẻ con, bị từ chối thì rất tức, đòi biết được lý do ngay. Đông thì chẳng nói gì nhiều, chỉ bảo Vũ là bạn ấy không muốn có tình cảm với bất cứ ai khi học cấp ba. Vũ vẫn tức, liền kể với Phong, thằng bạn phàn là vậy cứ... chờ đến hết cấp ba xem sao. Thế mà Vũ chờ thật, cũng may từ đó đến nay Đông có vẻ cũng không rung động một ai, đó là nó đoán thế. Mà có vẻ Đông cũng vẫn rất tốt với Vũ, chứ không hề ngại ngần gì cả. Đó cũng là nó đoán thế mà thôi.

Vũ đang nằm nghĩ thì có điện thoại reo, là của Đông :

- Vũ à, Đông đây. Mai cậu có rảnh không, học xong gặp tớ nhé
- Mai à... Vũ ngập ngừng. Thực ra mai phải bàn bạc làm đồng phục và kỷ yếu của lớp, nhưng hình như Đông có chuyện gì đó quan trọng. Thôi dù sao hôm trước nó cũng nói sơ qua cho các bạn rồi, vắng mặt cũng chẳng sao. Nghĩ thế, nên nó đồng ý.
- Ủa, vậy mai gặp nhé. Cậu cứ nằm nghỉ ngơi đi.
- Đâu, tớ đang ngồi học đó :P
- Không tin đâu, đừng có nói dối. Hehe. Thế nhé, tớ học tiếp đây. Bai bai.

Đúng là Đông mà. Cô bé ấy rất đặc biệt.

Mà vẫn chưa rõ Đông định thi trường gì nhỉ. Mai hỏi luôn mới được. Vũ mở máy tờ test tiếng anh ra làm, thế rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Ở đầu bên kia thành phố, tiếng điện thoại rung lên bần bật. Hai tin nhắn “ok” đến cùng một lúc. Đông mỉm cười, tắt đèn rồi lên giường đi ngủ. Hy vọng mọi chuyện ngày mai đều ổn - Đông tự nhủ.

Màn đêm buông xuống, chỉ còn tiếng tích tắc đều nhịp của chiếc đồng hồ treo tường.

Mười tám tuổi. Đã đủ lớn cho những quyết định chưa?

3. Chương 3

Những con đường.

- Tớ được giải nhì quốc gia văn. Và tớ sẽ thi đại học sư phạm, khoa văn trong miền Nam.

Giọng nói con gái vang lên, rành rọt, dứt khoát và có phần bình thản đến ngạc nhiên.

Đông thông báo như vậy, hiển nhiên như nó phải vậy. Cô bé nói thế, nhưng thực ra trong lòng đang thăm quan sát phản ứng của ba đứa bạn. “Hạ sẽ loạn lên, Vũ sẽ bất ngờ nhưng im lặng, còn Phong sẽ kỳ cục à xem. Mà chẳng phải mình là người kỳ cục nhất sao”.

Thực ra thì, cả ba đứa bạn đều im lặng. Không hiểu vì bất ngờ quá, hụt hẫng quá, hay vì đã quá quen với những lời nói ít nhưng rất đáng quan tâm của Đông. Bỗng nhiên, không khí oi ả của trưa hè càng thêm ngột ngạt hơn, như bị ai đó bóp nghẹt, bức bí và không thể thoát ra.

Hạ chưa kịp vui mừng cho bạn đã buồn đến phát khóc. Đông sẽ vào Nam sao, ai sẽ ở bên cạnh, dạy nó làm những món đồ handmade tí mĩ đáng yêu, ai sẽ ở cạnh, cho nó mượn vai để khóc. Hạ và Đông, giống như hai mảnh ghép vậy, và Hạ biết, thiếu mảnh nào cũng sẽ rất đau. Vì mùa hạ sẽ chẳng còn trọn vẹn nếu không có mùa đông, người ta sẽ không thể nhớ nhung đến cái nắng chói chang nếu không có cái lạnh buốt giá đến thấu xương. Mà, với nó mùa đông cứ ở lại Hà Nội thôi, đừng di chuyển vào phương Nam đầy nắng làm gì....

Vũ có cảm giác như bị nghẹt thở, có ai đó đang treo nó lên, lơ lửng, bị lộn ngược xuống mặt đất, chóng mặt và hoa mắt. Tại sao lại là Sư Phạm? Tại sao lại là khoa Văn? Tại sao lại là miền Nam? Trong một giây phút nào đó, nó đang nghĩ đến cảnh nó và Đông học chung trường, hai đứa sẽ cùng nhau học hành, tâm sự, thi thoảng đưa nhau đến trường, rồi cùng nhau tham gia câu lạc bộ nào đó chẳng hạn. Rồi chẳng hiểu sao, trí não nó liên kết chuyện Đông và Phong cùng thi và học trong Nam. Chỉ là trùng hợp thôi ư?

Phong định nói một điều gì đó, phá đi bầu không khí mệt mỏi này, rồi lại thôi. Nói gì đây, vì nói gì cũng là không hợp cả. Chúc mừng Đông sao. Hay là tỏ vẻ tiếc nuối. Nói kiểu gì cũng là giả tạo mà thôi, bởi lòng nó đang rất xáo trộn. Giờ thì nó đã hiểu cảm giác của Vũ mỗi khi nó đột ngột thông báo điều gì đó.

Cảm giác không trọng lực và rất muốn về lại mặt đất. Lớp mười hai lạ thật, kỳ quái thật, bỗng nhiên bọn nó bị đẩy ra xa nhau, như những người lâu ngày mất liên lạc, và chẳng thể giống như những quả lắc, trở về vị trí cân bằng ban đầu. Một điều rất lạ đang dấy lên trong lòng nó. Có gì xót xa và tiếc nuối...

Cuối cùng, chính Đông mới là người lên tiếng:

- Nay các cậu - Ba đứa ngẩng mặt lên, hướng mắt về phía Đông.

- Chúng ta mãi mãi là bạn bè thân thiết, phải không?

Hạ đã bắt đầu đỏ hoe mắt. Nó đổ tại bụi bay. Cũng phải, lớp mười hai mà, bụi bay vào mắt nhiều lắm, bay cả vào tóc, vào tim nó.

Đông vẫn điềm đạm, nhìn thẳng vào mắt những đứa bạn không thể thay thế, khẳng định chắc nịch:

- Dù thế nào, chúng ta vẫn có nhau, tớ tin như vậy. Đó là niềm tin mười mấy năm, không thể dễ dàng đổ sập được. Các cậu nhìn đi này...

Đông rút chiếc ví ra, ở trong đó có tấm ảnh bốn đứa trẻ con mẫu giáo, mặc quần đùi, toe toét nhe răng cười. “Nhất định mà, mãi mãi ở trong tim. Xin hãy hiểu cho tớ.”

Mọi quyết định đều là những sự đánh đổi. Trong cuộc sống này, không biết đã phải đánh đổi bao nhiêu lần. Nó làm sao mà nhớ hết được. Nó chỉ biết rằng, mỗi lần đánh đổi, tìm nó lại tấy đau lên, nhưng nó sẽ không khóc, nhất quyết không khóc, bởi vì nó cần là điểm tựa cho bạn bè, cho gia đình, cho cả chính bản thân nó nữa. Bởi vì nó nhớ lời mẹ dặn trước lúc mất, rằng nó là Đông, mùa đông cần phải gai góc, xù xì, cần biết ngoài lạnh trong ấm để kiên cường bước đi trong cuộc đời này. Nhưng mà, nó đâu có biết, mẹ đã không nhắc nó rằng, có đôi khi, hãy biết yêu bản thân mình, trước khi hy sinh cho người khác...

Mà, Hạ, Vũ, Phong sẽ hiểu cho nó, sẽ thông cảm cho nó, sẽ thương cho nó, phải không. Dù lần này, nó chẳng thể là chuyên gia giải cứu trái tim cho lũ bạn, thì các bạn cũng sẽ không oán trách nó, phải không. Bao nhiêu câu hỏi cứ vây quanh đầu Đông, khiến nó muốn chìm vào làn nước lạnh để xóa tan mọi thứ đang bủa vây.

- Haizz, có tí buồn đau, nhưng mà thôi, cứ phải chúc mừng Đông cái đã. Giải nhì cơ mà, oách xà lách thế chứ. Lại còn toàn quốc nữa. Giỏi thật đấy. Hehehehe.

Vũ nhoen miệng cười, thế là Hạ cũng cười theo, rồi Đông, rồi Phong. Cả lũ cùng cười vui, cùng trò chuyện, cứ như thời trẻ con vậy, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cứ như là chúng nó chẳng cần lớn, sẽ có một thế giới không tên, không tuổi, không thi thố, cho chúng nó chui vào, chơi với nhau, đùa cùng nhau, vậy là đủ mãn nguyện lắm rồi.

Dù sao thì, chúng nó cũng chỉ là những đứa trẻ mười tám tuổi mà thôi.

Trống đánh vào ca chiều. Mấy đứa tạm biệt nhau. Vũ định về, rồi chợt nhớ ra vụ bàn bạc của lớp. “Biết đâu bọn nó vẫn ở lại”. Nghĩ vậy, Vũ leo nhanh lên cầu thang. Lên đến cầu thang tầng 2, bỗng nhiên nó nghe tiếng nói rất quen. A, thằng Phong. Ô, cả tiếng Đông nữa. Vũ đi tới, rồi bỗng khựng lại...

Trước mắt nó, hai đứa bạn chí cốt đang ôm nhau rất chặt, một thằng bé thường ngày tưng tưng, bỗng nhiên trở nên chững chạc và che chở, một cô bé thường ngày chín chắn và điềm đạm, bỗng nhiên trở nên bé nhỏ và yếu mềm... Không, không thể nào là cái ôm kiểu bạn bè được! Chỉ khi người ta có tình cảm đặc biệt với nhau, người ta mới thay đổi như vậy mà thôi...

Nó định xông tới cho thằng bạn một trận. Chính Phong, nó phải hiểu rõ nhất tình cảm mà Vũ dành cho Đông chứ. Huống chi bọn nó còn là bạn bè thân thiết, huống chi Vũ còn chưa có ý định từ bỏ. Như thế là quá lắm, không thể chấp nhận được. Hèn! Ném đá giấu tay! Không đáng mặt bạn bè!

Vũ đỏ bừng mặt, nó có cảm giác tất cả cái nắng mùa hè nóng rát đang đổ dồn lên đầu nó, một cục đá to nặng đang đè nén trái tim nó, ngạt thở và buốt nhói. Nó bước tới, nhưng vừa thoáng thấy ánh mắt mệt mỏi của Đông, nó lại thôi... Lại mềm lòng, lại không nổi... Nó im lặng rút lui, để lại đằng sau biết bao câu hỏi. Phải, Đông và Phong cùng nhau vào miền Nam không phải là chuyện vô tình, nhưng cứ cho là bọn nó thích nhau, tại sao Đông phải buồn bã đến vậy. Phải vui sướng và mừng rỡ chứ. Mà tại sao phải vào miền Nam, thích nhau sớm muộn nó cũng biết mà thôi, đâu có giấu được mãi. Bao nhiêu câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu nó.

Nó những tưởng, tình bạn của bọn nó rất giống thì hiện tại đơn, đơn giản, tin tưởng và luôn đúng như những chân lý vậy. Hóa ra không phải, tình bạn của nó - Đông - Phong rắc rối như mấy cái bài đọc hiểu chuyên ngành, nó tự tin quá đáng đáp án là A, nhưng Phong và Đông lại lạnh lùng chọn là D. Và giờ nó đang hoang mang, tình bạn của chúng nó sẽ đi đến đâu, là will hay won't, hay là never...

Nắng hè có bao giờ dịu lại đâu... Hạ bước vào một lớp học vẽ. Địa chỉ này là Đông cho nó trưa nay, nghe nói là khá ư tít. Trong khi bạn bè đang miệt mài trong những lò luyện toán, văn, anh, lý, hóa, sinh, nó lại ở đây, trong một lớp học vẽ, với cái nắng hầm hập phả vào mặt liên tục.

- Chào chị, chị là người mới ạ?

Giọng một cô bé cất lên, trong veo, lạnh lốt như tiếng chim hót vậy. Thật là dễ chịu. Hạ quay lại, cười tươi rói:

- Ủ, chị là người mới. Em thì sao? - Trước mặt Hạ là một cô bé có mái tóc đen nhánh, tết gọn gàng hai bên, mặc áo phong hoạt hình và quần yếm bò, đi đôi giày lười màu vàng. Trông thật giống cô bé Maruko ngộ nghĩnh quá đi.

- Em học được mấy tháng rồi ạ. Em tên là Thảo, Thu Thảo ạ. Thế chị thì sao? - Cô bé thân thiện bắt chuyện với Hạ.

4. Chương 4

- Chị tên là Hạ, cái mùa đáng ghét này này. Mà sao em biết là chị, nhờ may bằng tuổi cũng nên. - Ánh mắt Hạ hấp háy vui, cô bé này đáng yêu quá, mới gặp đã thấy dễ chịu mát lành rồi. Đúng là một ngọn cỏ xanh tươi hiem hơi trong cái nắng oi ả này.

- Hi, chị mặc đồng phục lớp của học sinh cuối cấp kia kìa, em cũng học trường này mà! - Cô bé tinh tế thật đấy.

- Ô, thế Thảo học chuyên gì vậy em. Mà em học lớp 10 hay 11? - Hạ cảm thấy một điều gì đó đang âm ỉ reo vui trong lòng: một cô bé đáng yêu, lại còn học cùng trường nữa chứ.

- Em học lớp 10. Em học chuyên Địa chị ạ. Hihi. Chị mau vào đi, thầy sắp đến rồi này.

Thảo kéo tay Hạ vào trong lớp, còn cho Hạ mượn giấy và chì nữa. Cô bé này tốt bụng như tên vậy, tám lòng thơm thảo quá, ngoan ngoãn nữa. Thảo mới học có mấy tháng mà Hạ đã thấy vẽ đẹp ghê, đúng là người có khiếu có khác. Tự nhiên Hạ thấy buồn buồn...

- Chị đừng lo, ai mới đầu cũng thế mà. Mới đầu em chẳng biết gì cả, cầm chì còn dễ gãy cơ mà. Cứ chăm chỉ tập luyện, sẽ tiến bộ thôi. Em tin là như vậy.

- Ủa - Hạ vẫn buồn buồn - Chị sẽ cố gắng. Chỉ là chẳng biết có còn thời gian mà cố gắng không nữa...

- Không thử sao biết, nên cứ phải thử chứ chị. Hồi em mới học, ai cũng ngạc nhiên lắm, vì chuyên Địa mà, lại đi học vẽ, còn muốn thi mấy trường mỹ thuật nữa chứ.

- Thế sao em không học mấy môn xã hội, hay là em không thích? - Hạ băn khoăn, chuyên Địa thì phải thích Địa chứ, cô luôn mặc định như vậy mà.

- Em có thích, nhưng em còn thích vẽ nữa. Ý em là một người có thể có nhiều sở thích đam mê ấy, làm gì có khuôn mẫu đâu. Em nghĩ đơn giản là, mình thích gì, mình làm nấy, cố gắng và kiên trì, nhất định sẽ thu được về cái gì đó.

- Cái gì đó là thành công ý hả?

- Không, chưa chắc đã thành công đâu. Thảo lắc đầu, hai bím tóc lúc lắc theo. Cái gì đó là khi nghĩ về, mình thấy vui thôi, ỉnh thêm một vài kinh nghiệm chẳng hạn, hoặc vài người bạn tốt. Đấy, thế là vui rồi mà chị.

Thảo trong sáng quá, à không, phải là trong veo và tinh khôi mới đúng, và luôn nhiệt tình sôi nổi. Đúng là tuổi trẻ. Hạ giật mình, nó cũng trẻ mà, nó còn chưa tròn 18 tuổi đấy thôi, sao nó lại ủ rũ mệt mỏi rệu rã thế này, như một người đã nhiều năm ngược xuôi vậy. Áp lực thi cử đã biến nó trở nên như vậy sao? Hay vì từ trước đến nay nó quá vô lo vô nghĩ, lạc quan quá mức, nên bây giờ, đối diện với những ngã rẽ, những chọn lựa, nó chùn chân chẳng biết đi hướng nào cả.

Nó chợt nhận ra, sẽ có lúc, trong cuộc đời nó, bây giờ và cả sau này, nó sẽ phải tự chọn đường, bạn bè gia đình không thể làm thay hộ nó, không ai nắm tay nó suốt để chỉ dẫn từng li từng tí, tỉ mỉ chu đáo. Như thế nghĩa là nó đang lớn, một sự lớn cần thiết mà bấy lâu nay, được chở che bảo vệ, nó chẳng hay biết nhận ra. Nó sợ đi lạc đường, nó sợ một mình đứng giữa đất trời mênh mông, nó sợ cảm giác cô độc, nó sợ vấp ngã. Nhưng như bé Thảo nói, nó phải thử, nó phải cố gắng và kiên trì, nó phải... phải...

Phải làm nhiều điều lắm, nó mới có thể có lúc đứng vững bằng chính đôi chân của mình. Rồi nó chợt nhớ những lần ương bướng tranh cãi với mẹ, mẹ hay nhẹ nhàng bảo nó rằng: Rồi con sẽ hiểu, khi con lớn khôn. Khi con mười tám, mọi sự sẽ kỳ lạ lắm. Nó thì cứ phụng phịu, cười hihi và trẻ con làm nũng mẹ. Giờ thì nó đã hiểu rồi.

Thì ra, tuổi mười tám mang đến cho nó thật nhiều điều, hơn cả một kỳ thi, hơn cả những điểm số, hơn cả những lo âu. Tuổi mười tám, thành công không phải là thi thật oách, điểm cao chói vót, đỗ trường oai.

Tuổi mười tám, có đôi khi, thành công chỉ đơn giản là trải nghiệm. Đó là lớn. Là thử. Là ngã. Là đứng dậy. Và mỉm cười. Vậy thì, tuổi mười tám kỳ lạ của nó, ắt hẳn còn những điều thú vị để khám phá lắm. Vậy thì, đừng muộn phiền và lo âu.

Hạ vui vẻ cùng bé Thảo đi lấy xe, con bé còn phấn chấn đến mức quyết định rủ Thảo đến quán trà quen uống nước cho đỡ mệt. Và cô bé chuyên địa nhận lời.

- Quán này chị hay đến với mấy đứa bạn thân lắm, yên tĩnh mà nhạc cũng hợp tai nữa em ạ. Em gọi đồ đi - Hạ hồ hởi.

- Hi, chị gọi trước đi, có món gì ngon giới thiệu em.

- Ủa, thế hai trà sen em nhé - Hạ vẫy người bồi bàn gọi đồ.

- Vâng chị ạ. À, năm nay em được tham dự ban tổ chức chương trình chia tay của học sinh lớp 12 đấy chị. Bọn em đang lên chủ đề chị ạ. Nhưng mà cũng khó, các anh chị cứ cãi nhau loạn xạ cả lên.

- Hehe, thế là em trong Đoàn trường hả. Có biết anh Vũ không?

- Có chứ chị - Mắt Thảo sáng lấp lánh, hào hứng. Anh ý giỏi lắm chị ạ, sắp xếp mọi việc đâu ra đấy. Em ngưỡng mộ lắm luôn, chẳng biết bao giờ được đỉnh như vậy. Bỗng dưng Thảo nói nhanh nhẩu, như là đang che giấu một điều gì đó.

- Thế hả em? - Hạ nháy mắt tinh nghịch, có vẻ như bé Thảo có cảm tình đặc biệt với thằng bạn ông già của nó - Nó là bạn thân chị đó. Từ bé cơ.

Thảo nào, khi bước vào quán, cô bé đã cảm thấy rất quen thuộc, thì ra là đã được anh Vũ siêu nhân của nó kể mấy lần. Anh Vũ trong mắt Thảo là một người giỏi giang, khiêm tốn, lại còn chu đáo cẩn thận nữa. Hồi mới vào Đoàn trường, Thảo lúng túng mọi việc, có lần tổ chức đêm lễ hội Halloween, nó suýt bắt cần làm sập hệ thống điện của chương trình. Sau đó, nó bị các anh chị mắng ghê lắm, nước mắt rưng rưng, may mà có anh Vũ nói giúp. Cuối buổi họp, anh Vũ còn gặp riêng Thảo, an ủi động viên. Thảo nhớ như in, nó cứ thút thút mãi (xấu hổ ghê), anh Vũ liền hát cho nó nghe, vừa hát vừa nhảy, làm điệu bộ lúc lắc, thật sự rất đáng yêu.

"Mây làm với nắng giữa đêm trời xanh

Khẽ thì thầm nhỏ to một điều rằng bạn có đang buồn

Bạn có đang giận hờn một ai

Gió khẽ nói rằng là kẻ đáng ghét

Cứ mãi luôn thích khóc nhè thôi

Muốn gửi đến bạn một khúc ca này.. "

Vậy là cô bé có hai bím tóc xinh xắn cứ ngồi đó, nước mắt tự khô trên má lúc nào không biết... Ngoài kia, những tia nắng cũng như đang nhún nhảy theo điệu nhạc, theo tâm hồn trong trẻo của cô học trò nhỏ...

Trong quán, những bản nhạc không lời vẫn vang lên đều đặn, làm nền cho hai cô bé ngồi cạnh cửa sổ ríu rít nói chuyện về một người đặc biệt.

Phong đạp xe về nhà. Năm tiết trôi qua trong mệt mỏi và uể oải, nó chỉ nghe thấy tiếng giấy sột soạt, tiếng thầy cô, tiếng lũ bạn nhộn nhạo trong những giờ nghỉ giữa tiết. Nhưng tuyệt nhiên nó không hiểu nội dung của tất cả mọi thứ. Giống như nó đang xem một bộ phim câm vậy, à không, nó đang bị bắt buộc xem, như thể có đáng buồn không.

Khoảnh khắc Đông khóc nức lên, nó trở nên lúng túng không biết làm gì... Nó định pha trò cười cho cô bạn nín khóc, nhưng đầu nó trống rỗng... Tay chân như thừa thãi, đúng là thừa thãi thật, vì nó cứ đứng trơ ra nhìn Đông khóc... Giá mà nó không hẹn Đông ở lại gần gũi, chắc cũng không đến mức khó xử như thế này...

- Sao cậu lại vào Nam thế Đông? Hehe. Có phải thích anh nào hay ho rồi không?

- Chẳng liên quan. Cậu nhí nhố ghê. Đông hơi bức mình, chuyện gì Phong cũng đùa được sao?

- Ô, thế là gì vậy? - Phong gãi đầu gãi tai, nó không dám trêu thêm nữa, sợ Đông giận dữ.

- Chẳng gì cả, tớ chưa muốn nói, cậu đừng hỏi nhiều làm chi. Tớ đang mệt mỏi áp lực lắm rồi.

Đông quay đi, nhưng Phong đã kịp đuổi theo, đứng chặn trước mặt Đông:

- Nói đi mà, nói một xiu cũng được, tớ sốt ruột lắm. Mà dù gì cũng nên nói với bọn tớ chứ, cậu không thấy lúc này Hạ rơm rớm à? Phong buột miệng

Câu nói của Phong dường như là nút chai bật tung mọi thứ, Đông mím môi, nhưng không thể kìm lại được, Đông bắt đầu khóc. Nhìn Đông khóc rất thương, như thể việc khóc là một điều nằm ngoài tầm kiểm soát, cô bé không dám khóc to, cứ mím môi lại, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, vai rung lên bần bật. Mắt nhắm chặt, Đông cúi đầu xuống, và những giọt nước mắt mặn môi vẫn tiếp tục rơi không ngừng. Người Đông lạnh toát.

Bỗng nhiên, một luồng hơi ấm bủa vây lấy cô bé. Cũng chẳng có ý định kháng cự, cô bé dựa đầu vào vai người đối diện. Tai như ù đi, nhưng Đông vẫn còn kịp nghe được một giọng nói rất ấm áp nhẹ nhàng:

- Tớ xin lỗi... Cứ khóc đi, chỉ cần khóc xong sẽ lại mạnh mẽ như cậu vẫn thế...

Phong cứ ôm Đông như vậy, nó cảm thấy cô bạn bé nhỏ quá, và nó cần che chở bảo vệ bạn mình. Người Đông mềm nhũn, như chỉ chực tan ra. Những giọt nước mắt càng thấm vào áo, nó càng thấy xót xa, nó càng thấy tim mình đập nhanh hơn, mạnh hơn...

Rồi tim nó như khựng lại, khi nhìn thấy Vũ đang đứng chôn chân nhìn cảnh tượng này...

Nhưng ...

Nó sẽ không buông tay...

Thà nó bị hiểu lầm, còn hơn để Đông bị khó xử, hay bỏ rơi cô bé ...

Hoặc là bởi vì, khi cô bé trong vòng tay nó, nó cảm nhận được một tình cảm rất khác, đang trỗi dậy trong lòng, mà dường như nó cố che giấu bao lâu...

Phong bình tĩnh. Một tiếng kíttttt dài khô khốc vang lên. Nó vừa suýt đâm vào một chiếc xe máy đi ngược chiều. Người trên xe khó chịu quay lại: "Muốn chết à?"

Phong lẳng lặng đi tiếp.

Nó luôn là thế. Nó không thích tranh cãi gây sự, nhường được thì sẽ nhường. Nó luôn trưng ra trước mọi người một bộ mặt vui vẻ và phớt đời. Vì nó nghĩ, cuộc sống nhiều chuyện phức tạp, nếu nó trầm tư hay ủ dột, mọi thứ sẽ còn rắc rối đến cỡ nào. Nên nó luôn chào cuộc đời với một thái độ bình thản mà cũng cực thách thức. Mọi người tranh luận, nó cũng chẳng đổ thêm dầu, trong hàng tá suy nghĩ đang lớn vồn trong đầu, nó chọn ra cách nào đơn giản nhất với nó - hoặc là kỳ quặc nhất với lũ bạn. Nó cứ cười, cứ cười, và nó luôn vượt qua mọi chuyện bằng những nụ cười.

Con đường của một đứa mười tám tuổi như nó còn dài lắm, nhưng nó sẽ không bỏ cuộc. Và cả bạn bè nó cũng không được bỏ cuộc. Nó mở điện thoại, nhắn tin cho Vũ : “Mai mày rảnh không? Gặp nhau nhé. Vẫn quán cũ.”

“Trên đời này làm gì có đường. Người ta đi mãi thì thành đường thôi”.

5. Chương 5

Nỗi đau

Tuổi trẻ lại có khi dửng dưng, có thể vì một ai đó, mà đạt được những kỳ tích khó tin. Hoặc có thể, ai đó sẽ khiến tuổi trẻ biến đổi những mối quan hệ xung quanh theo một hướng bất bình thường, quay ngoắt đến 180 độ.

Có lẽ tuổi trẻ của Vũ, Phong là tuổi trẻ như vậy. Chẳng biết sau này, khi trưởng thành, nghĩ lại về thời khắc này, chúng nó sẽ nghĩ gì về thời một đi không trở lại rất đáng nhớ này.

Hai đứa đang ở trong quán trà quen gần trường. Quán bày trí khá đơn giản, thuần Việt, nhưng lại hay chơi những bản nhạc không lời. Trên tường quán treo đủ loại guitar, những vị khách có thể thoải mái lấy và chơi theo sở thích. Trong quán đang vang lên tiếng nhạc “Right here waiting for you”. Vũ nhớ rằng, dịp mùa đông năm ngoái, bốn đứa tổ chức sinh nhật chung ở quán, và nó đã đem bài này cho Đông hát...

“Wherever you go

Whatever you do

I will be right here waiting for you

Whatever it takes

Or how my heart breaks

I will be right here waiting for you”

- Tao muốn xin lỗi mày... Phong mở lời trước, vẻ mặt nghiêm túc chứ không tưng tưng như mọi khi nữa.

- Mày có lỗi gì mà xin lỗi tao? Vũ nhếch mép, ánh mắt vô hồn... Với nó, xin lỗi bao giờ cũng vô nghĩa, bởi đó chỉ là lời nói suông.

Santruyen

- Tao xin lỗi vì làm mày hiểu nhầm, những gì mày nhìn thấy hôm qua, tao với Đông...

- Mày sai rồi. Tao chẳng hiểu nhầm gì cả! - Vũ cắt lời. Vấn đề ở đây là có những chuyện, tao không được biết, dù tao là BẠN THÂN của mày. Vũ nhấn mạnh, có lẽ nó xúc động nên nói hơi to. Mọi người trong quán bất giác quay lại nhìn hai đứa.

- Đúng, tao đã sai rồi... Phong hơi cúi mặt. Hình như những lời Vũ nói, quả thực rất đúng với Phong. Hình như nó giấu giếm bạn bè nhiều chuyện quá...

- Ủ, mày sai, thế mày có gì để nói ngoài sai và xin lỗi không. Nếu chỉ có thế thì tao nghĩ mày đã lãng phí thời gian rồi! - Vũ kéo lấy ba lô, toan định đi về.

- Tao với Đông không có gì cả, dù thực sự là tao cũng có tình cảm với bạn ý, nhưng tao nghĩ bạn ý không thích tao đâu. Tao thề đấy.

- Thứ nhất, mày đừng thề, vì mày không phải Đông. Thứ hai, là một thằng con trai, nếu mày có tình cảm, mày nên nói với tao, cạnh tranh công bằng, tao không bao giờ xoắn. Nhưng mày giấu và âm thầm. Mày là loại bạn gì đấy Phong. Loại hèn hạ hay ném đá giấu tay?

Phong im lặng, lần này không phải vì muốn nhường nhịn, mà vì nó không còn bằng chứng hay lý lẽ thuyết phục nào để đưa ra. Bấy lâu nay, nó cứ âm thầm nghĩ suy, âm thầm quyết định và chọn lựa con đường đi

của mình, mà quên mất rằng, không ai có thể bước đi đến cuối đường một cách trọn vẹn, nếu bước đi một mình...

- Thôi, mày không cần nói gì đâu. Lời nói ép buộc kiểu gì cũng gượng gạo thôi. Vũ chán nản, nó đã đợi chờ một câu trả lời có thể tạm chấp nhận, nhưng đáp lại nó, chỉ là một sự im lặng trống rỗng đến đáng sợ. “Tao về”

Vũ đứng lên, Phong cũng đứng lên theo. Bỗng Phong lên tiếng:

- Mày có thất vọng về tao không?

- Tao nghĩ, có những thứ mất đi không lấy lại được.

Vũ rảo bước đi về, bỏ lại Phong thần thờ trong quán trà. Bên tai nó văng vẳng những câu trả lời đau lòng của thằng bạn thân... Nó ngồi sụp xuống ghế...

Ở một góc quán, có một cô bé thắt bím tóc hai bên, đôi mắt mở to, tay di những đường chì nguyệt ngoạc trên trang giấy trắng.

Trong quán, tiếng guitar vẫn vang lên đều đặn bản nhạc “Sorry seems to be the hardest word”...

Đông ngồi thu lu trên góc giường. Sáng nay, nó không đi học.

Rồi nó gượng gạo lết khỏi giường, mở ngăn kéo bàn học. Trong đó là cuốn album gia đình, được lồng giấy bóng kính rất cẩn thận.

Nó lật trang đầu tiên, có nét chữ phụ nữ mềm mại nắn nót: “tặng anh, tặng con của chúng ta” đính kèm bức ảnh một thiếu nữ trẻ cầm bó hoa hồng đỏ, mắt đen láy, mái tóc dài tết sang một bên.

Nó không bao giờ quên cái đêm kinh hoàng ấy, đêm mà mẹ già biệt côi đời này. Nó không hiểu chuyện gì xảy ra, làm sao một cô bé con 5 tuổi có thể hiểu. Nó chỉ thấy mẹ nằm trắng bệch trên giường bệnh, nó lay mẹ dậy để nghe nó hát, nhưng mẹ không tỉnh dậy. Nó cứ lay mẹ, rồi nó bật khóc, và nó thấy những người mặc áo trắng toát đưa mẹ đi khỏi phòng. Bố Đông khụy xuống, nước mắt tràn đầm mắt. Nó gào lên, chạy đuổi theo rồi vấp ngã, nằm sòng soài trên mặt sàn lạnh lẽo.

Có một người phụ nữ ôm nó vào lòng, vỗ lưng nó, thì thầm vào tai khe khẽ: “Nín đi con, mẹ con đi một lúc rồi về thôi”. Rồi có một cậu bé trạc tuổi, xòe bàn tay đầy kẹo C trái tim ra trước mặt nó: “Cậu ăn kẹo đi, đây là kẹo thần kỳ của Đô rê mon đấy”.

Người phụ nữ đó là cô Hồng, mẹ Phong. Còn cậu bé ngày ấy là Phong.

Cô Hồng chính là bác sỹ đã thực hiện ca mổ ẹ Đông.

Những viên kẹo C trái tim đã đi cùng tuổi thơ Đông qua những ngày lạnh lẽo, thiếu hơi ấm của mẹ. Mỗi lần nhớ mẹ, cô bé mùa đông lại lôi kẹo ra ăn, hy vọng điều ước mẹ xuất hiện trở thành sự thật. Cô bé cũng không bao giờ phải đi mua kẹo, vì có một cậu bé tốt bụng luôn mang kẹo đến làm quà.

- Tại sao tớ ăn bao nhiêu kẹo rồi mà vẫn không thấy điều ước thành thật - Cô bé mắt tròn xoe, tần ngần nhìn những viên kẹo màu cam đẹp đẽ nằm gọn ghẽ trong chiếc hộp trong.

- Mẹ tớ bảo là, phải ngoan ngoãn học giỏi nữa, thì kẹo mới linh nghiệm cơ - Thằng bé vừa cho kẹo C vào miệng, vừa lú lo nói.

- Có thật không? - Cô bé bóc hộp ra, ột viên kẹo vào miệng. Vị kẹo tan ra nơi đầu lưỡi, ngọt lịm dễ chịu.

- Thật mà. Bố tớ bị đau mắt, thế là hàng ngày tớ đều ăn kẹo, và sư tử tầm đủ phiếu bé ngoan mang về nhà, thế là bố tớ khỏi bệnh đấy. Thằng bé cười tí, sung sướng bỏ thêm một viên kẹo vào lưỡi - đã chuyển thành màu cam từ lúc nào.

6. Chương 6

- Mà nhá - thằng bé nhìn trước nhìn sau lăm lét, thì thầm - phải là kẹo C trái tim nhé, trái tim thì mới ước được, mẹ tớ bảo phải ước bằng cả trái tim đấy haha.

- Thế cậu làm kẹo C của tớ nhá. Nhiệm vụ là mang kẹo C đến hàng ngày cho tớ. Cô bé vịn về đuôi tóc sam, chân đá lung tung vào không khí.

Đông lớn lên với niềm tin như thế, niềm tin vào những điều cổ tích và thần kỳ. Cô bé học giỏi, giành hết giải thưởng này đến giải thưởng khác, và luôn nhớ ăn những viên kẹo be bé xinh xinh.

Bây giờ, kẹo C không còn được bán nữa, cô bé ngày nào cũng không có ý định tìm kiếm, bởi cũng đủ lớn để học cách chấp nhận sự thật khắc nghiệt. Chỉ có điều là, thật may mắn khi trong những giây phút tưởng chừng tuyệt vọng hoang mang nhất ấy, có một cậu bạn đã đến bên nó, gieo những niềm tin rất ngây thơ vào trong lòng nó. Bởi vậy, trong lòng Đông, luôn có niềm biết ơn khó tả với Phong. Vậy nên, dù là mờ mịt và liêu lĩnh, nó vẫn quyết tâm thi đại học trong miền Nam.

Đông lật giở những trang ảnh tiếp theo, miên man suy nghĩ. Thực ra thì, có điều gì của quá khứ là đáng để quên không. Hay nó chưa bao giờ học được cách quên, nên luôn gom góp tất cả kỷ niệm lại, để những lúc chông chênh, có điều gì đó rất đẹp, rất thơ ôm ấp vỗ về... Một tình cảm với cậu bạn ấu thơ len lỏi trong tim cô bé.

Ngoài kia, tiếng chim hót ríu ran, rộn rã cả một góc sân... Một vài giọt mưa tí tách thấm vào bậu cửa sổ, rồi chợt đổ ào xối xả, tưới đẫm khoảng sân nhỏ. Những chú chim vẫn hót lạnh lớt, khoảng sân được tắm mưa, thấm gạch màu đỏ au. Một cơn mưa mát lành cũng đang làm dịu tâm hồn Đông... Cô bé khoan khoái đưa tay đón lấy những hạt mưa nhỏ... Sau những ngày nắng, cuối cùng cũng có những ngày mưa.

Phong ngồi thờ trên đường, mồ hôi túa ra ướt đẫm trên lưng.

Tình yêu học trò không giống như bất cứ tình yêu nào mà nó đã từng đọc trên báo hay nghe lũ con gái hay kể trong những bộ phim Hàn Quốc. Có chút trẻ con, có chút bông bột, có chút bất ngờ, vì chính nó, vào những ngày tháng cuối cấp, mới nhận ra tình cảm của bản thân. Hay là như thế này, tình cảm học trò rất nhẹ nhàng, mà cũng rất mãnh liệt, mà nếu nó không thổ lộ, nó sẽ phải ân hận cả đời. Ừm, khi một đứa con trai ngốc nghếch, bỗng nhiên muốn dùng hết sức lực của một thằng con trai mới lớn, để che chở, bảo vệ, để người con gái mà nó thương yêu, sẽ chẳng bao giờ phải rơi nước mắt, hay có khi, nhìn nụ cười của bạn ấy, trái tim nó bỗng như đứng im không đập nữa, và người cứ run lấy bầy như đứng trong tủ đá... thì... nó yêu rồi chẳng...

Rồi trong cuộc đời sau này, sẽ còn phải trải qua nhiều lớp học, nhiều ngôi trường, nhưng sẽ chẳng có nơi đâu, khoảng khắc nào, lung linh rạng rỡ, trong trẻo và say mê, vô tư như tình cảm thời áo trắng...

Ừm, nó cảm thấy thế, khi nó nghe thấy tiếng Đông hổn hển trong điện thoại lúc nửa đêm, báo rằng bố lại lên cơn đau tim, đang ở trong bệnh viện của mẹ nó. Vậy là thằng bé còn chẳng thèm xem lại đầu tóc quần áo, cứ thế phi đến bệnh viện, chỉ để nhìn thấy khuôn mặt của Đông, để an tâm là cô bạn đủ sức để đón nhận tất cả mọi thứ, và nó mãi là siêu nhân kẹo C của cô bạn. Hai đứa cứ ngồi đấy, nhìn trân trân vào cửa phòng phẫu thuật đang đóng im ỉm nặng nề, cho đến tận khi, bác sỹ thông báo tình hình bố Đông đã tạm ổn, hai đứa mới dám chớp mắt. Đông ngủ thiếp đi trên vai Phong...

Chúng nó cứ ngủ gục đi như vậy, cho đến khi những tiếng bệnh nhân, bác sỹ bắt đầu ồn ào lên, mới dụi mắt thức giấc.

- Mấy giờ rồi, tớ phải đi thi - Phong tá hỏa lên, lay Đông dậy.

- Gì cơ? Bây giờ là... 8h - Đông vẫn còn ngái ngủ, nhìn chiếc đồng hồ đeo tay.

Chưa kịp để Đông nói hết câu, Phong đã lao đi, như một cơn gió....

Đến thi muộn, làm bài không tốt, và bỏ lỡ cơ hội được vào đội tuyển quốc gia, với những thằng con trai khác muốn thể hiện mình, là một thất bại thảm hại, sai lầm khó tha thứ. Với nó, có những thứ quan trọng hơn cơ hội của bản thân, như là... là... bè bạn (dù sao thì nó nghĩ chưa đến lúc để thổ lộ đâu, và cũng nên giải thích rõ ràng cho Vũ nữa). Nghĩ vậy, Phong tự cười vui một mình.

Lúc đầu, nó muốn vào miền Nam chỉ để thi đại học, chỉ đơn giản vì không muốn cuộc đời nó là một chuỗi an nhàn đã được lập trình sẵn bởi bố. Nó không hiểu sao, bố là giám đốc thì nó phải thi kinh tế. Nó không hiểu sao, phải học kinh tế, nào là ngân hàng, nào là quản trị, thì mới có một tương lai tốt đẹp. Nó chẳng muốn, nó muốn làm kỹ sư, chế tạo máy móc. Con người cứ phát sốt lên nếu thiếu tiền thì phải, rồi đến lúc

có đề huề tiền, lại ngồi lo những ước mơ của những kẻ thiếu tiền. Ô, thế hóa ra cuộc sống nó cứ đảo điên thế đấy. Nhưng, nó có điên đâu, nó hoàn toàn bình thường mà, nên là, nó sẽ sống một cách đơn giản: sống cuộc đời vui, làm điều mong muốn, và hưởng những thành quả nho nhỏ.

Nó nhớ lại những lần bố Đông phải vào viện, nhìn khuôn mặt thất thần của cô bạn, nó cố gắng động viên an ủi, nhưng không bao giờ có thể tưởng tượng được nếu bản thân rơi vào hoàn cảnh đó, nó sẽ đối mặt ra sao, có đủ dũng cảm để làm điểm tựa cho gia đình không. Thường thì, chúng ta vẫn cứ động viên nhau, nhưng chúng ta hiểu rằng, dù người gặp chuyện, có kể mọi điều với chúng ta, bằng giọng điệu chân thành và tự nhiên nhất, thì vẫn có những điều, chỉ có trải nghiệm mới đủ để thấm thấu và thấu hiểu.

Nó chỉ tưởng tượng và nghĩ linh tinh vậy thôi, chứ không ngờ điều đó lại biến thành sự thật.

Bố Phong bị phát hiện mắc ung thư phổi, giai đoạn đầu. Mẹ muốn chuyển bố vào Nam, vì trong đó mẹ quen một bác sỹ rất giỏi điều trị về phổi.

Tin bệnh của bố là một đòn giáng mạnh vào gia đình nó. Bố là trụ cột của cả nhà. Phong là con một - và nó đang chuẩn bị bước vào kỳ thi quan trọng nhất đời học sinh.

Nó hầu như không dám chia sẻ với ai. Nó nín thinh. Những điều này, chỉ mình Đông biết, và cô bé cũng đủ tinh tế để hiểu Phong cần thời gian, để làm quen và đối mặt. Ít nhất, đến giờ, Phong vẫn còn trốn tránh nhiều lắm. Đông hiểu, và cả Phong cũng hiểu điều đó.

Hay là vì thế, Đông muốn vào miền Nam, để giúp đỡ nó, như nó đã từng làm với Đông? - Phong giật mình tự hỏi.

Nó thở dài. Chắc là vậy rồi, vì Đông thương hại mình. Đông nghĩ là mình thật yếu đuối, không thể chống chọi mọi thứ một mình.

Phong ngược mắt lên trời. Trời mùa hè thường rất xanh và chói nắng, không có chút gợn mây u ám của đông, không dịu nhẹ và êm đềm trôi như trời thu, cũng không nồng nhiệt và bùng sáng như xuân. Trời rất xanh, rất trong, rất cao, khiến nó muốn với tay mà ôm lấy bầu trời quá, chỉ là nắng gắt khiến mắt nó khó có thể nhìn thấy toàn bộ mà thôi...

Những bông hoa phượng đã bắt đầu nở đỏ rực cả một góc trời. Đỏ như trái tim của những đứa học trò cuối cấp, vẫn đang thổn thức những âu lo lưu luyến, tình cảm lẫn lộn và hãy còn bộn bề sách vở, những kỳ thi căng thẳng. Có lúc nào không, vì những mơ ước riêng của bản thân, mà theo nó là ích kỷ, mà nó sẽ bỏ quên bè bạn, hay tình cảm với một ai đó, bỏ quên những điều mà nó không bao giờ muốn mất. Có lúc nào không, giữa gia đình ruột thịt và gia đình thứ hai, nó phải chấp nhận yêu lấy một bên và đặt xuống một bên. Nó nhận ra, sẽ luôn có những sự trao đổi đắt giá trong mỗi quyết định. Và nó cần chọn lựa, không bao giờ tham lam cả hai được, vậy thôi.

Một cánh phượng đỏ chao liệng rơi khẽ xuống chân nó...

Nó giật mình... Thời gian không chờ đợi một ai. Tháng năm mãi mãi không ở lại...

Chiều hôm sau. Tại lớp học vẽ.

- O, chỗ này phải pha màu xanh chứ em, sao lại pha màu đỏ - Hạ huých nhẹ tay vào Thảo.

- À... à, em nhầm chị ạ...- Thảo lúng túng pha lại màu vẽ.

- Có chuyện gì nói cho chị xem nào. Hạ nhanh chóng hiểu ngay vấn đề, cô bé nhí nhảnh mọi khi hôm nay bỗng dưng xao nhãng lạ.

- Chị đã bao giờ nhìn thấy người nào rất hiền, nhưng tự nhiên lại nổi giận dùm dùm không?- Thảo rụt rè ngược mắt hỏi chị Hạ, tay vẫn vờ vẽ hộp màu nước đỏ.

- Có chứ, lúc người đó có chuyện bức xúc hay phẫn nộ, không kiềm chế được - Hạ trả lời nhanh chóng, nó đang nghĩ thẳng bạn gốc như cái cốc lại vừa trót mắng mỗ gì Thảo đấy, chắc lại chương trình cuối cấp rồi. Khổ thân thằng bé, hay thích ôm đồm nhiều thứ, đến lúc xì trét quá là mất hết cả hình tượng ông già... ý lộn... con trai chín chắn.

- Nhưng mà phẫn nộ với bạn thân ấy ạ - Thảo lo lắng, tay liên tục khuấy bút lông vào hộp màu nước đỏ.

- Sao em lại hỏi thế, có chuyện gì kể rõ cho chị xem nào - Hạ cũng bất ngờ, rút cuộc là chuyện về ai, không phải là Vũ sao?

- Thôi không có gì đâu ạ, mình tô bài tiếp thôi! - Thảo đưa bút lông lên giấy, quét màu tô.

- Vấn đề là bức tranh của em muốn màu xanh cơ - Hạ cười, đưa cho Thảo lọ màu xanh biển.

Thảo lúng túng với bài vẽ bị tô sai màu. Hạ thì thăm khê vào tai cô bé :

- Nên là, để chị giúp em nhé, có được không ?

Cô bé gật đầu. Hạ cười tươi, bà chị lớp 12 tinh quái sắp sửa làm chuyên gia tâm lý cho cô em lớp 10 thơ ngây.

- Vậy tối về chị em mình chat với nhau 1 lúc nhé - Thảo hỏi Hạ, ánh mắt đầy vẻ tin cậy.

- Ủ, tối nhé, bây giờ tập trung học đã nào! - Hạ nháy mắt, nhanh tay pha màu giúp Thảo.

Vậy là tối đó, hai chị em ngồi chat với nhau, mãi mê đến độ, khi kim đồng hồ chỉ sang con số 12, vẫn thấy hai nick chat bật sáng:

Rain_summer: Chuyện này cứ để chị nghĩ cách giải quyết nhé, em đừng lo.

Sun_flower: Có giải quyết được không chị?

Rain_summer: Nếu em tin, em sẽ làm được thôi. Ngủ đi em, muộn lắm rồi!

Sun_flower: Vâng. Vậy em sẽ đợi. Hy vọng mọi chuyện đều ổn. Chị ngủ ngon nha!

Nick sun_flower im lìm. Chỉ còn Rain_summer vẫn đang bật sáng. Hạ uể oải tắt máy tính, kéo rèm cửa, nhìn ra bầu trời đêm đen kịt. Liệu rằng, nó có đủ sức để tháo nút mọi chuyện không - những câu chuyện rắc rối mà nó chưa bao giờ trải qua. Nó không biết nữa, nhưng nó hiểu, trong màn đêm đen, sao vẫn cứ sáng. Ừm, cứ tin tưởng đi.

Quán trà quen với những bản guitar mộc, lại sắp sửa đón những vị khách thân thiết...

Có những chuyện, sẽ được giải quyết ở nơi nó bắt đầu.

Khi trái tim trót mang những tổn thương, thì ở chính trái tim ấy, sẽ có những vết lành, bằng cách này hay cách khác... Chỉ cần trái tim đủ kiên nhẫn và chân thành mà thôi.

Và con tim, nhất định, sẽ vui trở lại.

7. Chương 7

Những người bình thường.

Hạ gấp sổ lại, hít một hơi dài. Hạ, một cô bé mười tám tuổi (thực ra nó đang ngấp nghé mười tám mà thôi), vào một ngày hè nóng bỏng (nhưng có vẻ như âm u sắp mưa), phải làm một việc to đùng là hàn gắn tình bạn của bộ tứ siêu đẳng (song có cái tôi và lòng tự trọng rất cao). Nhưng nó biết, hoặc là linh cảm được, rằng mọi chuyện sẽ ổn, không phải hoàn toàn ổn, mà sẽ ổn theo một cách riêng của bọn nó.

Trước mặt nó, quán trà quen lại hiện ra, mà nó biết, mỗi góc, mỗi bản nhạc, khi nó chạm vào, lắng tai nghe, mọi kỷ niệm đều có thể ùa về. Cũng là quán trà, nơi mà Phong và Vũ mâu thuẫn, là cách không hề mong muốn cô bé Thảo bước vào cuộc sống của bọn nó. Thường thì, mỗi trải nghiệm đều khiến chúng ta nhưng nhớ đến một nơi chốn riêng. Nhưng có những nơi, chúng ta sẽ nhớ mãi, bởi nó lưu lại trong ta những khoảnh khắc thật đặc biệt, một đi không trở lại.

Hạ đẩy cửa bước vào, chọn một góc khuất. Vừa kịp ngồi xuống, nó đã nghe thấy tiếng Vũ gọi. Nó giật mình, vì nó đâu muốn xuất hiện công khai, thế này là lộ hết rồi mà hic hic. Và đúng như nó nghĩ, ông bạn già trước tuổi không cần thiết đã đoán được tuốt tuột “âm mưu” của nó.

- Hình như cậu không hẹn mình tổ đúng không – Vũ cười hì hì hỏi Hạ, trông đến là đáng ghét.

- O... O... Sao cậu biết... Mà không, tớ hẹn nhiều người nhưng thời điểm khác nhau. - Hạ xì mặt, rồi nhanh chóng nghĩ cách chống trả.

- Vì nó thế - Vũ trả lời tỉnh bơ. Thực ra vì tuần trước tớ đã thấy bé Thảo ở quán trà rồi.

- Hả? Cậu thấy Thảo á? Hạ bị ngạc nhiên, nhưng nó thấy vui vui.

- Ừ, và còn biết là Thảo quen cậu ở lớp học vẽ nữa đó. Và kế hoạch hôm nay, chúng ta phải cảm ơn cô bé đã diễn rất đạt. Vũ cười bình thản, thật khác với nó của một tuần trước đây.

- Thế là thế nào, tớ chả hiểu gì hết - Kế hoạch mỹ mãn hoàn hảo của nó hôm nay là làm lành cho 3 đứa bạn thân kia mà, sao bây giờ nó cứ có cảm giác mọi người biết hết rồi, chỉ mình nó là không biết gì.

- Thôi đừng xì mặt nữa, để tớ kể à nghe.

Và trong quán café nhỏ quen, bằng một giọng trầm ấm quen thuộc, Vũ kể cho Hạ nghe mình đã phát hiện ra Thảo như thế nào trong cuộc nói chuyện với Phong, rồi Thảo và Vũ đã đến gặp Đông, nghe cô bạn giải thích và kể mọi chuyện về Phong. Ba đứa đã chụm lại, nghĩ ra một kế hoạch để giúp đỡ Phong, nhưng trước hết, một nhiệm vụ cao cả được trao cho Vũ là gặp Hạ và lý giải mọi chuyện.

- Nay, các cậu quá đáng thế, sao lại bày mưu lừa tớ - Hạ nói với giọng ấm ức, dù trong bụng đang mừng thầm.

- Ừ thì... cho tớ xin lỗi nhé... Thực ra hôm thấy bé Thảo là tớ biết em ấy nghe được chuyện rồi, chỉ không rõ là biết được bao nhiêu. Phải lấy hết can đảm để mấy hôm sau hỏi cô bé đấy.

- Hừm, thôi thì đằng nào chuyện cũng đã rồi. Mà sao cậu không gặp Phong? - Hạ thắc mắc, theo nó ai cãi nhau thì người đó phải tự đi gặp mặt mới đáng mặt “anh hùng”.

- Lúc đầu tớ cũng nghĩ vậy. Nhưng Đông bảo chuyện này bắt nguồn từ Đông và Phong, nên để bạn ấy nói chuyện trước. Vả lại, Đông là người được thắng Phong kể chuyện cho nghe đầu tiên, chắc nó tin tưởng bạn ấy nhất - Giọng Vũ trầm xuống, có chút gì đó hối hận và buồn buồn.

Hạ cảm nhận được điều ấy. Rồi trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, cô bé vội liến thoắng (như thường ngày vẫn vậy).

- Thực ra tớ nghĩ Phong đều yêu quý bọn mình cả, chỉ là rõ ràng là nó cũng thích Đông. Haizza, tớ phát hiện ra là bạn thân ý mà, không chỉ chung sở thích, mà còn chung sở yêu nữa cơ.

Chợt thấy Vũ định nói gì đó (giống như là muốn thanh minh vậy), Hạ liền ngắt lời:

- Ấy, để tớ nói tiếp chứ. Hihi. Chưa đến lượt cậu đâu. Nay, đôi lúc tớ nghĩ, cùng thích một người thì có sao. Sẽ là một cuộc chạy đua ngầm với nhau. Mà có vẻ như, tình yêu thật sự là dù thắng hay thua, thì vẫn cảm thấy hạnh phúc vì người kia đã chọn được người xứng đáng. Nên là cậu cứ tự tin mà thi đua với thằng Phong nhé.

Hạ cười tươi hết cỡ, nó nghĩ việc đó sẽ an ủi thằng bạn ông già của mình.

- Nè, đáng lẽ tớ mới phải an ủi cậu vì cậu vừa bị ăn con cá to dùng chứ, sao cậu lại an ủi tớ nhỉ? Với cả, dù sao thì, tớ quyết định rút lui rồi. Vũ mỉm cười, không phải điệu cười mỉm xã giao thường ngày.

Hạ im lặng, cô bé nghĩ không cần hỏi thì bạn mình cũng nói lý do thôi.

- Trong suốt thời gian thích Đông, tớ đã không nhận ra là tớ... không thích Đông nhiều như tớ tưởng. Tớ đã luôn giữ hình ảnh dịu dàng mà vẫn rất kiên cường của bạn ấy trong tim, giống như một sự ngưỡng vọng vậy, và sẽ thật hãnh diện nếu bạn ấy là người yêu của tớ. Nhưng khi nhìn thấy Phong ôm Đông, rồi lắng nghe những câu chuyện bọn nó trải qua cùng nhau, tớ nhận ra, bọn nó... thế nào nhỉ... giống như là sinh ra để dành cho nhau ấy. Không biết nữa, nhưng khi nhìn Đông, tớ không có cảm giác mãnh liệt như ánh mắt Phong nhìn Đông. Nên là, rút lui thôi. Không phải là nhường nhịn. Tớ nghĩ tình yêu không phải là một món đồ để trả giá và quyết xem ai được.

Cũng không phải do tớ đến trước, có tình cảm trước, nghĩa là được quyền ưu tiên. Không phải, vấn đề chẳng phải trước sau, vấn đề là người phù hợp, luôn chỉ có một mà thôi. Tớ nghĩ là tớ đang lựa chọn ithub.

Đi tìm một người con gái khác, mà tớ thật sự yêu. Nên tớ thấy thanh thản lắm, trút được một gánh nặng trong lòng. Bây giờ, tớ chỉ mong bố Phong mau lành bệnh, bọn mình thi đỗ như mong muốn, và Phong Đông thành một cặp.

Hạ mỉm cười. Nó đã không nhìn sai khi có chuyện gì là lại tìm Vũ để tâm sự. Vì bạn nó là một cậu con trai rất tốt, rất chân thành, thẳng thắn nhưng biết trước sau, sống tình cảm và hết mình.

- Ủ, tớ cũng mong, một lúc nào đó, sẽ tìm được ai đó hoàn hảo với bản thân. Mà này, cậu có thấy chúng ta là những con người bình thường không?

- Bình thường là sao cơ? Ủ thì chúng ta không bất thường thật

- Không, tớ thấy Phong và Đông là những người bình thường đặc biệt. Các bạn ấy học giỏi, tính hay, luôn nổi bật và thu hút người khác. Còn bọn mình thì chẳng có gì đặc sắc cả...

- Tớ ấy à, tớ thấy tớ rất đặc sắc vì tớ là Vũ. Không có cậu nào thứ hai mà giống hết tớ cả. Mà, ai chẳng bình thường. Nhưng có những người bình thường phi thường thôi. Ví dụ như, ai đó dám vượt qua nỗi sợ hãi bản thân, dũng cảm đăng ký thi Kiến Trúc chẳng hạn.

Vũ huyết sáo, làm bộ ngơ ngác và lơ đãng nhìn chỗ khác. Còn Hạ thì tủm tỉm cười mãi.

- Ủ, bọn mình không bình thường thật. Cả bốn đứa ấy. Thiên hạ đổ xô thi kinh tế, chúng ta toàn thi những cái ngành ế chổng chơ - Cô bé nói với giọng tự hào, dù gì, chúng nó, những đứa trẻ mười tám, dầu còn non và xanh, nhưng chẳng dại khờ đến mức để tuột mất khát khao đam mê.

- Thế cậu có tin vào quyết định của bản thân không, khi đăng ký ấy, nhớ đâu... sau này thất nghiệp thì vui

- Vũ đùa lại, định bụng xem cô bạn có lung lay không.

8. Chương 8

- Ngày trước thì không nhưng bây giờ thì có. Tớ không thấy tiếc nuối và rất tin tưởng nữa. Vì tớ say mê với ngành tớ chọn. Và tớ biết cậu, Đông, và Phong cũng vậy. Mà, nếu có thất nghiệp thì... Hạ chặc lưỡi - Bốn đứa mình đi bán hoa quả vậy - Hạ lại giả vờ xìu mặt, mồm chu ra, thật là đáng yêu quá đi.

Hai đứa trẻ cùng cười, trong lòng râm ran niềm vui. Kỳ lạ thật đó, mọi rắc rối được giải quyết trong phút chốc, niềm tin thì trở lại. Nghe như phim Hàn vậy. Nhưng mà có thực cơ mà. Thì cũng bởi, bọn nó thân nhau quá, tình cảm bền chặt lắm, làm sao có thể bị đứt được cơ chứ.

Có tiếng sấm sét làm Hạ và Vũ giật mình. Trời sắp mưa rồi, ngoài kia, mây đen che kín cả bầu trời. Vậy là đột nhiên Hạ nghĩ ra một ý siêu hay ho. Cô bé búng tay :

- Ê, cậu đệm đàn cho tớ hát đi. Sắp mưa rồi.

- Mưa thì liên quan gì đến hát

- Hát để gọi cầu vòng chứ sao

Thế là thằng bé lẻo đẻo theo sau cô bạn nhí nhảnh đến chỗ kệ đàn. Và bọn nó, cứ như vậy, say sưa hát, mặc cho trời đang vần vũ, mặc ư gió sắp đổ xuống quán cafe bé nhỏ. Tiếng đàn của Vũ rất ấm, nhẹ nhàng dịu dàng nữa, còn giọng Hạ thì trong veo và tươi sáng:

"Nếu có ước muốn trong cuộc đời này

Hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại

Cho bao khát vọng, đam mê cháy bỏng

Sẽ còn mãi trong tim mỗi người

Để tình yêu, ước mơ mãi... không phai"

Chúng nó vẫn say sưa hát vang như vậy. Mọi người trong quán cũng tạm dừng công việc dở dang, lắng nghe hai cô cậu học trò lớp mười hai hát. Đường như, tiếng đàn của Vũ và tiếng hát của Hạ kéo họ về thời áo trắng nhất quỷ nhì ma mà sao thân thương đến thế.

Ừ thì tháng năm mãi mãi không ở lại, nhưng kỷ niệm thì còn luyến lưu. Ừ thì những kỷ niệm sao mà nhỏ nhoi bình thường quá, song lại quý giá đến vậy. Ừ thì, dù giỏi giang hay không giỏi giang, giàu có hay nghèo khó, vĩ đại hay tầm thường, tất cả chúng ta đều có những điểm chung: là tình yêu với cuộc sống này, là tâm hồn luôn biết hướng đến những điều thực, dù cho cuộc đời có xô đẩy chúng ta đến những giá trị ảo như bong bóng đi chăng nữa.

Tất cả mọi người say sưa cùng giai điệu, duy chỉ có cô bé nhân viên quán vẫn đang miệt mài pha chế trà cho khách. Nhưng cô bé cũng đang mỉm cười đầy, tay đang nhắn tin điều gì đó. Và... hai bím tóc đung đưa vui mừng.

Phong và Đông đi dạo quanh hồ Tây. Đáng ra giờ này chúng nó phải ở quán cafe theo lời hẹn của Hạ, nhưng tầm nửa tiếng trước, hai đứa đã nhận được tin hủy buổi hẹn vì Hạ có việc gấp. Bây giờ là hè nên hồ Tây rất mát, thoang thoang hương sen dịu nữa. Gió thổi làm chúng nó thấy thanh thơi và khoan khoái quá.

Như thường lệ, Đông là người mở lời trước :

- Tớ đã kể hết mọi chuyện cho Vũ rồi, chắc Hạ cũng sớm biết thôi. Làm như vậy là quá đáng đúng không?
- Người quá đáng là tớ mà. Giấu giếm mọi người bao nhiêu thứ. Thật may là cậu đã nói - Giọng Phong buồn buồn.
- Tớ nghĩ là mọi việc sẽ ổn hơn thôi, tốt dần lên. Nhưng cậu phải mạnh mẽ và kiên cường. Yên tâm, tớ sẽ ở bên cạnh cậu cơ mà. Thế nên tớ mới...
- Mới thi đại học trong Nam hả? - Phong cắt lời. Tớ nghĩ là, cậu nên thi ở Hà Nội, cậu còn bố cần chăm sóc mà.
- Tớ cũng định bảo bố vào Nam, dưỡng bệnh một thời gian. Đi xa Hà Nội một khoảng, chắc sẽ có nhiều điều nhẹ lòng - Cô bé nhìn xa xăm.
- Haiz, cậu lúc nào cũng có những lý do hợp lý. Phong thở dài. Dù sao thì, tớ nghĩ những điều tớ làm cho cậu, là tự nhiên, và cậu không nên mang nặng về nó như thế.
- Thế sao cậu không nghĩ những điều tớ làm cho cậu, cũng là tự nhiên và thật lòng? Tớ không nghĩ đến chuyện trả ơn. Có trả cả đời cũng không hết được đâu.
- Ủ, cả đời... Phong trầm ngâm, xung quanh nó, mọi người đang chìa tay để giúp đỡ, để sát cánh và đồng hành, tại sao nó cứ luôn chối từ thế. Nó chẳng nghĩ ra lý do gì ngoài việc thừa nhận là nó sẽ thấy xấu hổ khi không tự giải quyết được mọi việc. Thật là ấu trĩ.

Cơn mưa rào mùa hè rồi cũng kéo đến. Phong và Đông mãi mê nói chuyện nên chẳng đứa nào để ý là sắp mưa. Như phản xạ tự nhiên, Phong nắm tay Đông kéo vào một hiên nhà trú tạm. Vừa chạy đến nơi, Phong hỏi ngay cô bạn:

- Cậu có bị ướt không. Cẩn thận không lại bị cảm lạnh đó.
- Cảm lạnh thì có sao. Kiểu gì cũng có người đến thăm tớ cơ mà. Đông tinh nghịch.
- Dù sao thì, tớ cũng ghét mưa.
- Vì sao?
- Vì làm bạn tớ ướt - Thăng bé trả lời vô tư, sau đó mới chột dạ. Thôi chết, nhờ Đông biết được mình thích bạn ấy thì sao.
- Tớ lại thích mưa cơ - Đông trả lời tỉnh bơ, có vẻ cô bạn không để tâm đến ẩn ý đằng sau câu trả lời của siêu nhân kẹo C.
- Vì sao - Đến lượt Phong thắc mắc

- Vì chúng ta sẽ được đứng bên nhau mãi. Đông đáp lại khe khẽ, hai má cô bé ửng hồng. Trong cơn mưa rào mùa hạ, người ta nghe thấy hai con tim đang đập những nhịp rất mạnh.

Và thế là, siêu nhân kẹo C lấy hết can đảm, nắm lấy tay cô bé con thích ăn kẹo thuở nào, ôm cô bé vào lòng thì thầm: “Kể cả không có mưa, chúng ta vẫn mãi ở bên nhau mà”. Không thấy cô bé nói gì cả, chỉ dụi đầu vào cậu bạn cao lớn. Người ta thường nói, con gái im lặng là đồng ý. Phong nghĩ vậy, và thằng bé vui lắm. Tình yêu thật kỳ lạ, có đôi khi, chẳng cần nói ra ba từ quen thuộc, thì chúng ta vẫn có những cách riêng để bộc lộ lòng mình.

Mưa vẫn cứ rơi. Đông tựa đầu vào vai Phong yên bình. Lâu lắm rồi, cô bé mới thấy vui như vậy. Miệng cười tươi, Đông với tay ra hứng những giọt nước mưa.

- Tớ thích cậu cười như thế này lắm - Phong thủ thỉ bên tai Đông.

- Nếu tớ không cười thì cậu có thích không?

- Không biết không biết - Phong nhe ra hai chiếc răng thỏ, lè lưỡi trêu Đông.

- Êo, dám trêu tớ á- Cô bé vung vẩy nước vào áo Phong. Cậu bé vung về đưa tay né, miệng liên tục kêu: “Á, á, không được nghịch. Không là nghỉ ăn kẹo C đấy”.

- Ừ, bắt đền cậu, đang vui, mà làm gì có kẹo C chứ - Đông xịu mặt xuống.

- Có chứ, cậu nhìn đây này. Phong đưa tay làm hình trái tim, hướng về phía bầu trời vẫn đang mưa. Đây là kẹo C trái tim của riêng cậu nhé.

Vậy là hai đứa cứ ngồi bên nhau như thế. Cho đến khi trời tạnh, Đông đã thiếp trên vai Phong từ lúc nào.

Chưa bao giờ hai đứa gần nhau như thế này. Phong có thể cảm nhận rõ hơi thở đều khe khẽ của Đông, nhìn rõ mái tóc dài và đôi mi cong vút đang im lặng khép lại ngủ ngon. Phong nhẹ nhàng chạm tay Đông, nắm chặt tay cô bé...

Mọi thứ phía trước vẫn còn thật khó khăn. Nhưng Phong biết, nó sẽ an lòng dù có bất cứ chuyện gì xảy ra. Bởi dù có thế nào, nó vẫn sẽ thương yêu và sẽ chia yêu thương. Tương lai là một điều không thể báo trước, nên thay vì nghĩ về nó quá nhiều, cứ sống tốt cho hiện tại xem sao. Đường còn dài, còn dài...

- Ô, tạnh mưa rồi này - Đông dụi mắt, khẽ lay vai Phong.

- Ừ, tạnh lâu rồi cơ.

- Sau cơn mưa, trời lại sáng, Phong nhỉ.

- Ừ, nhất định là thế rồi.

Hai đứa đứng dậy, rảo bước trên con đường ven hồ. Trời sáng bừng lên, trong trẻo và cao ra. Những tán cây xanh mướt được tắm mưa thỏa thuê, đang vươn mình hứng lấy ánh mặt trời. Vài chú chim đậu trên khung cửa sắt, mắt trong veo, thấy hai cô cậu bước đến liền bay vù đi, vỗ cánh trắng muốt. Mọi thứ đều hoàn hảo, hoàn hảo theo cách của riêng mỗi loài. Năng cứ vàng. Gió cứ thổi. Mưa cứ rơi. Chim cứ hót. Người cứ yêu thương.

Mọi thứ trong cuộc đời, vốn dĩ vẫn tự nhiên và bình thường như vậy. Vậy thì có sao phải làm nó xáo trộn lên?

Hãy cứ làm người bình thường thôi. Và tận hưởng những điều tuyệt vời giản dị.

Tiếng điện thoại kêu lên “Tít tít”. Phong rút điện thoại ra. Là một tin nhắn từ số lạ:

“Chúc mừng các bạn đã đăng ký thành công tiết mục văn nghệ cho buổi chia tay cuối năm của khối 12. Hẹn các bạn vào ngày... giờ... tại sân nhà A để tham dự vòng loại sơ tuyển. Xin chân thành cảm ơn.”

- Hình như nhầm số,

- Nội dung tin nhắn có gì lạ à cậu? Đông tò mò.

Phong đưa điện thoại cho Đông xem. Cô bạn thoáng chút ngạc nhiên, rồi cười cười như biết được điều gì đó.

- Tớ nghĩ là không nhầm đâu. Gọi hỏi Vũ với Hạ có khi hai đứa biết đấy.

Ở quán trà, Hạ và Vũ đang lăm bằm, tay cầm điện thoại và mắt chăm chú đọc tin nhắn.

- Quái lạ, hay Đông và Phong lại có kế hoạch gì mới nhỉ?

- Nay, dạo này tớ hay bị lừa quá nhỉ - Hạ nhăn nhó.

- Không đâu. Tớ vừa phát hiện ra một điều.

Vũ ghé tai Hạ thì thầm. Rồi hai đứa cười khoái trá rất đắc chí, như là vừa hack được đề thi đại học vậy.

Có một điều bất ngờ ngọt ngào đang chờ đón bộ tứ đáng yêu ở phía trước.

9. Chương 9

Gió mùa đông. Mưa mùa hạ

Lễ chào cờ đầu tuần, thầy hiệu trưởng thông báo về thời gian thi thử tốt nghiệp cho học sinh khối 12. Lũ học sinh ở dưới đưa ra sức che nắng, đưa nói chuyện, đưa tranh thủ lên mạng facebook. Không khí dưới sân trường vô cùng ồn ã.

Bỗng thầy chợt im lặng. Một, hai, rồi ba, và tất cả khối cùng im lặng. Tất cả đều nghĩ, chắc do mất trật tự quá, nên thầy giận đây mà.

Đội cả trường im phăng phắc, thầy cầm mic, bỏ ra khỏi chân đế, và bước xuống phía dưới lũ học trò:

- Thầy biết với các con, những tiết chào cờ đầu tuần không có gì là thú vị. Những lời dặn dò nhằm chán, những quy định được lặp đi lặp lại. Ngay cả nghi thức chào cờ với Quốc ca cũng trở nên miễn cưỡng phải không?

Cả khối nín thinh. Một vài đứa cúi đầu.

- Các con biết không, có đôi khi, thầy rất muốn quay trở lại thời học trò. Nói thời đó vô lo vô nghĩ cũng không phải. Có lo chứ, lo mình học tốt không, có nghĩ chứ, nghĩ xem làm như thế nào tổ chức một buổi tiệc vui cho các bạn trong trường. Chỉ là đó là những cái lo đáng yêu không chứa muộn phiền, và những điều nghĩ trong sáng không nhuộm màu tiền bạc lợi ích cá nhân. Các con ạ, tuổi thanh xuân của các con đẹp nhất khi các con còn cấp sách tới trường.

Không ai tắm hai lần trên một dòng sông. Cái cây này, gốc sân kia, căng tin xấu xí, và cả ông thầy già nua này nữa, với các con bây giờ nó cũng bình thường thôi, nhưng khi tất cả trở thành quá khứ, nó sẽ thành vô giá. Các con sẽ nghĩ đến, nhưng nhớ, và có những lúc điên rồ muốn được vứt bỏ tất cả để quay về.

Tất cả những khuôn mặt thân thương cùng ngược lên, chăm chú nghe lời thầy hiệu trưởng.

- Tháng năm mãi mãi không ở lại. Vậy nên, hãy trân trọng từng phút, từng giây ở mái trường này, các con nhé. Thầy cũng không muốn dằng dãi đâu, thầy chỉ là muốn nhìn các con lâu hơn chút nữa, nhớ được từng khuôn mặt sáng sủa thông minh của các con. Thầy chỉ muốn thế thôi. Thầy già rồi, các thầy cô nhìn nhiều cũng ghét rồi, chắc sắp xin về hưu thôi.

Lần đầu tiên, lũ học trò nhỏ thấy nước mắt người thầy già đáng kính lăn trên gò má đã nhăn nheo và nhiều vết đồi mồi. Đã lâu lắm rồi... Chúng nó vẫn còn nhớ hình bóng thầy, nhỏ nhắn, bước đi chậm chậm, nhưng luôn nở nụ cười hiền hậu với bọn quý sứ, tỉ mỉ đi từng phòng học kiểm tra đèn quạt. Cửa phòng thầy luôn luôn mở, luôn luôn chào đón đàn con nhỏ. Không bao giờ thấy thầy to tiếng quát nạt ai. Lúc nào cũng ôn tồn, hiền hậu, như một ông Bụt vậy.

Nhìn thầy, có vài đứa đã rơm rớm nước mắt. Không khí bỗng nhiên chùng xuống. Có một vài ánh mắt ngơ ngác, thẳng thốt, như chợt nhận ra, mình sắp phải xa ngôi trường thân yêu này. Mọi thứ bỗng như vỡ òa...

Rồi ai đó bỗng nhiên hô vang: “Chúng con yêu thầy! Chúng con yêu trường!”, cả khối như bùng tỉnh và hô vang theo. Một vài đứa còn chạy đến ôm thầy. Không ai bảo ai, cả lũ chạy ùa lên, vây quanh thầy thành vòng tròn, đồng thanh hô to: “Thầy em number one! Thầy em number one”. Người thầy già rưng rưng lấy vạt áo sơ mi thấm nước mắt...

Người ta thường bảo, nước mắt là đau khổ. Có đúng không, vì nước mắt còn là hạnh phúc đọng mãi trên mi.

Trong đám đông học trò, một cô bé tóc tết hai bên nín thình, lặng lẽ bước đi.

- Thảo à, đợi anh với.

Là Vũ. Thấy cô bé tách khỏi đám đông, khuôn mặt buồn thiu, Vũ liền đuổi theo. Kéo Thảo ra ghế đá sân trường, Vũ ân cần:

- Sao thế em, sao lại buồn thế?

- Em quý thầy lắm, em không muốn thầy nghỉ hưu. Ít nhất, em cũng muốn được thầy căn dặn khi tốt nghiệp, giống như các anh chị năm nay - Đột nhiên cô bé khóc nức lên, hai má đỏ bừng.

Vũ chìa ra trước mặt cô bé tấm khăn giấy:

- Ô, sao mà phải khóc? Thầy quý trường lắm, không còn làm thầy vẫn sẽ đến trường cơ mà, đến thăm đồng nghiệp, thăm học trò. Mình cũng có thể đến nhà thầy chơi phải không. Lớn bụng mà còn khóc nhè chứ.

Nghe thấy vậy, cô bé nín thình, có vẻ như hơi xấu hổ nữa:

- Em mới có lớp 10 thôi, lớn gì mà lớn. Anh lớn bụng còn bắt nạt em nhỏ hử.

- Ô, anh có bắt nạt đâu, anh giúp em nín khóc còn gì hehe. Thôi đừng buồn nữa. Để đền đáp, bọn anh sẽ hát thật hay và đoạt vé vào vòng chung kết để biểu diễn trong đêm chia tay nhé.

Thảo ngạc nhiên. Sao anh Vũ lại biết nó đăng ký tiết mục cho bốn anh chị nhỉ? Nó đã cẩn thận lắm rồi mà.

- Hehe, sao mà giấu được anh. Đây, trả em tập vở vẽ bỏ quên ở quán.

Cô bé nhận lại tập giấy mà vẫn còn choáng. Anh Vũ như kiểu thám tử vậy, nó bị phát hiện rồi. Hic hic.

- Cho anh cảm ơn em nhé - Vũ nở một cười tươi chân thành.

- Sao lại cảm ơn em?

- Vì em luôn cố gắng giúp đỡ bọn anh hàn gắn tình bạn. Em đúng là một cô bé tốt bụng.

- Em chỉ muốn những ai em quen được vui vẻ thôi. Mọi người mà xì mặt em buồn lắm.

- Yên tâm, có em là chả ai dám xì mặt đâu hehe.

Ở bên cạnh Thảo, Vũ luôn thấy nhẹ nhõm và dễ chịu. Luôn được là chính mình, có đôi lúc trẻ con cũng không sao, không ai phán xét nó cả. Nó có một cô em gái nhỏ, làm nó luôn muốn chở che và bảo vệ. Cuộc sống của một đứa mười tám tuổi, vẫn luôn hạnh phúc và tràn ngập tiếng cười với những người yêu quý, dù rằng nó có người yêu hay không?

Còn lại một mình Thảo ở ghế đá. Những ngày này, khối 10 đã xong xuôi gần hết thi học kỳ, phải thi sớm để các anh chị còn có thời gian ôn thi tốt nghiệp. Cô bé nhìn thấy một chú chim đang lùn cùn đi kiếm tìm gì đó ở sân trường. Đáng yêu quá. Theo thói quen, Thảo mở cặp, lấy ra tập giấy và hộp bút màu. Cô bé mở hộp màu. Một tấm giấy nhỏ rơi ra, trong đó là dòng chữ con gái nắn nót: “Tặng em gái yêu của chị. Chị Đông”

Cách đây một tháng...

- Chị ơi, nếu thích một ai đó thì phải làm sao ạ? - Cô bé hai bím tóc hỏi cô chị họ tóc dài.

- Thì sẽ làm những điều tốt đẹp nhất cho người đó, và có cả hy vọng là được người đó thích lại nữa - Cô chị tóc dài nheo mắt nhìn cô em nhỏ.

Vậy là cả buổi hôm đó Thảo thủ thủ kể cho Đông nghe tình cảm của mình dành cho Vũ. Đông chăm chú lắng nghe em, và lòng bồn khoăn bởi Vũ lại thích mình, chứ không thích Thảo. Không biết có nên nói cho bé Thảo biết không.

- Hihi, cảm ơn chị, em sẽ thử làm theo những gì chị khuyên, hy vọng anh ấy sẽ nhận ra.

- À, anh Vũ của em ấy, anh đó là bạn thân của chị đấy - Đông nhẹ nhàng.

- Oa, thật á, thế chị làm tay trong cho em đi hihi - Thảo hồ hởi.

- Ừm... Thảo này... Thực ra thì anh Vũ thích chị... Chị không định giấu giếm em. Nói dối là không tốt. Nhưng chị chỉ coi anh Vũ là bạn. Và chị nghĩ, em xứng đáng được theo đuổi những gì mà em yêu quý.

Khuôn mặt Thảo xịu xuống, hơi chút chán nản và buồn bã. Vậy là anh Vũ của nó đã thích người khác rồi sao, và người đó còn là chị Đông nữa. Chị Đông thì ai chả thích chứ. Nó tự dưng thấy... ghét chị Đông quá. Thế là cô bé chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng bỏ về.

Thảo vẫn có thói quen ra quán trà hàng ngày, mong ngóng để được gặp anh Vũ. Lần mà chị Hạ dẫn Thảo ra quán, cô bé không có gì ngạc nhiên, chỉ ngạc nhiên vì hóa ra ngoài chị Đông, chị Hạ cũng là bạn thân của anh Vũ.

Nhưng nó không có ý định lợi dụng chị Hạ. Nếu chị Hạ biết được, chị ấy sẽ thất vọng lắm. Mà, Thảo đã coi chị Hạ như một người chị gái rồi.

Khi nghe được câu chuyện cãi nhau của anh Phong và anh Vũ, nó đã có chút... vui mừng. À, vậy là cũng có ngày anh Vũ của nó cũng ghét bà chị họ hoàn hảo. Nó thích lắm, bởi nó sẽ có cơ hội bày tỏ với anh Vũ cơ mà.

Bản nhạc "Sorry seems to be the hardest word" vang lên, chiếm lấy toàn bộ trí óc Thảo.

"And sorry seems to be the hardest word

Its sad, so sad

Its a sad, sad situation

And its getting more and more absurd

Its sad, so sad"

Và Thảo thì không muốn nói lời xin lỗi. Vậy nên, nó không muốn làm.

10. Chương 10

Con người ta, bản chất luôn là hướng thiện và hướng thượng. Nhưng sẽ có những lúc lung lay vì những lợi ích cá nhân, vì những toan tính ích kỷ, vì những điều nhỏ nhen. Cuộc sống không phải lúc nào cũng đẹp, thơ, trong veo và toàn màu hồng. Luôn là những gam màu lẫn lộn trộn vào nhau. Song những con người tốt, trong những giây phút mong manh để đi đến quyết định cuối cùng, họ vẫn đi theo trái tim mình.

Ừm, anh Vũ ghét chị Đông thì sao? Cả bốn anh chị sẽ đều buồn bã, đau khổ. Nó sẽ cười thỏa thê trên những nỗi đau ấy sao? Nó nhẫn tâm vậy sao? Nó đối xử như vậy với những người luôn hết mực yêu thương, tin tưởng và quý trọng nó sao? Nếu vậy, nó thật hèn. "Mày thật đáng khinh, Thảo ạ" - Một giọng nói đầu đó văng vẳng trong đầu nó.

Thảo đứng dậy, nó cố tình để ghế xô lệch tạo tiếng động khiến anh Vũ chú ý. Và cô bé đã thành công. Cô bé đủ thông minh để biết, anh Vũ sẽ tìm mình, và rồi mình sẽ giúp các anh chị, hết sức và từ tận đáy lòng. Cũng đủ khéo léo để chị Hạ biết và tạo cớ kể chuyện. Lẽ dĩ nhiên, chuyện của bộ tứ, thì đâu có thể thiếu được chị Hạ.

Bây giờ, mọi chuyện đều ổn rồi. Thảo mỉm cười. Chú chim vẫn ở sân trường, ngược mắt tròn xoe nhìn cô bé, như muốn nói gì đó: "Cậu giỏi lắm, Thảo ạ. Tớ tự hào vì cậu"

Những vệt nắng vàng ấm mơn man trên tóc cô bé.

Nhìn những đứa trẻ mười tám tuổi, người ta hay nghĩ về những đứa trẻ bông bột, non dại, khó bảo, ương ngạnh và không hiểu chuyện.

Nhìn Thảo, người ta chỉ biết về một cô bé chăm ngoan, ngây thơ và trong sáng.

Không phải tuổi mười tám nào cũng đầy sai lầm, Mà dù có sai lầm, nhưng tuổi mười tám có trái tim ấm, có lẽ vẫn đủ “dại khờ” để tiếp tục thử, sai, và đứng dậy. Chẳng phải, người lớn cũng trưởng thành từ những đứa trẻ mười tám hay sao, có sao lại nhìn họ với ánh mắt không hài lòng?

Không phải Thảo là cô bé xấu xa, hoặc hoàn toàn trong sáng, trẻ con. Đứng trước mỗi tình huống khó khăn, người ta buộc phải lớn lên, buộc phải chín chắn và có những quyết định đúng đắn. Thảo vẫn rất đáng yêu, chỉ là cô bé đang lớn, theo một cách mà mọi người sẽ yêu quý và trân trọng cô bé hơn. Không chỉ vì sự hồn nhiên nhí nhảnh, mà còn vì những điều tốt mà cô bé ấp ủ và lan tỏa. Thật tuyệt, phải không?

Đời mười tám bao giờ cũng nhiều dấu ấn, khiến ta muốn thỏa thê khám phá cuộc sống này. Mà càng đi thì giác quan càng sắc nhọn, được mài giũa nhạy bén. Nhiều chuyến đi, nhiều trải nghiệm, nhiều niềm vui sướng, nhiều khát khao. Đời mười tám, tưởng là lớn lắm, mà thực ra vẫn chỉ là bé con đã muốn chào thế giới rồi.

Bộ tứ siêu nhân đang ở nhà Vũ. Cả bọn đang chọn bài và tập thử cho tiết mục của buổi lễ chia tay.

- Tớ muốn hát Xe đạp hihi. Lãng mạn, bọn mình sẽ đóng làm hai cặp “iu” nhau - Hạ lên tiếng trước tiên, mắt mơ mộng nghĩ đến cảnh tượng trên sân khấu.

- Eo, sến chết. Hát “Sát cánh bên nhau” đi, tớ sẽ rap cho - Phong mở to miệng như con ếch, rất khí thế chuẩn bị ào rap tuyệt đỉnh của nó.

Vũ chẳng nói gì, nó đang bận chỉnh lại dây đàn, nó không biết hát, mà hát chẳng hay, nó sẽ đệm đàn cho ba đứa bạn hát thôi.

- Này các cậu, bài này được không - Đông bê chiếc máy tính ra giữa, cả bọn chụm đầu lại nghe, gật gật gù gù.

- Thế bọn mình tập thử nhá - Hạ hồ hởi. Chia tạm nha: Phong hát hai câu đầu nè, rồi đến Đông, tớ, Vũ. Đoạn điệp khúc bọn mình hát cùng nhau nhé.

- Khoan, để tớ thu âm lại, có gì gửi cho em Thảo. Em ý là bà mối tình bạn cho chúng ta mà! - Vũ đề xuất.

Trong căn phòng nhỏ của Vũ, tiếng nhạc vang lên, dịu dặt, chậm chậm. Phong cất tiếng hát trước tiên:

“Gió, con đường ấy

Và nắng

Trên hàng cây”

Tuổi mười tám. Là những cơn gió mát lành. Là những cơn gió hong mi khô nước mắt cho cô bạn đặc biệt. Là những cơn gió làm dịu mát cái nóng oi bức mùa hè cho thằng bạn thân trên lưng đầm mồ hôi sau trận bóng đá căng thẳng. Có khi gió nổi giận, phong ba bão táp cuốn phăng mọi thứ. Cũng có khi, gió dịu dàng mơn man nơi khung cửa sổ của những cô cậu học trò miệt mài thức đêm chong đèn vì những khát vọng vào một ngày không xa. Dù gió có làm gì, gió vẫn là một đứa trẻ, cần được lớn, cần được sẻ chia và biết chia sẻ, cần được thương yêu và học cách yêu thương. Có sao không, vì tuổi mười tám đầy gió, là tuổi mười tám đầy những ước mơ.

Đông khe khẽ hát những nốt nhạc tiếp theo:

“Nhớ

sao lại nhớ tên

sao hình bóng vẫn còn đây

những nơi hò hẹn

những gương mặt quen

và ta nhớ ới là nhớ

vui buồn thuở xưa mộng mơ”

Tuổi mười tám. Có đôi khi, mọi thứ xung quanh đóng băng và trở nên giá buốt. Có đôi khi, là những điều chường tai gai mắt, khiến lòng chai sạn và muốn lạnh lùng. Có đôi khi, vết thương và nỗi buồn chất chứa theo năm tháng, khiến trái tim muốn đóng cửa. Có đôi khi, muốn khóc cũng không thể khóc, tay run nhưng không được ai sưởi ấm. Nhưng cũng trong mùa đông, ta học cách lớn lên, vượt qua và ngẩng cao đầu. Trong mùa đông khắc nghiệt, biết tìm đến nhau trao hơi ấm, nở nụ cười rằng đánh đập cập trên môi. Mùa đông lạnh mà ấm, vì biết cách nhen nhóm những ngọn lửa ấm nồng tình yêu. Có sao không, vì tuổi mười tám trong những mùa đông, là tuổi mười tám của những trưởng thành chông gai ngọt ngào.

“Vẫn là

con đường ấy

và nắng vẫn chiếu qua hàng cây

vui biết mấy

gặp lại đây

điều trông thấy

ngày hôm nay”

Tuổi mười tám trong trẻo và ấm áp như nắng, vẫn nhiệt tình, sôi nổi và nóng bỏng như mùa hè. Dành ủa hè, dành cho những dư vị không thể nào quên của tuổi cấp sách tới trường. Mùa hè là mùa phượng nở, bằng lăng tím, là mùa chia tay thuở học trò. Khi nghĩ đến chia ly, sẽ là những giọt nước mắt, là những luyến tiếc, là những nỗi nhớ da diết quá mà sao không gọi nỗi thành tên. Chia tay nhé, rồi ngày vui ta gặp nhau. Hè qua, thu sang, đông đến, xuân về, rồi hè lại sang. Từ những mảnh đất xa xôi, chúng ta lại tìm về nhau, ngồi cùng nhau, cười nói tíu tít như là trẻ nhỏ. Có sao không, vì tuổi mười tám của mùa hạ, là tuổi mười tám cho những yêu thương không bao giờ vơi cạn. Vì trái đất này tròn, nên những người yêu nhau sẽ trở lại bên nhau.

“Và ta đi

đến chân trời xa

để một ngày ta

sẽ quay về nhà

dù có

có bao điều mới

chẳng ngăn được ta

là vì ta vẫn biết....

Nơi ấy, nơi ấy, ta gặp nhau”

Tuổi mười tám. Vẫn còn thất thường và không nhều như những cơn mưa. Vẫn không thể kìm nén cảm xúc trước những điều bất ngờ xảy ra, tuôn trào như cơn mưa rào đầu hạ. Lại có khi, mưa khiến những cảm xúc thêm đậm sâu, người gần người, tình thêm nồng và mọi thứ thật hoàn hảo. Mưa đâu có xấu, và có đôi khi, mưa chỉ ghé qua đời ta dăm ba lần. Nên hãy biết trân trọng những cơn mưa của cuộc đời. Có sao không, vì tuổi mười tám bên những kỷ niệm mưa, là tuổi mười tám trong trẻo và đáng nhớ nhất. “Tuổi thanh xuân như cơn mưa rào, cho dù bị cấm, ta vẫn muốn tắm lại lần nữa”.

Ở đầu dây bên kia, cô bé hai bím tóc đang lắng nghe các anh chị hát vang ca khúc của tình bạn, của tình yêu, của tuổi mười tám. Cô bé sẽ lớn, sẽ mười tám. Thật hạnh phúc khi ta mười tám, khi ta được thỏa thê trải nghiệm những cảm xúc, kỷ niệm, ký ức chỉ của riêng tuổi mười tám mà thôi.

Rồi cô bé tắt điện thoại. Cô bé nhìn quanh. Nhà Hát Lớn tối nay hiền quá, không quá lung linh hay nguy nga và xa cách như mọi khi. Cô bé vẫn ngồi đây, tưởng tượng đến những khuôn mặt mười tám thân thương, cũng đang ngồi đây, nói cười vui vẻ. Là chị Đông dịu dàng và mãnh liệt. Là anh Phong chân thành và tình cảm. Là chị Hạ vui vẻ và luôn lạc quan. Và là anh Vũ, tốt bụng, ấm áp, luôn có một vị trí không thể thay thế trong tim nó.

Tất cả sẽ ngồi đây, ăn kem Tràng Tiền, ngắm phố phường chảy trôi. Hoặc là phố phường đột nhiên dừng lại, để những đứa trẻ mười tám được tự do ngắm nhìn.

Nơi ấy, nơi ấy, ta gặp nhau!

Mười tám ơi, vút bay nhé!

The end

11. Chương 1

Quyết định

Sân trường một chiều nắng hè oi bức. Có một đứa trẻ mồ hôi ướt mát mồ hôi trên sân tập thể dục.

- Hey, uống nước cho đỡ mệt đi mày.

Một đứa trẻ khác bước tới, tung chai nước về phía đứa kia. Chúng nó đích thực là những đứa trẻ mà, những đứa trẻ to xác, có lớn nhưng chưa có khôn, cao lớn, thích chơi thể thao và thích những cuộc phiêu lưu.

- Vũ, tao định sẽ thi đại học trong miền Nam.

- Mày điên à Phong, sao tự nhiên lại nam niếc gì ở đây.

- Sao câu mở đầu mỗi khi tao tâm sự tình cảm với mày luôn là “mày điên à” thế. Bộ mày thì không điên hả, chuyên Anh không đi du học lại đi thi sư phạm.

- Tao thi sư phạm Anh cơ mà. Còn mày, đang yên đang lành, tự nhiên vào miền Nam làm gì?

- À thì, tao thấy con gái miền Nam xinh với dễ thương lắm, vào đây vừa học lại vừa có người yêu cũng nên. Hề hề - thằng bé cười khoái chí.

- Nhìn cái điệu bộ của mày, tao thấy phí chai nước khi này quá – Vũ cầu nhàu.

- Đây trả ày, sướng nhá, tao lượn đây, đến giờ học thêm rồi.

Phong ù té chạy, bỏ lại Vũ với chai nước rỗng và cái đầu trống không chẳng kém. Cứ lần nào có sự vụ gì nghiêm trọng, Phong cũng thông báo dùng một cái, rồi dùng một cái bỏ đi, y như một cơn gió vậy... Vũ chẹp miệng, làm bạn thân với nhau được 10 năm có lẽ, thế mà nó vẫn không thể chấp nhận được cái bộ dạng phốt đời và từng tưng của thằng bạn. Đây, như năm ngoái chẳng hạn, thi thành phố vòng hai chọn đội tuyển vật lý quốc gia, thế mà thằng bạn nó đến muộn hẳn nửa tiếng, với lý do đêm qua em mãi đá Pes nên... ngủ quên ạ.

Thầy giám thị đứng hình, cô giáo chủ nhiệm nghe tin thì đứng tim, còn Vũ thì đứng đơ người khi gặp Phong tại cổng trường thi lúc ra về:

- Tao đến thi muộn nửa tiếng mày ạ, hề hề - Phong gãi đầu.

- Tao đã dặn mày bao lần rồi, rằng... - Vũ nhăn nhó.

- Rằng học là cả quá trình, trước đêm thi không nên ôn luyện gì chứ gì. Câu tử năm mà mày chả có tí sáng tạo gì cả, mà tao có học đâu, tao mãi đá pes muộn quá nên ngủ dậy trễ ý.

Vũ há hốc mồm, tròn tròn mắt, đang định tổng xỉ vả thằng bạn một trận thì đã bị bác bảo vệ xua đi, lấy chỗ cho xe ra khỏi trường.

- Nào nào, nhanh lên, đưa vé xe đây. Này, đừng có xô đẩy. Cậu béo kia, đi nhanh lên, lạch bạch như vịt.

- Cô kia mắt lác à, nhìn đường vào, đi với chả đứng - Bác bảo vệ vẫn giọng điệu quen thuộc mỗi giờ tan học, một mình bác ngồi yên trên cái ghế nhưng tay chân mắt miệng hoạt động liên tục, đề phòng bọn quỷ sứ mất vé trốn thoát, hoặc mấy đứa cà kê buồn chuyện làm ách tắc giao thông tại cái cổng trường bé tý này.

Vũ đưa vé cho bác bảo vệ, nhanh chóng dắt xe ra khỏi trường. Bỗng có tiếng gọi vọng từ sau:

- Vũ ơi Vũ, đợi tớ với!

Vũ quay lại. Đó là Hạ, cô bạn thân trong nhóm của nó và Phong. Hạ rất xinh, không phải kiểu xinh dễ thương đáng yêu nhàn nhạt như mấy em hotgirl bây giờ, cũng chẳng giả nai, giả ngây ngô, giả nũng nịu như mấy bé 9x (haiz, bọn nó cũng là 9x đấy thôi). Hạ có đôi mắt hí như hai sợi chỉ, cái miệng rộng ngoác không khác gì Julia Roberts, hai má lúm đồng tiền cực duyên, da trắng hồng, mái tóc tém lúc nào cũng cột cao. Mà bố mẹ Hạ cũng khéo thật, đặt tên trùng phóc, bởi vì mỗi khi cô bạn ấy cười, người ta có thể thấy ánh nắng ấm rạng rỡ đang lan tỏa khắp trái tim, tươi tắn và đầy sức sống như hoa hướng dương. Hạ nhỏ người, dáng đi thì nhanh, hơi xiêu một chút, như luôn gấp gáp chuyện gì đó. Lần này cũng thế:

- Hic, đông quá, bon chen mãi mới đuổi kịp cậu - Hạ thở hổn hển.

- Tớ tưởng chuyện Toán học sáng mà, sao lại về chiều thế này. Mà có chuyện gì gọi tớ thế.

- Ủ, hôm nay cô phụ đạo ấy chuyên đề, nên bọn tớ ở lại chiều học tiếp. Có chuyện này, nhưng ra chỗ vỉa hè gần trường đi, tớ không muốn là trung tâm ách tắc giao thông đâu hihi. Hạ cười tít, nhanh nhẩu kéo xe đạp của Vũ lỏi đi.

Hai đứa đang ở vỉa hè của trường, Vũ dựng xe chạy ra mua 2 xiên nem chua rán:

- Cầm lấy ăn cho đỡ đói đi, ngất xỉu ra đấy tớ không bế đi bệnh viện đâu. Cậu hơi không gầy. Hehe.

12. Chương 2

- Đúng là Vũ mà. Vừa tinh ý lại vừa chu đáo. Tớ hơi không gầy vì tớ rất gầy, nên sẽ được bồi dưỡng thường xuyên, đúng hem? - Hạ tinh nghịch

- Thôi ăn đi, đồ béo ú - Vũ cũng chẳng vừa “Mà thực ra cô bé hạt tiêu này ăn mãi có béo lên đâu cơ chứ”. Vũ nghĩ thầm.

- Ăn thì ăn, ăn 20 cái mình cũng chẳng nhích lên lạng nào - Hạ lăm bắm vui vẻ.

Thực ra thì, trong nhóm bạn thân của nó, Vũ là ít nổi bật nhất. Vũ là một người bình thường. À không, cũng có thể là khác thường, vì chẳng có ai có thể bình thường được như thế. Học hành không nổi, ăn chơi không nổi, phong cách không nổi, ngoại hình không nổi, gia thế không nổi.

Tóm lại, Vũ là một người bình thường, mà phải cỡ bình thường nhất quả đất cũng nên, hoặc do từ bé đến lớn Hạ toàn quen và chơi với những người kỳ cục, ví như Phong chẳng hạn. Phong học giỏi, chơi thể thao giỏi, bố là giám đốc, mẹ là bác sỹ, tóm lại gia thế khá ổn, thế mà chưa yêu ai, cũng chẳng ai yêu, tất cả là tại cứ bạn con gái nào đến gần nó có ý định “không trong sáng và khá đen tối” - trích nguyên văn lời Phong, nó sẽ trợn trừng mắt như thể ăn tươi nuốt sống bạn ý vậy, kèm thêm hành động lạ lùng là úp mặt xuống bàn ngủ hoặc ngồi vẽ quần siêu nhân hay vẽ... shit, vì nó cho rằng vẽ shit là cách từ chối nhanh nhất, và các bạn nữ thì chẳng phải là bé Arale trong Dr.Slump.

Hừm, thế đấy, các bạn trong khối trong trường đồn rằng Phong bị dở hơi, có đứa ác miệng còn bảo là có dấu hiệu tâm thần.

Nhưng mà tóm lại, khi có chuyện, nó sẽ tìm đến Vũ, an tâm và rất tin cậy, còn Phong thì cứ lông ba lông bông, lượn vèo vèo chóng mặt. Cũng có thể, khi người ta có điều cần sẻ chia, một đám mây để chui vào sẽ tốt hơn là một cơn gió lốc, dù gió sẽ có khả năng cuốn nổi buồn đi nhanh hơn...

Hạ ngẩn ngơ nghĩ ngợi đến mức lem hết cả tương ớt ra miệng, môi đỏ chót giống mấy em bé mẫu giáo đi thi văn nghệ, Vũ liền trêu:

- Êu mèò, ăn vụng không chùi mép kìa.

- Ôe, xấu hổ quá xấu hổ quá. Mà đây là tại cái nem chua rán, không phải tớ.

- Ô, tự làm tự chịu, kêu la gì đấy. Ờ mà, cậu có chuyện gì muốn nói thế. Tớ đang nghe đây.

Hạ toan định mề nheo thêm mấy cái nem chua, nghe Vũ nói mới nhớ chủ đề chính. Thực ra chuyện vẫn chỉ loanh quanh chọn trường để thi, mà sao lại đau đầu đến thế. Đây, đau đầu thì cần có bác sỹ, mà theo nó Vũ là bác sỹ tâm lý số 1 của cái trường chuyên cấp ba này. Thế là nó kể một mạch, liên thoáng lia lịa như sợ ai cướp mất lời, mà nào có ai dám cướp lời Hạ đâu, nó tự nhận mình chả hiền lành cam chịu, ai động đến lợi ích hay làm điều trái với “luân thường đạo lý” là nó nói thẳng mặt luôn, không kiêng nể tuổi tác, ma mới ma cũ gì hết.

Nó cứ kể, Vũ cứ gật gật gù gù như một ông già từng trải, lại khiến nó bối rối hơn. Rốt cuộc Vũ có hiểu không vậy ta, kể một lèo Vũ lại bảo nó kể lại chắc té xỉu luôn mất.

- Đã hiểu. Chuyện cậu chốt lại là phân vân giữa Kiến Trúc với Khoa học tự nhiên chứ gì?

- Ừ. Đây, tớ cứ tưởng chuyện đơn giản như đan rổ thôi, thế mà lùm tùm khó chịu quá đi mất. Mấy hôm nay ăn không ngon ngủ không yên, ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa, chỉ cảm tức... - Hạ lại bắt đầu huyền thuyên.

- Chỉ cảm tức sao hai cái trường nó không gộp quách làm một thôi chứ gì? - Vũ cắt lời, cô bé này lúc nào cũng nói nhiều, lại còn nói linh tinh, chả đúng trọng tâm gì cả.

- Đúng! Chuẩn quá.- Hạ hồ hởi ra mặt, giá mà nó có anh trai như Vũ có phải tốt không, bố mẹ lại sinh mỗi mình nó. Hic.

- Hê, thế tớ ước tất cả các trường gộp làm một, cả nhóm học chung luôn. Mà không, tốt nhất đừng thi đại học nữa.

- Đúng, cứ đúp mãi cũng được, chúng mình cứ yêu nhau như bây giờ, Vũ nhỉ - Hạ cười khoái chí, mắt tít lại, má đỏ hồng trông đến là yêu.

- Ờ ờ, hội bốn người yêu nhau, cùng tiến cùng lùi, cùng ế chồng ế chơ.

Cả hai đứa cùng cười vang. Thích quá, cứ gặp Vũ kể lể là vui, dù chuyện chưa giải quyết được thì nó vẫn thoải mái. Vũ thật sự là một người bạn biết lắng nghe, biết an ủi động viên, xốc lại tinh thần cho người khác. Nó tạm biệt Vũ, thông dong đạp xe về nhà. Cái nắng gắt gỏng ban chiều đã tắt, không khí như đông lại, trong ra, và cơ mặt nó cũng dần dần, chẳng nhăn nhó như mấy ngày trước nữa. Gì thì gì, chuyện bé chuyện to trời cũng không sập được, không phải xoắn. Mà á, còn có hội bạn thân chí cốt quân sự quạt mo cho nó cơ mà. Nhất định là như vậy.

Vũ về nhà, ném ba lô xuống sàn, nằm nhoài ra giường. Mười tám tuổi đầu, sao bọn nó không được ăn chơi, làm những điều mình đam mê, mà cứ phải tham gia vào cái kỳ thi làm trẻ con già đi mấy tuổi nhỉ. Lại thật, có đôi khi nó không hiểu mình cố gắng vì cái gì. Lại thật, nó cảm giác như tụi trẻ con như bọn nó không có quyền tự quyết, bố mẹ nó cũng không thể quyết, mà là xã hội quyết. Nên lũ học trò mới đổ xô nhau vào mấy trường top trên, toàn là kinh tế cả, hoặc là đổ xô đi du học cho có môi trường. Với nó, tập làm người lớn là rất khó, bon chen là rất mệt mỏi.

Nó thấy cuộc đời không đơn giản như những trận đá bóng của nó với Phong, chẳng có tỷ số, chẳng biết được đích xác ai thắng ai thua, chẳng có trọng tài, và điều quan trọng nhất, người ta chỉ mảy may nghĩ đến quyền lợi cá nhân, chơi fair play có khi sẽ bị kỳ thị. Ờm, nó nghĩ thế, nên nó muốn thi Sư phạm, làm nhà giáo, để dạy dỗ bọn trẻ con những điều chân thật, đáng quý trong xã hội đảo điên này.

Nó chợt nghĩ tới Đông. May mà trong nhóm còn có Đông, lúc nào cũng đầm ấm, nhẹ nhàng, Nó có cảm tưởng, khi mà đứa nào cũng rồi như tơ vò, sẽ có Đông đến gỡ rối, rồi an ủi, khuyên nhủ, động viên. Một cô bạn bình thường, nhưng lại rất đặc biệt, đặc biệt như chính tên cô ấy vậy.

Đông tên là Đông vì cô bé sinh vào mùa cuối cùng của năm. Cũng lạ, cả bốn đứa đều sinh vào mùa đông, nhưng chỉ có Đông là có tính chất đúng mùa nhất. Nghĩa là bề ngoài lạnh lạnh, ít nói, ít biểu cảm, trầm trầm, nhưng đã nói thì rất có giá trị, và khi trêu đùa cũng chẳng phải tay vừa. Có gì đó vừa hiền dịu lại vừa cá tính. Phức tạp thật, Đông giống như một bức tranh ít màu, nhưng toàn màu cơ bản, và nét nào

cũng đậm, cũng rõ ràng, cũng sắc nét. Đông không chạy theo xu hướng, thời cuộc, đám đông, cứ an bình mà sống, nhưng chẳng ai dám bảo Đông lặng lẽ hay mờ nhạt. Vì Đông đã làm là làm đến cùng, và cái gì cũng ra tằm ra món, có danh hiệu, có tiếng vang, có sự ngưỡng mộ của bè bạn, chứ chẳng bình bình như Vũ, dở dang như Phong.

Hồi năm lớp mười, Vũ có tỏ tình với Đông. Vũ thích mái tóc dài lúc nào cũng tết gọn gàng, giọng nói nhẹ nhàng nhưng không yếu đuối, nụ cười hiền và cả biệt tài làm đồ handmade siêu khéo của cô bạn. Nhưng Vũ bị từ chối. Hồi đó, Vũ rất trẻ con, bị từ chối thì rất tức, đòi biết được lý do ngay. Đông thì chẳng nói gì nhiều, chỉ bảo Vũ là bạn ấy không muốn có tình cảm với bất cứ ai khi học cấp ba. Vũ vẫn tức, liền kể với Phong, thằng bạn phán là vậy cứ... chờ đến hết cấp ba xem sao. Thế mà Vũ chờ thật, cũng may từ đó đến nay Đông có vẻ cũng không rung động một ai, đó là nó đoán thế. Mà có vẻ Đông cũng vẫn rất tốt với Vũ, chứ không hề ngại ngần gì cả. Đó cũng là nó đoán thế mà thôi.

Vũ đang nằm nghĩ thì có điện thoại reo, là của Đông :

- Vũ à, Đông đây. Mai cậu có rảnh không, học xong gặp tớ nhé

- Mai à... Vũ ngập ngừng. Thực ra mai phải bàn bạc làm đồng phục và kỷ yếu của lớp, nhưng hình như Đông có chuyện gì đó quan trọng. Thôi dù sao hôm trước nó cũng nói sơ qua cho các bạn rồi, vắng mặt cũng chẳng sao. Nghĩ thế, nên nó đồng ý.

- Ủa, vậy mai gặp nhé. Cậu cứ nằm nghỉ ngơi đi.

- Đâu, tớ đang ngồi học đó :P

- Không tin đâu, đừng có nói dối. Hehe. Thế nhé, tớ học tiếp đây. Bai bai.

Đúng là Đông mà. Cô bé ấy rất đặc biệt.

Mà vẫn chưa rõ Đông định thi trường gì nữa. Mai hỏi luôn mới được. Vũ mở mấy tờ test tiếng anh ra làm, thế rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Ở đầu bên kia thành phố, tiếng điện thoại rung lên bần bật. Hai tin nhắn “ok” đến cùng một lúc. Đông mỉm cười, tắt đèn rồi lên giường đi ngủ. Hy vọng mọi chuyện ngày mai đều ổn - Đông tự nhủ.

Màn đêm buông xuống, chỉ còn tiếng tích tắc đều nhịp của chiếc đồng hồ treo tường.

Mười tám tuổi. Đã đủ lớn cho những quyết định chưa?

13. Chương 3

Những con đường.

- Tớ được giải nhì quốc gia văn. Và tớ sẽ thi đại học sư phạm, khoa văn trong miền Nam.

Giọng nói con gái vang lên, rành rọt, dứt khoát và có phần bình thản đến ngạc nhiên.

Đông thông báo như vậy, hiển nhiên như nó phải vậy. Cô bé nói thế, nhưng thực ra trong lòng đang thầm quan sát phản ứng của ba đứa bạn. “Hạ sẽ loạn lên, Vũ sẽ bất ngờ nhưng im lặng, còn Phong sẽ kỳ cục à xem. Mà chẳng phải mình là người kỳ cục nhất sao”.

Thực ra thì, cả ba đứa bạn đều im lặng. Không hiểu vì bất ngờ quá, hụt hẫng quá, hay vì đã quá quen với những lời nói ít nhưng rất đáng quan tâm của Đông. Bỗng nhiên, không khí oi ả của trưa hè càng thêm ngột ngạt hơn, như bị ai đó bóp nghẹt, bức bí và không thể thoát ra.

Hạ chưa kịp vui mừng cho bạn đã buồn đến phát khóc. Đông sẽ vào Nam sao, ai sẽ ở bên cạnh, dạy nó làm những món đồ handmade tí mĩ đáng yêu, ai sẽ ở cạnh, cho nó mượn vai để khóc. Hạ và Đông, giống như hai mảnh ghép vậy, và Hạ biết, thiếu mảnh nào cũng sẽ rất đau. Vì mùa hạ sẽ chẳng còn trọn vẹn nếu không có mùa đông, người ta sẽ không thể nhớ nhung đến cái nắng chói chang nếu không có cái lạnh buốt giá đến thấu xương. Mà, với nó mùa đông cứ ở lại Hà Nội thôi, đừng di chuyển vào phương Nam đầy nắng làm gì....

Vũ có cảm giác như bị nghẹt thở, có ai đó đang treo nó lên, lơ lửng, bị lộn ngược xuống mặt đất, chóng mặt và hoa mắt. Tại sao lại là Sư Phạm? Tại sao lại là khoa Văn? Tại sao lại là miền Nam? Trong một giây phút nào đó, nó đang nghĩ đến cảnh nó và Đông học chung trường, hai đứa sẽ cùng nhau học hành, tâm sự, thi thoảng đưa nhau đến trường, rồi cùng nhau tham gia câu lạc bộ nào đó chẳng hạn. Rồi chẳng hiểu sao, trí não nó liên kết chuyện Đông và Phong cùng thi và học trong Nam. Chỉ là trùng hợp thôi ư?

Phong định nói một điều gì đó, phá đi bầu không khí mệt mỏi này, rồi lại thôi. Nói gì đây, vì nói gì cũng là không hợp cả. Chúc mừng Đông sao. Hay là tỏ vẻ tiếc nuối. Nói kiểu gì cũng là giả tạo mà thôi, bởi lòng nó đang rất xáo trộn. Giờ thì nó đã hiểu cảm giác của Vũ mỗi khi nó đột ngột thông báo điều gì đó.

Cảm giác không trọng lực và rất muốn về lại mặt đất. Lớp mười hai lạ thật, kỳ quái thật, bỗng nhiên bọn nó bị đẩy ra xa nhau, như những người lâu ngày mất liên lạc, và chẳng thể giống như những quả lắc, trở về vị trí cân bằng ban đầu. Một điều rất lạ đang dấy lên trong lòng nó. Có gì xót xa và tiếc nuối...

Cuối cùng, chính Đông mới là người lên tiếng:

- Này các cậu - Ba đứa ngẩng mặt lên, hướng mắt về phía Đông.

- Chúng ta mãi mãi là bạn bè thân thiết, phải không?

Hạ đã bắt đầu đỏ hoe mắt. Nó đỏ tại bụi bay. Cũng phải, lớp mười hai mà, bụi bay vào mắt nhiều lắm, bay cả vào tóc, vào tim nó.

Đông vẫn điềm đạm, nhìn thẳng vào mắt những đứa bạn không thể thay thế, khẳng định chắc nịch:

- Dù thế nào, chúng ta vẫn có nhau, tớ tin như vậy. Đó là niềm tin mười mấy năm, không thể dễ dàng đổ sập được. Các cậu nhìn đi này...

Đông rút chiếc ví ra, ở trong đó có tấm ảnh bốn đứa trẻ con mẫu giáo, mặc quần đùi, toe toét nhe răng sún ra cười. “Nhất định mà, mãi mãi ở trong tim. Xin hãy hiểu cho tớ.”

Mọi quyết định đều là những sự đánh đổi. Trong cuộc sống này, không biết đã phải đánh đổi bao nhiêu lần. Nó làm sao mà nhớ hết được. Nó chỉ biết rằng, mỗi lần đánh đổi, tim nó lại tấy đau lên, nhưng nó sẽ không khóc, nhất quyết không khóc, bởi vì nó cần là điểm tựa cho bạn bè, cho gia đình, cho cả chính bản thân nó nữa. Bởi vì nó nhớ lời mẹ dặn trước lúc mất, rằng nó là Đông, mùa đông cần phải gai góc, xù xì, cần biết ngoài lạnh trong ấm để kiên cường bước đi trong cuộc đời này. Nhưng mà, nó đâu có biết, mẹ đã không nhắc nó rằng, có đôi khi, hãy biết yêu bản thân mình, trước khi hy sinh cho người khác...

Mà, Hạ, Vũ, Phong sẽ hiểu cho nó, sẽ thông cảm cho nó, sẽ thương cho nó, phải không. Dù lần này, nó chẳng thể là chuyên gia giải cứu trái tim cho lũ bạn, thì các bạn cũng sẽ không oán trách nó, phải không. Bao nhiêu câu hỏi cứ vây quanh đầu Đông, khiến nó muốn chìm vào làn nước lạnh để xóa tan mọi thứ đang bủa vây.

- Haizz, có tí buồn đau, nhưng mà thôi, cứ phải chúc mừng Đông cái đã. Giải nhì cơ mà, oách xà lách thế chứ. Lại còn toàn quốc nữa. Giỏi thật đấy. Hehehehe.

Vũ nhoẻn miệng cười, thế là Hạ cũng cười theo, rồi Đông, rồi Phong. Cả lũ cùng cười vui, cùng trò chuyện, cứ như thời trẻ con vậy, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cứ như là chúng nó chẳng cần lớn, sẽ có một thế giới không tên, không tuổi, không thi thố, cho chúng nó chui vào, chơi với nhau, đùa cùng nhau, vậy là đủ mãn nguyện lắm rồi.

Dù sao thì, chúng nó cũng chỉ là những đứa trẻ mười tám tuổi mà thôi.

Trống đánh vào ca chiều. Mấy đứa tạm biệt nhau. Vũ định về, rồi chợt nhớ ra vụ bàn bạc của lớp. “Biết đâu bọn nó vẫn ở lại”. Nghĩ vậy, Vũ leo nhanh lên cầu thang. Lên đến cầu thang tầng 2, bỗng nhiên nó nghe tiếng nói rất quen. A, thằng Phong. Ô, cả tiếng Đông nữa. Vũ đi tới, rồi bỗng khựng lại....

Trước mắt nó, hai đứa bạn chí cốt đang ôm nhau rất chặt, một thằng bé thường ngày tưng tưng, bỗng nhiên trở nên chững chạc và che chở, một cô bé thường ngày chín chắn và điềm đạm, bỗng nhiên trở nên bé nhỏ và yếu mềm... Không, không thể nào là cái ôm kiểu bạn bè được! Chỉ khi người ta có tình cảm đặc biệt với nhau, người ta mới thay đổi như vậy mà thôi...

Nó định xông tới cho thằng bạn một trận. Chính Phong, nó phải hiểu rõ nhất tình cảm mà Vũ dành cho Đông chứ. Huống chi bạn nó còn là bạn bè thân thiết, huống chi Vũ còn chưa có ý định từ bỏ. Như thế là quá lắm, không thể chấp nhận được. Hèn! Ném đá giấu tay! Không đáng mặt bạn bè!

Vũ đỏ bừng mặt, nó có cảm giác tất cả cái nắng mùa hè nóng rát đang đổ dồn lên đầu nó, một cục đá to nặng đang đè nén trái tim nó, ngạt thở và buốt nhói. Nó bước tới, nhưng vừa thoáng thấy ánh mắt mệt mỏi của Đông, nó lại thôi... Lại mềm lòng, lại không nỡ... Nó im lặng rút lui, để lại đằng sau biết bao câu hỏi. Phải, Đông và Phong cùng nhau vào miền Nam không phải là chuyện vô tình, nhưng cứ cho là bạn nó thích nhau, tại sao Đông phải buồn bã đến vậy. Phải vui sướng và mừng rỡ chứ. Mà tại sao phải vào miền Nam, thích nhau sớm muộn nó cũng biết mà thôi, đâu có giấu được mãi. Bao nhiêu câu hỏi cứ lờn vờn trong đầu nó.

Nó những tưởng, tình bạn của bạn nó rất giống thì hiện tại đơn, đơn giản, tin tưởng và luôn đúng như những chân lý vậy. Hóa ra không phải, tình bạn của nó - Đông - Phong rắc rối như mấy cái bài đọc hiểu chuyên ngành, nó tự tin quá đáng đáp án là A, nhưng Phong và Đông lại lạnh lùng chọn là D. Và giờ nó đang hoang mang, tình bạn của chúng nó sẽ đi đến đâu, là will hay won't, hay là never...

Nắng hè có bao giờ dịu lại đâu... Hạ bước vào một lớp học vẽ. Địa chỉ này là Đông cho nó trưa nay, nghe nói là khá uy tín. Trong khi bạn bè đang miệt mài trong những lò luyện toán, văn, anh, lý, hóa, sinh, nó lại ở đây, trong một lớp học vẽ, với cái nắng hầm hập phủ vào mặt liên tục.

- Chào chị, chị là người mới ă?

Giọng một cô bé cất lên, trong veo, lạnh lốt như tiếng chim hót vậy. Thật là dễ chịu. Hạ quay lại, cười tươi rói:

- Ủ, chị là người mới. Em thì sao? - Trước mặt Hạ là một cô bé có mái tóc đen nhánh, tết gọn gàng hai bên, mặc áo phong hoạt hình và quần yếm bò, đi đôi giày lười màu vàng. Trông thật giống cô bé Maruko ngộ nghĩnh quá đi.

- Em học được mấy tháng rồi ă. Em tên là Thảo, Thu Thảo ă. Thế chị thì sao? - Cô bé thân thiện bắt chuyện với Hạ.

14. Chương 4

- Chị tên là Hạ, cái mùa đáng ghét này này. Mà sao em biết là chị, nhờ may bằng tuổi cũng nên. - Ánh mắt Hạ hấp háy vui, cô bé này đáng yêu quá, mới gặp đã thấy dễ chịu mát lạnh rồi. Đúng là một ngọn cỏ xanh tươi hiếm hoi trong cái nắng oi ả này.

- Hi, chị mặc đồng phục lớp của học sinh cuối cấp kia kìa, em cũng học trường này mà! - Cô bé tinh tế thật đấy.

- Ô, thế Thảo học chuyên gì vậy em. Mà em học lớp 10 hay 11? - Hạ cảm thấy một điều gì đó đang âm ỉ reo vui trong lòng: một cô bé đáng yêu, lại còn học cùng trường nữa chứ.

- Em học lớp 10. Em học chuyên Địa chị ă. Hihi. Chị mau vào đi, thầy sắp đến rồi này.

Thảo kéo tay Hạ vào trong lớp, còn cho Hạ mượn giấy và chì nữa. Cô bé này tốt bụng như tên vậy, tấm lòng thơm thảo quá, ngoan ngoãn nữa. Thảo mới học có mấy tháng mà Hạ đã thấy vẽ đẹp ghê, đúng là người có khiếu có khác. Tự nhiên Hạ thấy buồn buồn...

- Chị đừng lo, ai mới đầu cũng thế mà. Mới đầu em chẳng biết gì cả, cầm chì còn dễ gãy cơ mà. Cứ chăm chỉ tập luyện, sẽ tiến bộ thôi. Em tin là như vậy.

- Ủa - Hạ vẫn buồn buồn - Chị sẽ cố gắng. Chỉ là chẳng biết có còn thời gian mà cố gắng không nữa...

- Không thử sao biết, nên cứ phải thử chứ chị. Hồi em mới học, ai cũng ngạc nhiên lắm, vì chuyên Địa mà, lại đi học vẽ, còn muốn thi mấy trường mỹ thuật nữa chứ.

- Thế sao em không học mấy môn xã hội, hay là em không thích? - Hạ băn khoăn, chuyên Địa thì phải thích Địa chứ, cô luôn mặc định như vậy mà.

- Em có thích, nhưng em còn thích vẽ nữa. Ý em là một người có thể có nhiều sở thích đam mê ấy, làm gì có khuôn mẫu đâu. Em nghĩ đơn giản là, mình thích gì, mình làm nấy, cố gắng và kiên trì, nhất định sẽ thu được về cái gì đó.

- Cái gì đó là thành công ý hả?

- Không, chưa chắc đã thành công đâu. Thảo lắc đầu, hai bím tóc lúc lắc theo. Cái gì đó là khi nghĩ về, mình thấy vui vui thôi, ỉnh thêm một vài kinh nghiệm chẳng hạn, hoặc vài người bạn tốt. Đây, thế là vui rồi mà chị.

Thảo trong sáng quá, à không, phải là trong veo và tinh khôi mới đúng, và luôn nhiệt tình sôi nổi. Đúng là tuổi trẻ. Hạ giật mình, nó cũng trẻ mà, nó còn chưa tròn 18 tuổi đấy thôi, sao nó lại ủ rũ mệt mỏi rệu rã thế này, như một người đã nhiều năm ngược xuôi vậy. Áp lực thi cử đã biến nó trở nên như vậy sao? Hay vì từ trước đến nay nó quá vô lo vô nghĩ, lạc quan quá mức, nên bây giờ, đối diện với những ngã rẽ, những chọn lựa, nó chùn chân chẳng biết đi hướng nào cả.

Nó chợt nhận ra, sẽ có lúc, trong cuộc đời nó, bây giờ và cả sau này, nó sẽ phải tự chọn đường, bạn bè gia đình không thể làm thay hộ nó, không ai nắm tay nó suốt để chỉ dẫn từng li từng tí, tỉ mỉ chu đáo. Như thế nghĩa là nó đang lớn, một sự lớn cần thiết mà bấy lâu nay, được chở che bảo vệ, nó chẳng hay biết nhận ra. Nó sợ đi lạc đường, nó sợ một mình đứng giữa đất trời mênh mông, nó sợ cảm giác cô độc, nó sợ vấp ngã. Nhưng như bé Thảo nói, nó phải thử, nó phải cố gắng và kiên trì, nó phải... phải...

Phải làm nhiều điều lắm, nó mới có thể có lúc đứng vững bằng chính đôi chân của mình. Rồi nó chợt nhớ những lần ương bướng tranh cãi với mẹ, mẹ hay nhẹ nhàng bảo nó rằng: Rồi con sẽ hiểu, khi con lớn khôn. Khi con mười tám, mọi sự sẽ kỳ lạ lắm. Nó thì cứ phụng phịu, cười hihi và trẻ con làm nũng mẹ. Giờ thì nó đã hiểu rồi.

Thì ra, tuổi mười tám mang đến cho nó thật nhiều điều, hơn cả một kỳ thi, hơn cả những điểm số, hơn cả những lo âu. Tuổi mười tám, thành công không phải là thi thật oách, điểm cao chói vót, đỗ trường oai.

Tuổi mười tám, có đôi khi, thành công chỉ đơn giản là trải nghiệm. Đó là lớn. Là thử. Là ngã. Là đứng dậy. Và mỉm cười. Vậy thì, tuổi mười tám kỳ lạ của nó, ắt hẳn còn những điều thú vị để khám phá lắm. Vậy thì, đừng muộn phiền và lo âu.

Hạ vui vẻ cùng bé Thảo đi lấy xe, con bé còn phấn chấn đến mức quyết định rủ Thảo đến quán trà quen uống nước cho đỡ mệt. Và cô bé chuyên địa nhận lời.

- Quán này chị hay đến với mấy đứa bạn thân lắm, yên tĩnh mà nhạc cũng hợp tai nữa em ạ. Em gọi đồ đi - Hạ hồ hởi.

- Hi, chị gọi trước đi, có món gì ngon giới thiệu em.

- Ủa, thế hai trà sen em nhé - Hạ vẫy người bồi bàn gọi đồ.

- Vâng chị ạ. À, năm nay em được tham dự ban tổ chức chương trình chia tay của học sinh lớp 12 đấy chị. Bọn em đang lên chủ đề chị ạ. Nhưng mà cũng khó, các anh chị cứ cãi nhau loạn xạ cả lên.

- Hehe, thế là em trong Đoàn trường hả. Có biết anh Vũ không?

- Có chứ chị - Mắt Thảo sáng lấp lánh, hào hứng. Anh ý giỏi lắm chị ạ, sắp xếp mọi việc đâu ra đấy. Em ngưỡng mộ lắm luôn, chẳng biết bao giờ được đỉnh như vậy. Bỗng dưng Thảo nói nhanh nhẩu, như là đang che giấu một điều gì đó.

- Thế hả em? - Hạ nháy mắt tinh nghịch, có vẻ như bé Thảo có cảm tình đặc biệt với thằng bạn ông già của nó - Nó là bạn thân chị đó. Từ bé cơ.

Thảo nào, khi bước vào quán, cô bé đã cảm thấy rất quen thuộc, thì ra là đã được anh Vũ siêu nhân của nó kể mấy lần. Anh Vũ trong mắt Thảo là một người giỏi giang, khiêm tốn, lại còn chu đáo cẩn thận nữa. Hồi mới vào Đoàn trường, Thảo lúng túng mọi việc, có lần tổ chức đêm lễ hội Halloween, nó suýt bắt cần làm sập hệ thống điện của chương trình. Sau đó, nó bị các anh chị mắng ghê lắm, nước mắt rưng rưng, may mà có anh Vũ nói giúp. Cuối buổi họp, anh Vũ còn gặp riêng Thảo, an ủi động viên. Thảo nhớ như in, nó cứ

thút thút mãi (xấu hổ ghê), anh Vũ liền hát cho nó nghe, vừa hát vừa nhảy, làm điệu bộ lúc lắc, thật sự rất đáng yêu.

”Mây làm vơi nắng giữa đêm trời xanh

Khẽ thì thầm nhỏ to một điều rằng bạn có đang buồn

Bạn có đang giận hờn một ai

Gió khẽ nói rằng là kẻ đáng ghét

Cứ mãi luôn thích khóc nhè thôi

Muốn gửi đến bạn một khúc ca này.. ”

Vậy là cô bé có hai bím tóc xinh xắn cứ ngồi đó, nước mắt tự khô trên má lúc nào không biết... Ngoài kia, những tia nắng cũng như đang nhún nhảy theo điệu nhạc, theo tâm hồn trong trẻo của cô học trò nhỏ...

Trong quán, những bản nhạc không lời vẫn vang lên đều đặn, làm nền cho hai cô bé ngồi cạnh cửa sổ ríu rít nói chuyện về một người đặc biệt .

Phong đạp xe về nhà. Năm tiết trôi qua trong mệt mỏi và uể oải, nó chỉ nghe thấy tiếng giấy sột soạt, tiếng thầy cô, tiếng lũ bạn nhộn nhạo trong những giờ nghỉ giữa tiết. Nhưng tuyệt nhiên nó không hiểu nội dung của tất cả mọi thứ. Giống như nó đang xem một bộ phim câm vậy, à không, nó đang bị bắt buộc xem, như thể có đáng buồn không.

Khoảnh khắc Đông khóc nức lên, nó trở nên lúng túng không biết làm gì... Nó định pha trò cười cho cô bạn nín khóc, nhưng đầu nó trống rỗng... Tay chân như thừa thãi, đúng là thừa thãi thật, vì nó cứ đứng trơ ra nhìn Đông khóc... Giá mà nó không hẹn Đông ở lại gần gũi, chắc cũng không đến mức khó xử như thế này...

- Sao cậu lại vào Nam thế Đông? Hehe. Có phải thích anh nào hay ho rồi không?

- Chả liên quan. Cậu nhí nhố ghê. Đông hơi bực mình, chuyện gì Phong cũng đùa được sao?

- O, thế là gì vậy? - Phong gỡ đầu gỡ tai, nó không dám trêu thêm nữa, sợ Đông giận dữ.

- Chả gì cả, tớ chưa muốn nói, cậu đừng hỏi nhiều làm chi. Tớ đang mệt mỏi áp lực lắm rồi.

Đông quay đi, nhưng Phong đã kịp đuổi theo, đứng chắn trước mặt Đông:

- Nói đi mà, nói một xiu cũng được, tớ sốt ruột lắm. Mà dù gì cũng nên nói với bọn tớ chứ, cậu không thấy lúc này Hạ rơm rớm à? Phong buột miệng

Câu nói của Phong dường như là nút chai bật tung mọi thứ, Đông mím môi, nhưng không thể kìm lại được, Đông bắt đầu khóc. Nhìn Đông khóc rất thương, như thể việc khóc là một điều nằm ngoài tầm kiểm soát, cô bé không dám khóc to, cứ mím môi lại, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, vai rung lên bần bật. Mắt nhắm chặt, Đông cúi đầu xuống, và những giọt nước mắt mặn môi vẫn tiếp tục rơi không ngừng. Người Đông lạnh toát.

Bỗng nhiên, một luồng hơi ấm bủa vây lấy cô bé. Cũng chẳng có ý định kháng cự, cô bé dựa đầu vào vai người đối diện. Tài như ù đi, nhưng Đông vẫn còn kịp nghe được một giọng nói rất ấm áp nhẹ nhàng:

- Tớ xin lỗi... Cứ khóc đi, chỉ cần khóc xong sẽ lại mạnh mẽ như cậu vẫn thế...

Phong cứ ôm Đông như vậy, nó cảm thấy cô bạn bé nhỏ quá, và nó cần che chở bảo vệ bạn mình. Người Đông mềm nhũn, như chỉ chục tan ra. Những giọt nước mắt càng thấm vào áo, nó càng thấy xót xa, nó càng thấy tim mình đập nhanh hơn, mạnh hơn...

Rồi tim nó như khựng lại, khi nhìn thấy Vũ đang đứng chôn chân nhìn cảnh tượng này...

Nhưng ...

Nó sẽ không buông tay...

Thà nó bị hiểu lầm, còn hơn để Đông bị khó xử, hay bỏ rơi cô bé ...

Hoặc là bởi vì, khi cô bé trong vòng tay nó, nó cảm nhận được một tình cảm rất khác, đang trỗi dậy trong lòng, mà dường như nó cố che giấu bao lâu...

Phong bình tĩnh. Một tiếng kítttttt dài khô khốc vang lên. Nó vừa suýt đâm vào một chiếc xe máy đi ngược chiều. Người trên xe khó chịu quay lại: “Muốn chết à?”

Phong lẳng lặng đi tiếp.

Nó luôn là thế. Nó không thích tranh cãi gây sự, nhường được thì sẽ nhường. Nó luôn trưng ra trước mọi người một bộ mặt vui vẻ và phớt đời. Vì nó nghĩ, cuộc sống nhiều chuyện phức tạp, nếu nó trầm tư hay ủ dột, mọi thứ sẽ còn rắc rối đến cỡ nào. Nên nó luôn chào cuộc đời với một thái độ bình thản mà cũng cực thách thức. Mọi người tranh luận, nó cũng chẳng đổ thêm dầu, trong hàng tá suy nghĩ đang lộn xộn trong đầu, nó chọn ra cách nào đơn giản nhất với nó - hoặc là kỳ quặc nhất với lũ bạn. Nó cứ cười, cứ cười, và nó luôn vượt qua mọi chuyện bằng những nụ cười.

Con đường của một đứa mười tám tuổi như nó còn dài lắm, nhưng nó sẽ không bỏ cuộc. Và cả bạn bè nó cũng không được bỏ cuộc. Nó mở điện thoại, nhắn tin cho Vũ: “Mai mày rảnh không? Gặp nhau nhé. Vẫn quán cũ.”

“Trên đời này làm gì có đường. Người ta đi mãi thì thành đường thôi”.

15. Chương 5

Nỗi đau

Tuổi trẻ lại có khi dửng dưng, có thể vì một ai đó, mà đạt được những kỳ tích khó tin. Hoặc có thể, ai đó sẽ khiến tuổi trẻ biến đổi những mối quan hệ xung quanh theo một hướng bất bình thường, quay ngoắt đến 180 độ.

Có lẽ tuổi trẻ của Vũ, Phong là tuổi trẻ như vậy. Chẳng biết sau này, khi trưởng thành, nghĩ lại về thời khắc này, chúng nó sẽ nghĩ gì về thời một đi không trở lại rất đáng nhớ này.

Hai đứa đang ở trong quán trà quen gần trường. Quán bày trí khá đơn giản, thuần Việt, nhưng lại hay chơi những bản nhạc không lời. Trên tường quán treo đủ loại guitar, những vị khách có thể thoải mái lấy và chơi theo sở thích. Trong quán đang vang lên tiếng nhạc “Right here waiting for you”. Vũ nhớ rằng, dịp mùa đông năm ngoái, bốn đứa tổ chức sinh nhật chung ở quán, và nó đã đệm bài này cho Đông hát...

“Wherever you go

Whatever you do

I will be right here waiting for you

Whatever it takes

Or how my heart breaks

I will be right here waiting for you”

- Tao muốn xin lỗi mày... Phong mở lời trước, vẻ mặt nghiêm túc chứ không từng tưng tưng như mọi khi nữa.

- Mày có lỗi gì mà xin lỗi tao? Vũ nhếch mép, ánh mắt vô hồn... Với nó, xin lỗi bao giờ cũng vô nghĩa, bởi đó chỉ là lời nói suông.

Santruyen

- Tao xin lỗi vì làm mày hiểu nhầm, những gì mày nhìn thấy hôm qua, tao với Đông...

- Mày sai rồi. Tao chẳng hiểu nhầm gì cả! - Vũ cắt lời. Vấn đề ở đây là có những chuyện, tao không được biết, dù tao là BẠN THÂN của mày. Vũ nhấn mạnh, có lẽ nó xúc động nên nói hơi to. Mọi người trong quán bắt đầu quay lại nhìn hai đứa.

- Đúng, tao đã sai rồi... Phong hơi cúi mặt. Hình như những lời Vũ nói, quả thực rất đúng với Phong. Hình như nó giấu giếm bạn bè nhiều chuyện quá...

- Ủ, mày sai, thế mày có gì để nói ngoài sai và xin lỗi không. Nếu chỉ có thế thì tao nghĩ mày đã lãng phí thời gian rồi! - Vũ kéo lấy ba lô, toan định đi về.

- Tao với Đông không có gì cả, dù thực sự là tao cũng có tình cảm với bạn ý, nhưng tao nghĩ bạn ý không thích tao đâu. Tao thề đấy.

- Thứ nhất, mày đừng thề, vì mày không phải Đông. Thứ hai, là một thằng con trai, nếu mày có tình cảm, mày nên nói với tao, cạnh tranh công bằng, tao không bao giờ xoắn. Nhưng mày giấu và âm thầm. Mày là loại bạn gì đấy Phong. Loại hèn hạ hay ném đá giấu tay?

Phong im lặng, lần này không phải vì muốn nhường nhịn, mà vì nó không còn bằng chứng hay lý lẽ thuyết phục nào để đưa ra. Bấy lâu nay, nó cứ âm thầm nghĩ suy, âm thầm quyết định và chọn lựa con đường đi của mình, mà quên mất rằng, không ai có thể bước đi đến cuối đường một cách trọn vẹn, nếu bước đi một mình...

- Thôi, mày không cần nói gì đâu. Lời nói ép buộc kiểu gì cũng gượng gạo thôi. Vũ chán nản, nó đã đợi chờ một câu trả lời có thể tạm chấp nhận, nhưng đáp lại nó, chỉ là một sự im lặng trống rỗng đến đáng sợ. “Tao về”

Vũ đứng lên, Phong cũng đứng lên theo. Bỗng Phong lên tiếng:

- Mày có thất vọng về tao không?

- Tao nghĩ, có những thứ mất đi không lấy lại được.

Vũ rảo bước đi về, bỏ lại Phong thẫn thờ trong quán trà. Bên tai nó văng vẳng những câu trả lời đau lòng của thằng bạn thân... Nó ngồi sụp xuống ghế...

Ở một góc quán, có một cô bé thắt bím tóc hai bên, đôi mắt mở to, tay di những đường chì nguyệt ngoạc trên trang giấy trắng.

Trong quán, tiếng guitar vẫn vang lên dịu dặt bản nhạc “Sorry seems to be the hardest word”...

Đông ngồi thu lu trên góc giường. Sáng nay, nó không đi học.

Rồi nó gượng gạo lết khỏi giường, mở ngăn kéo bàn học. Trong đó là cuốn album gia đình, được lồng giấy bóng kính rất cẩn thận.

Nó lật trang đầu tiên, có nét chữ phụ nữ mềm mại nắn nót: “tặng anh, tặng con của chúng ta” đính kèm bức ảnh một thiếu nữ trẻ cầm bó hoa hồng đỏ, mắt đen láy, mái tóc dài tết sang một bên.

Nó không bao giờ quên cái đêm kinh hoàng ấy, đêm mà mẹ già biệt côi đời này. Nó không hiểu chuyện gì xảy ra, làm sao một cô bé con 5 tuổi có thể hiểu. Nó chỉ thấy mẹ nằm trắng bệch trên giường bệnh, nó lay mẹ dậy để nghe nó hát, nhưng mẹ không tỉnh dậy. Nó cứ lay mẹ, rồi nó bật khóc, và nó thấy những người mặc áo trắng toát đưa mẹ đi khỏi phòng. Bố Đông khuyu xuống, nước mắt tràn đầm mặt. Nó gào lên, chạy đuổi theo rồi vấp ngã, nằm sòng soài trên mặt sàn lạnh lẽo.

Có một người phụ nữ ôm nó vào lòng, vỗ lưng nó, thì thầm vào tai khe khẽ: “Nín đi con, mẹ con đi một lúc rồi về thôi”. Rồi có một cậu bé trạc tuổi, xòe bàn tay đầy kẹo C trái tim ra trước mặt nó: “Cậu ăn kẹo đi, đây là kẹo thần kỳ của Đô rê mon đấy”.

Người phụ nữ đó là cô Hồng, mẹ Phong. Còn cậu bé ngày ấy là Phong.

Cô Hồng chính là bác sỹ đã thực hiện ca mổ ẹ Đông.

Những viên kẹo C trái tim đã đi cùng tuổi thơ Đông qua những ngày lạnh lẽo, thiếu hơi ấm của mẹ. Mỗi lần nhớ mẹ, cô bé mùa đông lại lôi kẹo ra ăn, hy vọng điều ước mẹ xuất hiện trở thành sự thật. Cô bé cũng không bao giờ phải đi mua kẹo, vì có một cậu bé tốt bụng luôn mang kẹo đến làm quà.

- Tại sao tớ ăn bao nhiêu kẹo rồi mà vẫn không thấy điều ước thành thật - Cô bé mắt tròn xoe, tần ngần nhìn những viên kẹo màu cam đẹp để nằm gọn ghẽ trong chiếc hộp trong.

- Mẹ tớ bảo là, phải ngoan ngoãn học giỏi nữa, thì kẹo mới linh nghiệm cơ - Thăng bé vừa cho kẹo C vào miệng, vừa lú lo nói.

- Có thật không? - Cô bé bóc hộp ra, ột viên kẹo vào miệng. Vị kẹo tan ra nơi đầu lưỡi, ngọt lịm dễ chịu.

- Thật mà. Bố tớ bị đau mắt, thế là hàng ngày tớ đều ăn kẹo, và sưu tầm đủ phiếu bé ngoan mang về nhà, thế là bố tớ khỏi bệnh đấy. Thăng bé cười tí, sung sướng bỏ thêm một viên kẹo vào lưỡi - đã chuyển thành màu cam tự lúc nào.

16. Chương 6

- Mà nhá – thăng bé nhìn trước nhìn sau lăm lét, thì thầm - phải là kẹo C trái tim nhé, trái tim thì mới ước được, mẹ tớ bảo phải ước bằng cả trái tim đấy haha.

- Thế cậu làm kẹo C của tớ nhá. Nhiệm vụ là mang kẹo C đến hàng ngày cho tớ. Cô bé vịn về đuôi tóc sam, chân đá lung tung vào không khí.

Đông lớn lên với niềm tin như thế, niềm tin vào những điều cổ tích và thần kỳ. Cô bé học giỏi, giành hết giải thưởng này đến giải thưởng khác, và luôn nhớ ăn những viên kẹo be bé xinh xinh.

Bây giờ, kẹo C không còn được bán nữa, cô bé ngày nào cũng không có ý định tìm kiếm, bởi cũng đủ lớn để học cách chấp nhận sự thật khắc nghiệt. Chỉ có điều là, thật may mắn khi trong những giây phút tưởng chừng tuyệt vọng hoang mang nhất ấy, có một cậu bạn đã đến bên nó, gieo những niềm tin rất ngây thơ vào trong lòng nó. Bởi vậy, trong lòng Đông, luôn có niềm biết ơn khó tả với Phong. Vậy nên, dù là mờ mịt và liêu linh, nó vẫn quyết tâm thi đại học trong miền Nam.

Đông lật giở những trang ảnh tiếp theo, miên man suy nghĩ. Thực ra thì, có điều gì của quá khứ là đáng để quên không. Hay nó chưa bao giờ học được cách quên, nên luôn gom góp tất cả kỷ niệm lại, để những lúc chông chênh, có điều gì đó rất đẹp, rất thơ ồm ập vỗ về... Một tình cảm với cậu bạn ấu thơ len lỏi trong tim cô bé.

Ngoài kia, tiếng chim hót riu ran, rộn rã cả một góc sân... Một vài giọt mưa tí tách thấm vào bậc cửa sổ, rồi chợt đổ ào xối xả, tưới đẫm khuôn sân nhỏ. Những chú chim vẫn hót lạnh lớt, khoảnh sân được tắm mưa, thấm gạch màu đỏ au. Một cơn mưa mát lành cũng đang làm dịu tâm hồn Đông... Cô bé khoan khoái đưa tay đón lấy những hạt mưa nhỏ... Sau những ngày nắng, cuối cùng cũng có những ngày mưa.

Phong ngồi thờ trên đường, mồ hôi túa ra ướt đẫm trên lưng.

Tình yêu học trò không giống như bất cứ tình yêu nào mà nó đã từng đọc trên báo hay nghe lũ con gái hay kể trong những bộ phim Hàn Quốc. Có chút trẻ con, có chút bông bột, có chút bất ngờ, vì chính nó, vào những ngày tháng cuối cấp, mới nhận ra tình cảm của bản thân. Hay là như thế này, tình cảm học trò rất nhẹ nhàng, mà cũng rất mãnh liệt, mà nếu nó không thổ lộ, nó sẽ phải ân hận cả đời. Ừm, khi một đứa con trai gốc nghèo, bỗng nhiên muốn dùng hết sức lực của một thằng con trai mới lớn, để che chở, bảo vệ, để người con gái mà nó thương yêu, sẽ chẳng bao giờ phải rơi nước mắt, hay có khi, nhìn nụ cười của bạn ấy, trái tim nó bỗng như đứng im không đập nữa, và người cứ run lẩy bẩy như đứng trong tủ đá... thì... nó yêu rồi chẳng...

Rồi trong cuộc đời sau này, sẽ còn phải trải qua nhiều lớp học, nhiều ngôi trường, nhưng sẽ chẳng có nơi đâu, khoảnh khắc nào, lung linh rạng rỡ, trong trẻo và say mê, vô tư như tình cảm thời áo trắng...

Ừm, nó cảm thấy thế, khi nó nghe thấy tiếng Đông hỗn hển trong điện thoại lúc nửa đêm, báo rằng bố lại lên cơn đau tim, đang ở trong bệnh viện của mẹ nó. Vậy là thăng bé còn chẳng thèm xem lại đầu tóc quần áo, cứ thế phi đến bệnh viện, chỉ để nhìn thấy khuôn mặt của Đông, để an tâm là cô bạn đủ sức để đón nhận tất cả mọi thứ, và nó mãi là siêu nhân kẹo C của cô bạn. Hai đứa cứ ngồi đấy, nhìn trân trân vào cửa phòng phẫu thuật đang đóng im ỉm nặng nề, cho đến tận khi, bác sỹ thông báo tình hình bố Đông đã tạm ổn, hai đứa mới dám chớp mắt. Đông ngủ thiếp đi trên vai Phong...

Chúng nó cứ ngủ gục đi như vậy, cho đến khi những tiếng bệnh nhân, bác sỹ bắt đầu ồn ào lên, mới dụi mắt thức giấc.

- Mấy giờ rồi, tớ phải đi thi - Phong tá hỏa lên, lay Đông dậy.
- Gì cơ? Bây giờ là... 8h - Đông vẫn còn ngái ngủ, nhìn chiếc đồng hồ đeo tay.

Chưa kịp để Đông nói hết câu, Phong đã lao đi, như một cơn gió....

Đến thi muộn, làm bài không tốt, và bỏ lỡ cơ hội được vào đội tuyển quốc gia, với những thằng con trai khác muốn thể hiện mình, là một thất bại thảm hại, sai lầm khó tha thứ. Với nó, có những thứ quan trọng hơn cơ hội của bản thân, như là... là... bè bạn (dù sao thì nó nghĩ chưa đến lúc để thổ lộ đâu, và cũng nên giải thích rõ ràng cho Vũ nữa). Nghĩ vậy, Phong tự cười vui một mình.

Lúc đầu, nó muốn vào miền Nam chỉ để thi đại học, chỉ đơn giản vì không muốn cuộc đời nó là một chuỗi an nhàn đã được lập trình sẵn bởi bố. Nó không hiểu sao, bố là giám đốc thì nó phải thi kinh tế. Nó không hiểu sao, phải học kinh tế, nào là ngân hàng, nào là quản trị, thì mới có một tương lai tốt đẹp. Nó chẳng muốn, nó muốn làm kỹ sư, chế tạo máy móc. Con người cứ phát sốt lên nếu thiếu tiền thì phải, rồi đến lúc có tiền, lại ngồi lo những ước mơ của những kẻ thiếu tiền. Ô, thế hóa ra cuộc sống nó cứ đảo điên thế đấy. Nhưng, nó có điên đâu, nó hoàn toàn bình thường mà, nên là, nó sẽ sống một cách đơn giản: sống cuộc đời vui, làm điều mong muốn, và hưởng những thành quả nho nhỏ.

Nó nhớ lại những lần bố Đông phải vào viện, nhìn khuôn mặt thất thần của cô bạn, nó cố gắng động viên an ủi, nhưng không bao giờ có thể tưởng tượng được nếu bản thân rơi vào hoàn cảnh đó, nó sẽ đối mặt ra sao, có đủ dũng cảm để làm điểm tựa cho gia đình không. Thường thì, chúng ta vẫn cứ động viên nhau, nhưng chúng ta hiểu rằng, dù người gặp chuyện, có kể mọi điều với chúng ta, bằng giọng điệu chân thành và tự nhiên nhất, thì vẫn có những điều, chỉ có trải nghiệm mới đủ để thấm thấu và thấu hiểu.

Nó chỉ tưởng tượng và nghĩ linh tinh vậy thôi, chứ không ngờ điều đó lại biến thành sự thật .

Bố Phong bị phát hiện mắc ung thư phổi, giai đoạn đầu. Mẹ muốn chuyển bố vào Nam, vì trong đó mẹ quen một bác sỹ rất giỏi điều trị về phổi.

Tin bệnh của bố là một đòn giáng mạnh vào gia đình nó. Bố là trụ cột của cả nhà. Phong là con một - và nó đang chuẩn bị bước vào kỳ thi quan trọng nhất đời học sinh.

Nó hầu như không dám chia sẻ với ai. Nó nín thinh. Những điều này, chỉ mình Đông biết, và cô bé cũng đủ tinh tế để hiểu Phong cần thời gian, để làm quen và đối mặt. Ít nhất, đến giờ, Phong vẫn còn trốn tránh nhiều lắm. Đông hiểu, và cả Phong cũng hiểu điều đó.

Hay là vì thế, Đông muốn vào miền Nam, để giúp đỡ nó, như nó đã từng làm với Đông? - Phong giật mình tự hỏi.

Nó thở dài. Chắc là vậy rồi, vì Đông thương hại mình. Đông nghĩ là mình thật yếu đuối, không thể chống chọi mọi thứ một mình.

Phong ngược mắt lên trời. Trời mùa hè thường rất xanh và chói nắng, không có chút gợn mây u ám của đông, không dịu nhẹ và êm đềm trôi như trời thu, cũng không nồng nhiệt và bùng sáng như xuân. Trời rất xanh, rất trong, rất cao, khiến nó muốn với tay mà ôm lấy bầu trời quá, chỉ là nắng gắt khiến mắt nó khó có thể nhìn thấy toàn bộ mà thôi...

Những bông hoa phượng đã bắt đầu nở đỏ rực cả một góc trời. Đỏ như trái tim của những đứa học trò cuối cấp, vẫn đang thổn thức những âu lo lưu luyến, tình cảm lẫn lộn và hãy còn bộn bề sách vở, những kỳ thi căng thẳng. Có lúc nào không, vì những mơ ước riêng của bản thân, mà theo nó là ích kỷ, mà nó sẽ bỏ quên bè bạn, hay tình cảm với một ai đó, bỏ quên những điều mà nó không bao giờ muốn mất. Có lúc nào không, giữa gia đình ruột thịt và gia đình thứ hai, nó phải chấp nhận yêu lấy một bên và đặt xuống một bên. Nó nhận ra, sẽ luôn có những sự trao đổi đắt giá trong mỗi quyết định. Và nó cần chọn lựa, không bao giờ tham lam cả hai được, vậy thôi.

Một cánh phượng đỏ chao liệng rơi khê xuống chân nó...

Nó giật mình... Thời gian không chờ đợi một ai. Tháng năm mãi mãi không ở lại...

Chiều hôm sau. Tại lớp học vẽ.

- Ô, chỗ này phải pha màu xanh chứ em, sao lại pha màu đỏ - Hạ huých nhẹ tay vào Thảo.

- À... à, em nhầm chị ạ...- Thảo lúng túng pha lại màu vẽ.

- Có chuyện gì nói cho chị xem nào. Hạ nhanh chóng hiểu ngay vấn đề, cô bé nhí nhảnh mọi khi hôm nay bỗng dưng xao nhãng lạ.

- Chị đã bao giờ nhìn thấy người nào rất hiền, nhưng tự nhiên lại nổi giận đùng đùng không?- Thảo rụt rè ngược mắt hỏi chị Hạ, tay vẫn vờ vẽ hộp màu nước đỏ.

- Có chứ, lúc người đó có chuyện bức xúc hay phần nộ, không kiềm chế được - Hạ trả lời nhanh chóng, nó đang nghĩ thằng bạn gốc như cái cốc lại vừa trót mắng mỗ gì Thảo đây, chắc lại chương trình cuối cấp rồi. Khổ thân thằng bé, hay thích ôm đồm nhiều thứ, đến lúc xì trét quá là mất hết cả hình tượng ông già... ý lộn... con trai chín chắn.

- Nhưng mà phần nộ với bạn thân ấy ạ - Thảo lo lắng, tay liên tục khuấy bút lông vào hộp màu nước đỏ.

- Sao em lại hỏi thế, có chuyện gì kể rõ cho chị xem nào - Hạ cũng bất ngờ, rút cuộc là chuyện về ai, không phải là Vũ sao?

- Thôi không có gì đâu ạ, mình tô bài tiếp thôi! - Thảo đưa bút lông lên giấy, quét màu tô.

- Vấn đề là bức tranh của em muốn màu xanh cơ - Hạ cười, đưa cho Thảo lọ màu xanh biển.

Thảo lúng túng với bài vẽ bị tô sai màu. Hạ thì thâm khẽ vào tai cô bé :

- Nên là, để chị giúp em nhé, có được không ?

Cô bé gật đầu. Hạ cười tươi, bà chị lớp 12 tinh quái sắp sửa làm chuyên gia tâm lý cho cô em lớp 10 thơ ngây.

- Vậy tối về chị em mình chat với nhau 1 lúc nhé - Thảo hỏi Hạ, ánh mắt đầy vẻ tin cậy.

- Ủ, tối nhé, bây giờ tập trung học đã nào! - Hạ nháy mắt, nhanh tay pha màu giúp Thảo.

Vậy là tối đó, hai chị em ngồi chat với nhau, mãi mê đến độ, khi kim đồng hồ chỉ sang con số 12, vẫn thấy hai nick chat bật sáng:

Rain_summer: Chuyện này cứ để chị nghĩ cách giải quyết nhé, em đừng lo.

Sun_flower: Có giải quyết được không chị?

Rain_summer: Nếu em tin, em sẽ làm được thôi. Ngủ đi em, muộn lắm rồi!

Sun_flower: Vâng. Vậy em sẽ đợi. Hy vọng mọi chuyện đều ổn. Chị ngủ ngon nha!

Nick sun_flower im lìm. Chỉ còn Rain_summer vẫn đang bật sáng. Hạ uể oải tắt máy tính, kéo rèm cửa, nhìn ra bầu trời đêm đen kịt. Liệu rằng, nó có đủ sức để tháo nút mọi chuyện không - những câu chuyện rắc rối mà nó chưa bao giờ trải qua. Nó không biết nữa, nhưng nó hiểu, trong màn đêm đen, sao vẫn cứ sáng. Ừm, cứ tin tưởng đi.

Quán trà quen với những bản guitar mộc, lại sắp sửa đón những vị khách thân thiết...

Có những chuyện, sẽ được giải quyết ở nơi nó bắt đầu.

Khi trái tim trót mang những tổn thương, thì ở chính trái tim ấy, sẽ có những vết lành, bằng cách này hay cách khác... Chỉ cần trái tim đủ kiên nhẫn và chân thành mà thôi.

Và con tim, nhất định, sẽ vui trở lại.

17. Chương 7

Những người bình thường.

Hạ gấp sổ lại, hít một hơi dài. Hạ, một cô bé mười tám tuổi (thực ra nó đang ngấp nghé mười tám mà thôi), vào một ngày hè nóng bỏng (nhưng có vẻ như âm u sắp mưa), phải làm một việc to đùng là hàn gắn tình bạn của bộ tứ siêu đẳng (song có cái tôi và lòng tự trọng rất cao). Nhưng nó biết, hoặc là linh cảm được, rằng mọi chuyện sẽ ổn, không phải hoàn toàn ổn, mà sẽ ổn theo một cách riêng của bọn nó.

Trước mặt nó, quán trà quen lại hiện ra, mà nó biết, mỗi góc, mỗi bản nhạc, khi nó chạm vào, lắng tai nghe, mọi kỷ niệm đều có thể ulla về. Cũng là quán trà, nơi mà Phong và Vũ mâu thuẫn, là cách không hề mong muốn cô bé Thảo bước vào cuộc sống của bọn nó. Thường thì, mỗi trải nghiệm đều khiến chúng ta nhưng nhớ đến một nơi chốn riêng. Nhưng có những nơi, chúng ta sẽ nhớ mãi, bởi nó lưu lại trong ta những khoảnh khắc thật đặc biệt, một đi không trở lại.

Hạ đẩy cửa bước vào, chọn một góc khuất. Vừa kịp ngồi xuống, nó đã nghe thấy tiếng Vũ gọi. Nó giật mình, vì nó đâu muốn xuất hiện công khai, thế này là lộ hết rồi mà hic hic. Và đúng như nó nghĩ, ông bạn già trước tuổi không cần thiết đã đoán được tuốt tuồn tuột “âm mưu” của nó.

- Hình như cậu không hẹn mình tớ đúng không – Vũ cười hì hì hỏi Hạ, trông đến là đáng ghét.
- O... O... Sao cậu biết... Mà không, tớ hẹn nhiều người nhưng thời điểm khác nhau. - Hạ xì mặt, rồi nhanh chóng nghĩ cách chống trả.
- Vì nó thế - Vũ trả lời tỉnh bơ. Thực ra vì tuần trước tớ đã thấy bé Thảo ở quán trà rồi.
- Hả? Cậu thấy Thảo á? Hạ bị ngạc nhiên, nhưng nó thấy vui vui.
- Ủ, và còn biết là Thảo quen cậu ở lớp học vẽ nữa đó. Và kế hoạch hôm nay, chúng ta phải cảm ơn cô bé đã diễn rất đạt. Vũ cười bình thản, thật khác với nó của một tuần trước đây.
- Thế là thế nào, tớ chả hiểu gì hết - Kế hoạch mỹ mãn hoàn hảo của nó hôm nay là làm lành cho 3 đứa bạn thân kia mà, sao bây giờ nó cứ có cảm giác mọi người biết hết rồi, chỉ mình nó là không biết gì.
- Thôi đừng xì mặt nữa, để tớ kể à nghe.

Và trong quán café nhỏ quen, bằng một giọng trầm ấm quen thuộc, Vũ kể cho Hạ nghe mình đã phát hiện ra Thảo như thế nào trong cuộc nói chuyện với Phong, rồi Thảo và Vũ đã đến gặp Đông, nghe cô bạn giải thích và kể mọi chuyện về Phong. Ba đứa đã chụm lại, nghĩ ra một kế hoạch để giúp đỡ Phong, nhưng trước hết, một nhiệm vụ cao cả được trao cho Vũ là gặp Hạ và lý giải mọi chuyện.

- Này, các cậu quá đáng thế, sao lại bày mưu lừa tớ - Hạ nói với giọng âm ức, dù trong bụng đang mừng thầm.
- Ủ thì... cho tớ xin lỗi nhé... Thực ra hôm thấy bé Thảo là tớ biết em ấy nghe được chuyện rồi, chỉ không rõ là biết được bao nhiêu. Phải lấy hết can đảm để mấy hôm sau hỏi cô bé đấy.
- Hừm, thôi thì đằng nào chuyện cũng đã rồi. Mà sao cậu không gặp Phong? - Hạ thắc mắc, theo nó ai cãi nhau thì người đó phải tự đi gặp mặt mới đáng mặt “anh hùng”.
- Lúc đầu tớ cũng nghĩ vậy. Nhưng Đông bảo chuyện này bắt nguồn từ Đông và Phong, nên để bạn ấy nói chuyện trước. Vả lại, Đông là người được thằng Phong kể chuyện cho nghe đầu tiên, chắc nó tin tưởng bạn ấy nhất - Giọng Vũ trầm xuống, có chút gì đó hối hận và buồn buồn.

Hạ cảm nhận được điều ấy. Rồi trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, cô bé vội liến thoắng (như thường ngày vẫn vậy).

- Thực ra tớ nghĩ Phong đều yêu quý bọn mình cả, chỉ là rõ ràng là nó cũng thích thằng Đông. Haizza, tớ phát hiện ra là bạn thân ý mà, không chỉ chung sở thích, mà còn chung sở yêu nữa cơ.

Chợt thấy Vũ định nói gì đó (giống như là muốn thanh minh vậy), Hạ liền ngắt lời:

- Ấy, để tớ nói tiếp chứ. Hihi. Chưa đến lượt cậu đâu. Này, đôi lúc tớ nghĩ, cùng thích một người thì có sao. Sẽ là một cuộc chạy đua ngầm với nhau. Mà có vẻ như, tình yêu thật sự là dù thắng hay thua, thì vẫn cảm thấy hạnh phúc vì người kia đã chọn được người xứng đáng. Nên là cậu cứ tự tin mà thi đua với thằng Phong nhé.

Hạ cười tươi hết cỡ, nó nghĩ việc đó sẽ an ủi thẳng bạn ông già của mình.

- Nè, đáng lẽ tớ mới phải an ủi cậu vì cậu vừa bị ăn con cá to đùng chứ, sao cậu lại an ủi tớ nhỉ? Với cả, dù sao thì, tớ quyết định rút lui rồi. Vũ mỉm cười, không phải điệu cười mỉm xã giao thường ngày.

Hạ im lặng, cô bé nghĩ không cần hỏi thì bạn mình cũng nói lý do thôi.

- Trong suốt thời gian thích Đông, tớ đã không nhận ra là tớ... không thích Đông nhiều như tớ tưởng. Tớ đã luôn giữ hình ảnh dịu dàng mà vẫn rất kiên cường của bạn ấy trong tim, giống như một sự ngưỡng vọng vậy, và sẽ thật hãnh diện nếu bạn ấy là người yêu của tớ. Nhưng khi nhìn thấy Phong ôm Đông, rồi lắng nghe những câu chuyện bọn nó trải qua cùng nhau, tớ nhận ra, bọn nó... thế nào nhỉ... giống như là sinh ra để dành cho nhau ấy. Không biết nữa, nhưng khi nhìn Đông, tớ không có cảm giác mãnh liệt như ánh mắt Phong nhìn Đông. Nên là, rút lui thôi. Không phải là nhường nhịn. Tớ nghĩ tình yêu không phải là một món đồ để trả giá và quyết xem ai được.

Cũng không phải do tớ đến trước, có tình cảm trước, nghĩa là được quyền ưu tiên. Không phải, vấn đề chẳng phải trước sau, vấn đề là người phù hợp, luôn chỉ có một mà thôi. Tớ nghĩ là tớ đang lựa chọn ình. Đi tìm một người con gái khác, mà tớ thật sự yêu. Nên tớ thấy thanh thản lắm, trút được một gánh nặng trong lòng. Bây giờ, tớ chỉ mong bố Phong mau lành bệnh, bọn mình thì đỡ như mong muốn, và Phong Đông thành một cặp.

Hạ mỉm cười. Nó đã không nhìn sai khi có chuyện gì là lại tìm Vũ để tâm sự. Vì bạn nó là một cậu con trai rất tốt, rất chân thành, thẳng thắn nhưng biết trước sau, sống tình cảm và hết mình.

- Ủ, tớ cũng mong, một lúc nào đó, sẽ tìm được ai đó hoàn hảo với bản thân. Mà này, cậu có thấy chúng ta là những con người bình thường không?

- Bình thường là sao cơ? Ủ thì chúng ta không bất thường thật

- Không, tớ thấy Phong và Đông là những người bình thường đặc biệt. Các bạn ấy học giỏi, tính hay, luôn nổi bật và thu hút người khác. Còn bọn mình thì chẳng có gì đặc sắc cả...

- Tớ ấy à, tớ thấy tớ rất đặc sắc vì tớ là Vũ. Không có cậu nào thứ hai mà giống hệt tớ cả. Mà, ai chẳng bình thường. Nhưng có những người bình thường phi thường thôi. Ví dụ như, ai đó dám vượt qua nỗi sợ hãi bản thân, dũng cảm đăng ký thi Kiến Trúc chẳng hạn.

Vũ huyết sáo, làm bộ ngơ ngác và lơ đãng nhìn chỗ khác. Còn Hạ thì tủm tỉm cười mãi.

- Ủ, bọn mình không bình thường thật. Cả bốn đứa ấy. Thiên hạ đổ xô thi kinh tế, chúng ta toàn thi những cái ngành ế chông chơ - Cô bé nói với giọng tự hào, dù gì, chúng nó, những đứa trẻ mười tám, dầu còn non và xanh, nhưng chẳng dại khờ đến mức để tuột mất khát khao đam mê.

- Thế cậu có tin vào quyết định của bản thân không, khi đăng ký ấy, nhờ đâu... sau này thất nghiệp thì vui

- Vũ đùa lại, định bụng xem cô bạn có lung lay không.

18. Chương 8

- Ngày trước thì không nhưng bây giờ thì có. Tớ không thấy tiếc nuối và rất tin tưởng nữa. Vì tớ say mê với ngành tớ chọn. Và tớ biết cậu, Đông, và Phong cũng vậy. Mà, nếu có thất nghiệp thì... Hạ chặc lưỡi - Bốn đứa mình đi bán hoa quả vậy - Hạ lại giả vờ xìu mặt, mồm chu ra, thật là đáng yêu quá đi.

Hai đứa trẻ cùng cười, trong lòng râm ran niềm vui. Kỳ lạ thật đó, mọi rắc rối được giải quyết trong phút chốc, niềm tin thì trở lại. Nghe như phim Hàn vậy. Nhưng mà có thực cơ mà. Thì cũng bởi, bọn nó thân nhau quá, tình cảm bền chặt lắm, làm sao có thể bị đứt được cơ chứ.

Có tiếng sấm sét làm Hạ và Vũ giật mình. Trời sắp mưa rồi, ngoài kia, mây đen che kín cả bầu trời. Vậy là đột nhiên Hạ nghĩ ra một ý siêu hay ho. Cô bé búng tay :

- Ê, cậu đem đàn cho tớ hát đi. Sắp mưa rồi.

- Mưa thì liên quan gì đến hát

- Hát để gọi cầu vòng chứ sao

Thế là thằng bé lẻo đẻo theo sau cô bạn nhí nhảnh đến chỗ kê đàn. Và bọn nó, cứ như vậy, say sưa hát, mặc cho trời đang vùn vù, mặc ưà gió sắp đổ xuống quán cafe bé nhỏ. Tiếng đàn của Vũ rất ầm, nhẹ nhàng dịu dàng nữa, còn giọng Hạ thì trong veo và tươi sáng:

”Nếu có ước muốn trong cuộc đời này

Hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại

Cho bao khát vọng, đam mê cháy bỏng

Sẽ còn mãi trong tim mỗi người

Để tình yêu, ước mơ mãi... không phai”

Chúng nó vẫn say sưa hát vang như vậy. Mọi người trong quán cũng tạm dừng công việc dở dang, lắng nghe hai cô cậu học trò lớp mười hai hát. Dường như, tiếng đàn của Vũ và tiếng hát của Hạ kéo họ về thời áo trắng nhất quỷ nhì ma mà sao thân thương đến thế.

Ừ thì tháng năm mãi mãi không ở lại, nhưng kỷ niệm thì còn luyến lưu. Ừ thì những kỷ niệm sao mà nhỏ nhoi bình thường quá, song lại quý giá đến vậy. Ừ thì, dù giỏi giang hay không giỏi giang, giàu có hay nghèo khó, vĩ đại hay tầm thường, tất cả chúng ta đều có những điểm chung: là tình yêu với cuộc sống này, là tâm hồn luôn biết hướng đến những điều thực, dù cho cuộc đời có xô đẩy chúng ta đến những giá trị ảo như bong bóng đi chăng nữa.

Tất cả mọi người say sưa cùng giai điệu, duy chỉ có cô bé nhân viên quán vẫn đang miệt mài pha chế trà cho khách. Nhưng cô bé cũng đang mỉm cười đầy, tay đang nhắn tin điều gì đó. Và... hai bím tóc đung đưa vui mừng.

Phong và Đông đi dạo quanh hồ Tây. Đáng ra giờ này chúng nó phải ở quán cafe theo lời hẹn của Hạ, nhưng tầm nửa tiếng trước, hai đứa đã nhận được tin hủy buổi hẹn vì Hạ có việc gấp. Bây giờ là hè nên hồ Tây rất mát, thoang thoảng hương sen dịu nữa. Gió thổi làm chúng nó thấy thanh thoi và khoan khoái quá.

Như thường lệ, Đông là người mở lời trước :

- Tớ đã kể hết mọi chuyện cho Vũ rồi, chắc Hạ cũng sớm biết thôi. Làm như vậy là quá đáng đúng không?

- Người quá đáng là tớ mà. Giấu giếm mọi người bao nhiêu thứ. Thật may là cậu đã nói - Giọng Phong buồn buồn.

- Tớ nghĩ là mọi việc sẽ ổn hơn thôi, tốt dần lên. Nhưng cậu phải mạnh mẽ và kiên cường. Yên tâm, tớ sẽ ở bên cạnh cậu cơ mà. Thế nên tớ mới...

- Mới thi đại học trong Nam hả? - Phong cắt lời. Tớ nghĩ là, cậu nên thi ở Hà Nội, cậu còn bố cần chăm sóc mà.

- Tớ cũng định bảo bố vào Nam, dưỡng bệnh một thời gian. Đi xa Hà Nội một khoảng, chắc sẽ có nhiều điều nhẹ lòng - Cô bé nhìn xa xăm.

- Haiz, cậu lúc nào cũng có những lý do hợp lý. Phong thở dài. Dù sao thì, tớ nghĩ những điều tớ làm cho cậu, là tự nhiên, và cậu không nên mang nặng về nó như thế.

- Thế sao cậu không nghĩ những điều tớ làm cho cậu, cũng là tự nhiên và thật lòng? Tớ không nghĩ đến chuyện trả ơn. Có trả cả đời cũng không hết được đâu.

- Ừ, cả đời... Phong trầm ngâm, xung quanh nó, mọi người đang chìa tay để giúp đỡ, để sát cánh và đồng hành, tại sao nó cứ luôn chối từ thế. Nó chẳng nghĩ ra lý do gì ngoài việc thừa nhận là nó sẽ thấy xấu hổ khi không tự giải quyết được mọi việc. Thật là ấu trĩ.

Cơn mưa rào mùa hè rồi cũng kéo đến. Phong và Đông mãi mê nói chuyện nên chẳng đứa nào để ý là sắp mưa. Như phản xạ tự nhiên, Phong nắm tay Đông kéo vào một hiên nhà trú tạm. Vừa chạy đến nơi, Phong hỏi ngay cô bạn:

- Cậu có bị ướt không. Cẩn thận không lại bị cảm lạnh đó.
 - Cảm lạnh thì có sao. Kiểu gì cũng có người đến thăm tớ cơ mà. Đồng tình nghịch.
 - Dù sao thì, tớ cũng ghét mưa.
 - Vì sao?
 - Vì làm bạn tớ ướt - Thăng bé trả lời vô tư, sau đó mới chợt dạ. Thôi chết, nhờ Đồng biết được mình thích bạn ấy thì sao.
 - Tớ lại thích mưa cơ - Đồng trả lời tỉnh bơ, có vẻ cô bạn không để tâm đến ẩn ý đằng sau câu trả lời của siêu nhân kẹo C.
 - Vì sao - Đến lượt Phong thắc mắc
 - Vì chúng ta sẽ được đứng bên nhau mãi. Đồng đáp lại khe khẽ, hai má cô bé ửng hồng. Trong cơn mưa rào mùa hạ, người ta nghe thấy hai con tim đang đập những nhịp rất mạnh.
- Và thế là, siêu nhân kẹo C lấy hết can đảm, nắm lấy tay cô bé con thích ăn kẹo thuở nào, ôm cô bé vào lòng thì thầm: “Kể cả không có mưa, chúng ta vẫn mãi ở bên nhau mà”. Không thấy cô bé nói gì cả, chỉ dụi đầu vào cậu bạn cao lớn. Người ta thường nói, con gái im lặng là đồng ý. Phong nghĩ vậy, và thăng bé vui lắm. Tình yêu thật kỳ lạ, có đôi khi, chẳng cần nói ra ba từ quen thuộc, thì chúng ta vẫn có những cách riêng để bộc lộ lòng mình.
- Mưa vẫn cứ rơi. Đồng tựa đầu vào vai Phong yên bình. Lâu lắm rồi, cô bé mới thấy vui như vậy. Miệng cười tươi, Đồng với tay ra hứng những giọt nước mưa.
- Tớ thích cậu cười như thế này lắm - Phong thủ thủ bên tai Đồng.
 - Nếu tớ không cười thì cậu có thích không?
 - Không biết không biết - Phong nhe ra hai chiếc răng hở, lè lưỡi trêu Đồng.
 - Ờo, dám trêu tớ á- Cô bé vung vẩy nước vào áo Phong. Cậu bé vụng về đưa tay né, miệng liên tục kêu: “Á, á, không được nghịch. Không là nghỉ ăn kẹo C đấy”.
 - Ừu, bắt đền cậu, đang vui, mà làm gì có kẹo C chứ - Đồng xiu mặt xuống.
 - Có chứ, cậu nhìn đây này. Phong đưa tay làm hình trái tim, hướng về phía bầu trời vẫn đang mưa. Đây là kẹo C trái tim của riêng cậu nhé.
- Vậy là hai đứa cứ ngồi bên nhau như thế. Cho đến khi trời tạnh, Đồng đã thiếp trên vai Phong từ lúc nào. Chưa bao giờ hai đứa gần nhau như thế này. Phong có thể cảm nhận rõ hơi thở đều khe khẽ của Đồng, nhìn rõ mái tóc dài và đôi mi cong vút đang im lặng khép lại ngủ ngon. Phong nhẹ nhàng chạm tay Đồng, nắm chặt tay cô bé....
- Mọi thứ phía trước vẫn còn thật khó khăn. Nhưng Phong biết, nó sẽ an lòng dù có bất cứ chuyện gì xảy ra. Bởi dù có thế nào, nó vẫn sẽ thương yêu và sẽ chia yêu thương. Tương lai là một điều không thể báo trước, nên thay vì nghĩ về nó quá nhiều, cứ sống tốt cho hiện tại xem sao. Đường còn dài, còn dài...
- Ô, tạnh mưa rồi này - Đồng dụi mắt, khẽ lay vai Phong.
 - Ừ, tạnh lâu rồi cơ.
 - Sau cơn mưa, trời lại sáng, Phong nhủ.
 - Ừ, nhất định là thế rồi.

Hai đứa đứng dậy, rảo bước trên con đường ven hồ. Trời sáng bừng lên, trong trẻo và cao ra. Những tán cây xanh mướt được tắm mưa thỏa thuê, đang vươn mình hứng lấy ánh mặt trời. Vài chú chim đậu trên khung cửa sắt, mắt trong veo, thấy hai cô cậu bước đến liền bay vù đi, vỗ cánh trắng muốt. Mọi thứ đều hoàn hảo, hoàn hảo theo cách của riêng mỗi loài. Nắng cứ vàng. Gió cứ thổi. Mưa cứ rơi. Chim cứ hót. Người cứ yêu thương.

Mọi thứ trong cuộc đời, vốn dĩ vẫn tự nhiên và bình thường như vậy. Vậy thì có sao phải làm nó xáo trộn lên?

Hãy cứ làm người bình thường thôi. Và tận hưởng những điều tuyệt vời giản dị.

Tiếng điện thoại kêu lên “Tít tít”. Phong rút điện thoại ra. Là một tin nhắn từ số lạ:

“Chúc mừng các bạn đã đăng ký thành công tiết mục văn nghệ cho buổi chia tay cuối năm của khối lớp 12. Hẹn các bạn vào ngày... giờ... tại sân nhà A để tham dự vòng loại sơ tuyển. Xin chân thành cảm ơn.”

- Hình như nhầm số,

- Nội dung tin nhắn có gì lạ à cậu? Đông tò mò.

Phong đưa điện thoại cho Đông xem. Cô bạn thoáng chút ngạc nhiên, rồi cười cười như biết được điều gì đó.

- Tổ nghĩ là không nhầm đâu. Gọi hỏi Vũ với Hạ có khi hai đứa biết đấy.

Ở quán trà, Hạ và Vũ đang lăm lăm, tay cầm điện thoại và mắt chăm chú đọc tin nhắn.

- Quái lạ, hay Đông và Phong lại có kế hoạch gì mới nhỉ?

- Nay, dạo này tổ hay bị lừa quá nhỉ - Hạ nhăn nhó.

- Không đâu. Tổ vừa phát hiện ra một điều.

Vũ ghé tai Hạ thì thầm. Rồi hai đứa cười khoái trá rất đắc chí, như là vừa hack được đề thi đại học vậy.

Có một điều bất ngờ ngọt ngào đang chờ đón bộ tứ đáng yêu ở phía trước.

19. Chương 9

Gió mùa đông. Mưa mùa hạ

Lễ chào cờ đầu tuần, thầy hiệu trưởng thông báo về thời gian thi thử tốt nghiệp cho học sinh khối 12. Lũ học sinh ở dưới đưa ra sức che nắng, đưa nói chuyện, đưa tranh thủ lên mạng facebook. Không khí dưới sân trường vô cùng ồn ã.

Bỗng thầy chợt im lặng. Một, hai, rồi ba, và tất cả khối cùng im lặng. Tất cả đều nghĩ, chắc do mất trật tự quá, nên thầy giận dỗi đây mà.

Đội cả trường im phăng phắc, thầy cầm mic, bỏ ra khỏi chân đế, và bước xuống phía dưới lũ học trò:

- Thầy biết với các con, những tiết chào cờ đầu tuần không có gì là thú vị. Những lời dặn dò nhàm chán, những quy định được lặp đi lặp lại. Ngay cả nghi thức chào cờ với Quốc ca cũng trở nên miễn cưỡng phải không?

Cả khối nín thinh. Một vài đứa cúi đầu.

- Các con biết không, có đôi khi, thầy rất muốn quay trở lại thời học trò. Nói thời đó vô lo vô nghĩ cũng không phải. Có lo chứ, lo mình học tốt không, có nghĩ chứ, nghĩ xem làm như thế nào tổ chức một buổi tiệc vui cho các bạn trong trường. Chỉ là đó là những cái lo đáng yêu không chứa muộn phiền, và những điều nghĩ trong sáng không nhuộm màu tiền bạc lợi ích cá nhân. Các con ạ, tuổi thanh xuân của các con đẹp nhất khi các con còn cấp sách tới trường.

Không ai tắm hai lần trên một dòng sông. Cái cây này, gốc sân kia, căng tin xấu xí, và cả ông thầy già nua này nữa, với các con bây giờ nó cũng bình thường thôi, nhưng khi tất cả trở thành quá khứ, nó sẽ thành vô giá. Các con sẽ nghĩ đến, nhưng nhớ, và có những lúc điên rồ muốn được vứt bỏ tất cả để quay về.

Tất cả những khuôn mặt thân thương cùng ngước lên, chăm chú nghe lời thầy hiệu trưởng.

- Tháng năm mãi mãi không ở lại. Vậy nên, hãy trân trọng từng phút, từng giây ở mái trường này, các con nhé. Thầy cũng không muốn dằng dãi đâu, thầy chỉ là muốn nhìn các con lâu hơn chút nữa, nhớ được từng

khuôn mặt sáng sủa thông minh của các con. Thầy chỉ muốn thế thôi. Thầy già rồi, các thầy cô nhìn nhiều cũng ghét rồi, chắc sắp xin về hưu thôi.

Lần đầu tiên, lũ học trò nhỏ thấy nước mắt người thầy già đáng kính lăn trên gò má đã nhăn nheo và nhiều vết đồi mồi. Đã lâu lắm rồi... Chúng nó vẫn còn nhớ hình bóng thầy, nhỏ nhắn, bước đi chậm chậm, nhưng luôn nở nụ cười hiền hậu với bọn quỷ sứ, tỉ mỉ đi từng phòng học kiểm tra đèn quạt. Cửa phòng thầy luôn luôn mở, luôn luôn chào đón đàn con nhỏ. Không bao giờ thấy thầy to tiếng quát nạt ai. Lúc nào cũng ôn tồn, hiền hậu, như một ông Bụt vậy.

Nhìn thầy, có vài đứa đã rơm rớm nước mắt. Không khí bỗng nhiên chùng xuống. Có một vài ánh mắt ngơ ngác, thẳng thốt, như chợt nhận ra, mình sắp phải xa ngôi trường thân yêu này. Mọi thứ bỗng như vỡ òa...

Rồi ai đó bỗng nhiên hô vang: “Chúng con yêu thầy! Chúng con yêu trường!”, cả khối như bừng tỉnh và hô vang theo. Một vài đứa còn chạy đến ôm thầy. Không ai bảo ai, cả lũ chạy ùa lên, vây quanh thầy thành vòng tròn, đồng thanh hô to: “Thầy em number one! Thầy em number one”. Người thầy già rưng rưng lấy vạt áo sơ mi thấm nước mắt...

Người ta thường bảo, nước mắt là đau khổ. Có đúng không, vì nước mắt còn là hạnh phúc đọng mãi trên mi.

Trong đám đông học trò, một cô bé tóc tết hai bên nín thính, lặng lẽ bước đi.

- Thảo à, đợi anh với.

Là Vũ. Thấy cô bé tách khỏi đám đông, khuôn mặt buồn thiu, Vũ liền đuổi theo. Kéo Thảo ra ghế đá sân trường, Vũ ân cần:

- Sao thế em, sao lại buồn thế?

- Em quý thầy lắm, em không muốn thầy nghỉ hưu. Ít nhất, em cũng muốn được thầy căn dặn khi tốt nghiệp, giống như các anh chị năm nay - Đột nhiên cô bé khóc nức lên, hai má đỏ bừng.

Vũ chìa ra trước mặt cô bé tấm khăn giấy:

- Ô, sao mà phải khóc? Thầy quý trường lắm, không còn làm thầy nữa sẽ đến trường cơ mà, đến thăm đồng nghiệp, thăm học trò. Mình cũng có thể đến nhà thầy chơi phải không. Lớn bụng mà còn khóc nhè chứ.

Nghe thấy vậy, cô bé nín thính, có vẻ như hơi xấu hổ nữa:

- Em mới có lớp 10 thôi, lớn gì mà lớn. Anh lớn bụng còn bắt nạt em nhỏ hử.

- Ô, anh có bắt nạt đâu, anh giúp em nín khóc còn gì hehe. Thôi đừng buồn nữa. Để đền đáp, bọn anh sẽ hát thật hay và đoạt vé vào vòng chung kết để biểu diễn trong đêm chia tay nhé.

Thảo ngạc nhiên. Sao anh Vũ lại biết nó đăng ký tiết mục cho bốn anh chị nhỉ? Nó đã cẩn thận lắm rồi mà.

- Hehe, sao mà giấu được anh. Đây, trả em tập vở vẽ bỏ quên ở quán.

Cô bé nhận lại tập giấy mà vẫn còn choáng. Anh Vũ như kiểu thám tử vậy, nó bị phát hiện rồi. Hic hic.

- Cho anh cảm ơn em nhé - Vũ nở một cười tươi chân thành.

- Sao lại cảm ơn em?

- Vì em luôn cố gắng giúp đỡ bọn anh hàn gắn tình bạn. Em đúng là một cô bé tốt bụng.

- Em chỉ muốn những ai em quen được vui vẻ thôi. Mọi người mà xì mặt em buồn lắm.

- Yên tâm, có em là chả ai dám xì mặt đâu hehe.

Ở bên cạnh Thảo, Vũ luôn thấy nhẹ nhõm và dễ chịu. Luôn được là chính mình, có đôi lúc trẻ con cũng không sao, không ai phán xét nó cả. Nó có một cô em gái nhỏ, làm nó luôn muốn chở che và bảo vệ. Cuộc sống của một đứa mười tám tuổi, vẫn luôn hạnh phúc và tràn ngập tiếng cười với những người yêu quý, dù rằng nó có người yêu hay không?

Còn lại một mình Thảo ở ghế đá. Những ngày này, khối 10 đã xong xuôi gần hết thi học kỳ, phải thi sớm để các anh chị còn có thời gian ôn thi tốt nghiệp. Cô bé nhìn thấy một chú chim đang lữn cữn đi kiếm tìm gì đó ở sân trường. Đáng yêu quá. Theo thói quen, Thảo mở cặp, lấy ra tập giấy và hộp bút màu. Cô bé mở hộp màu. Một tấm giấy nhỏ rơi ra, trong đó là dòng chữ con gái nắn nót: “Tặng em gái yêu của chị. Chị Đông”

Cách đây một tháng...

- Chị ơi, nếu thích một ai đó thì phải làm sao ạ? - Cô bé hai bím tóc hỏi cô chị họ tóc dài.

- Thì sẽ làm những điều tốt đẹp nhất cho người đó, và có cả hy vọng là được người đó thích lại nữa - Cô chị tóc dài nheo mắt nhìn cô em nhỏ.

Vậy là cả buổi hôm đó Thảo thủ thỉ kể cho Đông nghe tình cảm của mình dành cho Vũ. Đông chăm chú lắng nghe em, và lòng bắn khoăn bởi Vũ lại thích mình, chứ không thích Thảo. Không biết có nên nói cho bé Thảo biết không.

- Hihi, cảm ơn chị, em sẽ thử làm theo những gì chị khuyên, hy vọng anh ấy sẽ nhận ra.

- À, anh Vũ của em ấy, anh đó là bạn thân của chị đấy - Đông nhẹ nhàng.

- Oa, thật á, thế chị làm tay trong cho em đi hihi - Thảo hồ hởi.

- Ừm... Thảo này... Thực ra thì anh Vũ thích chị... Chị không định giấu giếm em. Nói dối là không tốt. Nhưng chị chỉ coi anh Vũ là bạn. Và chị nghĩ, em xứng đáng được theo đuổi những gì mà em yêu quý.

Khuôn mặt Thảo xịu xuống, hơi chút chán nản và buồn bã. Vậy là anh Vũ của nó đã thích người khác rồi sao, và người đó còn là chị Đông nữa. Chị Đông thì ai chả thích chứ. Nó tự dưng thấy... ghét chị Đông quá. Thế là cô bé chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng bỏ về.

Thảo vẫn có thói quen ra quán trà hàng ngày, mong ngóng để được gặp anh Vũ. Lần mà chị Hạ dẫn Thảo ra quán, cô bé không có gì ngạc nhiên, chỉ ngạc nhiên vì hóa ra ngoài chị Đông, chị Hạ cũng là bạn thân của anh Vũ.

Nhưng nó không có ý định lợi dụng chị Hạ. Nếu chị Hạ biết được, chị ấy sẽ thất vọng lắm. Mà, Thảo đã coi chị Hạ như một người chị gái rồi.

Khi nghe được câu chuyện cãi nhau của anh Phong và anh Vũ, nó đã có chút... vui mừng. À, vậy là cũng có ngày anh Vũ của nó cũng ghét bà chị họ hoàn hảo. Nó thích lắm, bởi nó sẽ có cơ hội bày tỏ với anh Vũ cơ mà.

Bản nhạc “Sorry seems to be the hardest word” vang lên, chiếm lấy toàn bộ trí óc Thảo.

“And sorry seems to be the hardest word

Its sad, so sad

Its a sad, sad situation

And its getting more and more absurd

Its sad, so sad”

Và Thảo thì không muốn nói lời xin lỗi. Vậy nên, nó không muốn làm.

20. Chương 10

Con người ta, bản chất luôn là hướng thiện và hướng thượng. Nhưng sẽ có những lúc lung lay vì những lợi ích cá nhân, vì những toan tính ích kỷ, vì những điều nhỏ nhen. Cuộc sống không phải lúc nào cũng đẹp, thơ, trong veo và toàn màu hồng. Luôn là những gam màu lẫn lộn trộn vào nhau. Song những con người tốt, trong những giây phút mong manh để đi đến quyết định cuối cùng, họ vẫn đi theo trái tim mình.

Ừm, anh Vũ ghét chị Đông thì sao? Cả bốn anh chị sẽ đều buồn bã, đau khổ. Nó sẽ cười thỏa thê trên những nỗi đau ấy sao? Nó hẳn tâm vậy sao? Nó đối xử như vậy với những người luôn hết mực yêu thương, tin tưởng và quý trọng nó sao? Nếu vậy, nó thật hèn. “Mày thật đáng khinh, Thảo ạ” - Một giọng nói đầu đó văng vẳng trong đầu nó.

Thảo đứng dậy, nó cố tình để ghế xô lệch tạo tiếng động khiến anh Vũ chú ý. Và cô bé đã thành công. Cô bé đủ thông minh để biết, anh Vũ sẽ tìm mình, và rồi mình sẽ giúp các anh chị, hết sức và từ tận đáy lòng. Cũng đủ khéo léo để chị Hạ biết và tạo cớ kể chuyện. Lẽ dĩ nhiên, chuyện của bộ tứ, thì đâu có thể thiếu được chị Hạ.

Bây giờ, mọi chuyện đều ổn rồi. Thảo mỉm cười. Chú chim vẫn ở sân trường, ngược mắt tròn xoe nhìn cô bé, như muốn nói gì đó: “Cậu giỏi lắm, Thảo ạ. Tớ tự hào vì cậu”

Những vệt nắng vàng ấm mơn man trên tóc cô bé.

Nhìn những đứa trẻ mười tám tuổi, người ta hay nghĩ về những đứa trẻ bồng bột, non dại, khó bảo, ương ngạnh và không hiểu chuyện.

Nhìn Thảo, người ta chỉ biết về một cô bé chăm ngoan, ngây thơ và trong sáng.

Không phải tuổi mười tám nào cũng đầy sai lầm, Mà dù có sai lầm, nhưng tuổi mười tám có trái tim ấm, có lẽ vẫn đủ “dại khờ” để tiếp tục thử, sai, và đứng dậy. Chẳng phải, người lớn cũng trưởng thành từ những đứa trẻ mười tám hay sao, có sao lại nhìn họ với ánh mắt không hài lòng?

Không phải Thảo là cô bé xấu xa, hoặc hoàn toàn trong sáng, trẻ con. Đứng trước mỗi tình huống khó khăn, người ta buộc phải lớn lên, buộc phải chín chắn và có những quyết định đúng đắn. Thảo vẫn rất đáng yêu, chỉ là cô bé đang lớn, theo một cách mà mọi người sẽ yêu quý và trân trọng cô bé hơn. Không chỉ vì sự hồn nhiên nhí nhảnh, mà còn vì những điều tốt mà cô bé ấp ủ và lan tỏa. Thật tuyệt, phải không?

Đời mười tám bao giờ cũng nhiều dấu ấn, khiến ta muốn thỏa thê khám phá cuộc sống này. Mà càng đi thì giác quan càng sắc nhọn, được mài giũa nhạy bén. Nhiều chuyến đi, nhiều trải nghiệm, nhiều niềm vui sướng, nhiều khát khao. Đời mười tám, tưởng là lớn lắm, mà thực ra vẫn chỉ là bé con đã muốn chào thế giới rồi.

Bộ tứ siêu nhân đang ở nhà Vũ. Cả bọn đang chọn bài và tập thử cho tiết mục của buổi lễ chia tay.

- Tớ muốn hát Xe đạp hihi. Lãng mạn, bọn mình sẽ đóng làm hai cặp “iu” nhau - Hạ lên tiếng trước tiên, mắt mơ mộng nghĩ đến cảnh tượng trên sân khấu.

- Eo, sến chết. Hát “Sát cánh bên nhau” đi, tớ sẽ rap cho - Phong mở to miệng như con ếch, rất khí thế chuẩn bị àn rap tuyệt đỉnh của nó.

Vũ chẳng nói gì, nó đang bận chỉnh lại dây đàn, nó không biết hát, mà hát chẳng hay, nó sẽ đệm đàn cho ba đứa bạn hát thôi.

- Này các cậu, bài này được không - Đông bê chiếc máy tính ra giữa, cả bọn chụm đầu lại nghe, gật gật gù gù.

- Thế bọn mình tập thử nhá - Hạ hồ hởi. Chia tạm nha: Phong hát hai câu đầu nè, rồi đến Đông, tớ, Vũ. Đoạn điệp khúc bọn mình hát cùng nhau nhé.

- Khoan, để tớ thu âm lại, có gì gửi cho em Thảo. Em ý là bà mối tình bạn cho chúng ta mà! - Vũ đề xuất.

Trong căn phòng nhỏ của Vũ, tiếng nhạc vang lên, dịu dặt, chậm chậm. Phong cất tiếng hát trước tiên:

“Gió, con đường ấy

Và nắng

Trên hàng cây”

Tuổi mười tám. Là những cơn gió mát lành. Là những cơn gió hong mi khô nước mắt cho cô bạn đặc biệt. Là những cơn gió làm dịu mát cái nóng oi bức mùa hè cho thằng bạn thân trên lưng đầm mồ hôi sau trận bóng đá căng thẳng. Có khi gió nổi giận, phong ba bão táp cuốn phăng mọi thứ. Cũng có khi, gió dịu dàng

mơ man nơi khung cửa sổ của những cô cậu học trò miệt mài thức đêm chong đèn vì những khát vọng vào một ngày không xa. Dù gió có làm gì, gió vẫn là một đứa trẻ, cần được lớn, cần được sẻ chia và biết chia sẻ, cần được thương yêu và học cách yêu thương. Có sao không, vì tuổi mười tám đầy gió, là tuổi mười tám đầy những ước mơ.

Đông khe khẽ hát những nốt nhạc tiếp theo:

“Nhớ

sao lại nhớ tên

sao hình bóng vẫn còn đây

những nơi hò hẹn

những gương mặt quen

và ta nhớ ơi là nhớ

vui buồn thuở xưa mộng mơ”

Tuổi mười tám. Có đôi khi, mọi thứ xung quanh đóng băng và trở nên giá buốt. Có đôi khi, là những điều chướng tai gai mắt, khiến lòng chai sạn và muốn lạnh lùng. Có đôi khi, vết thương và nỗi buồn chất chứa theo năm tháng, khiến trái tim muốn đóng cửa. Có đôi khi, muốn khóc cũng không thể khóc, tay run nhưng không được ai sưởi ấm. Nhưng cũng trong mùa đông, ta học cách lớn lên, vượt qua và ngẩng cao đầu. Trong mùa đông khắc nghiệt, biết tìm đến nhau trao hơi ấm, nở nụ cười rạng rỡ đánh đập trên môi. Mùa đông lạnh mà ấm, vì biết cách nhen nhóm những ngọn lửa ấm nồng tình yêu. Có sao không, vì tuổi mười tám trong những mùa đông, là tuổi mười tám của những trưởng thành chông gai ngọt ngào.

“Vẫn là

con đường ấy

và nắng vẫn chiếu qua hàng cây

vui biết mấy

gặp lại đây

điều trông thấy

ngày hôm nay”

Tuổi mười tám trong trẻo và ấm áp như nắng, vẫn nhiệt tình, sôi nổi và nóng bỏng như mùa hè. Dành ủa hè, dành cho những dư vị không thể nào quên của tuổi cấp sách tới trường. Mùa hè là mùa phượng nở, bằng lăng tím, là mùa chia tay thuở học trò. Khi nghĩ đến chia ly, sẽ là những giọt nước mắt, là những luyến tiếc, là những nỗi nhớ da diết quá mà sao không gọi nổi thành tên. Chia tay nhé, rồi ngày vui ta gặp nhau. Hè qua, thu sang, đông đến, xuân về, rồi hè lại sang. Từ những mảnh đất xa xôi, chúng ta lại tìm về nhau, ngồi cùng nhau, cười nói tíu tít như là trẻ nhỏ. Có sao không, vì tuổi mười tám của mùa hạ, là tuổi mười tám cho những yêu thương không bao giờ rời rạc. Vì trái đất này tròn, nên những người yêu nhau sẽ trở lại bên nhau.

“Và ta đi

đến chân trời xa

để một ngày ta

sẽ quay về nhà

dù có

có bao điều mới

chẳng ngăn được ta

là vì ta vẫn biết....

Nơi ấy, nơi ấy, ta gặp nhau”

Tuổi mười tám. Vẫn còn thất thường và nhõng nhẽo như những cơn mưa. Vẫn không thể kìm nén cảm xúc trước những điều bất ngờ xảy ra, tuôn trào như cơn mưa rào đầu hạ. Lại có khi, mưa khiến những cảm xúc thêm đậm sâu, người gần người, tình thêm nồng và mọi thứ thật hoàn hảo. Mưa đâu có xấu, và có đôi khi, mưa chỉ ghé qua đời ta dăm ba lần. Nên hãy biết trân trọng những cơn mưa của cuộc đời. Có sao không, vì tuổi mười tám bên những kỷ niệm mưa, là tuổi mười tám trong trẻo và đáng nhớ nhất. “Tuổi thanh xuân như cơn mưa rào, cho dù bị cảm, ta vẫn muốn tắm lại lần nữa”.

Ở đầu dây bên kia, cô bé hai bím tóc đang lắng nghe các anh chị hát vang ca khúc của tình bạn, của tình yêu, của tuổi mười tám. Cô bé sẽ lớn, sẽ mười tám. Thật hạnh phúc khi ta mười tám, khi ta được thỏa thuê trải nghiệm những cảm xúc, kỷ niệm, ký ức chỉ của riêng tuổi mười tám mà thôi.

Rồi cô bé tắt điện thoại. Cô bé nhìn quanh. Nhà Hát Lớn tối nay hiền quá, không quá lung linh hay nguy nga và xa cách như mọi khi. Cô bé vẫn ngồi đây, tưởng tượng đến những khuôn mặt mười tám thân thương, cũng đang ngồi đây, nói cười vui vẻ. Là chị Đông dịu dàng và mãnh liệt. Là anh Phong chân thành và tình cảm. Là chị Hạ vui vẻ và luôn lạc quan. Và là anh Vũ, tốt bụng, ấm áp, luôn có một vị trí không thể thay thế trong tim nó.

Tất cả sẽ ngồi đây, ăn kem Tràng Tiền, ngắm phố phường chảy trôi. Hoặc là phố phường đột nhiên dừng lại, để những đứa trẻ mười tám được tự do ngắm nhìn.

Nơi ấy, nơi ấy, ta gặp nhau!

Mười tám ơi, vút bay nhé!

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phong-ha-vu>